

เอกสารแนบ 1

ข้อเสนอรูปแบบเฉพาะตามนโยบายพรรคการเมือง

โครงการ

“การผลักดันข้อเสนอจากการวิจัยต่อองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
ในการกำหนดนโยบาย”

บทนำ

ข้อเสนอรูปแบบทั่วไป จัดทำขึ้นจากการรวบรวมข้อเสนอแนะจากโครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์จากฝ่ายนโยบายชาติและความสัมพันธ์ข้ามชาติ (ฝ่าย 1) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 – 2561 จำนวนทั้งสิ้น 364 โครงการ มาทำการคัดเลือกโครงการที่มีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในประเด็นที่มีความน่าสนใจ และมีศักยภาพในการผลักดันไปสู่ระดับนโยบาย จากนั้นจึงได้นำมาจัดกลุ่มข้อเสนอแนะตามประเด็นรวมทั้งสิ้น 11 ประเด็น ประกอบไปด้วย 1) ด้านเศรษฐกิจ 2) ด้านสังคม 3) ด้านความมั่นคง 4) ด้านแรงงาน 5) ด้านการศึกษา 6) ด้านความยากจนและความเหลื่อมล้ำ(ที่ดิน) 7) ด้านการเกษตร 8) ด้านอุตสาหกรรม 9) ด้านพลังงาน 10) ด้านการคมนาคมและ 11) ด้านการป้องกันการทุจริตและคอร์รัปชัน

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ. 2562 นั้น มีพรรคการเมืองที่ยังดำเนินการอยู่ จำนวนทั้งสิ้น 104 พรรค มีพรรคการเมืองที่ยื่นบัญชีรายชื่อผู้สมัครแบบบัญชีรายชื่อ จำนวน 77 พรรคการเมือง และมีพรรคการเมืองที่ประกาศแจ้งรายชื่อบุคคลที่พรรคการเมืองมีมติจะเสนอให้รัฐสภาพิจารณาแต่งตั้งให้เป็นนายกรัฐมนตรี จำนวน 44 พรรคการเมือง และจากการทำการศึกษานโยบายของพรรคการเมืองที่ส่งผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการเลือกตั้งครั้งนี้ โดยใช้แหล่งข้อมูลจาก เอกสาร ข่าวหนังสือพิมพ์ ข่าวโทรทัศน์ เว็บไซต์สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง เว็บไซต์ของแต่ละพรรคการเมือง และเว็บไซต์ข่าวสาร พบว่าพรรคการเมืองส่วนใหญ่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของการกำหนดและการนำเสนอประเด็นนโยบายในด้านต่างๆ ที่เป็นรูปธรรมและชัดเจน แต่อย่างไรก็ดีคณะผู้วิจัยพบว่า มีพรรคการเมืองบางส่วนที่ได้มีการกำหนดนโยบายออกเป็นแต่ละด้านและมีแนวคิด รวมถึงแนวทางในการดำเนินการที่ชัดเจน ทางคณะผู้วิจัยจึงได้มีการปรับข้อเสนอให้มีการจัดประเด็นเข้ากับนโยบายของพรรคการเมืองดังกล่าว ประกอบไปด้วย 5 พรรคการเมือง ได้แก่ พรรคประชาธิปัตย์ พรรคพลังประชารัฐ พรรคเพื่อไทย พรรครวมพลังประชาชาติไทย และ พรรคอนาคตใหม่

พรรคประชาธิปัตย์

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 พรรคประชาธิปัตย์ได้ดำเนินการหาเสียงโดยแบ่งนโยบายออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย 1) ด้านเศรษฐกิจ มีนโยบาย 10 ประเด็น 2) ด้านสังคม มีนโยบาย 12 ประเด็น 3) ด้านการเมืองและการบริหาร มีนโยบาย 6 ประเด็น และ 4) ด้านความมั่นคง มีนโยบาย 4 ประเด็น สามารถนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการสังเคราะห์ในโครงการนี้ (บทที่ 3) มาจัดกลุ่มตามนโยบายของพรรคได้ดังนี้

นโยบายด้านเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายเศรษฐกิจมหภาค	
การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดน 1) เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ - ให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยตรงมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่แท้จริง คือ จะต้องมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษจากข้างล่าง เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ การพัฒนาเช่น การนำแนวคิดกรรมสิทธิ์ร่วมมาจัดการที่ดินโดยไม่แยกที่ดินออกจากชุมชนหรือกีดกันไม่ให้ชุมชนใช้ประโยชน์แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด - จัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อการวางกรอบมาตรการและกฎเกณฑ์ในการใช้ที่ดินและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เป็นธรรม - ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต 2) ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น - จัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้าและค่าธรรมเนียมในบริเวณพื้นที่เศรษฐกิจให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีราคาประเมินที่ดินที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง - สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ต้องติดตามและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง แต่ในกรณีของพื้นที่ชายแดนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจการค้าอาจมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ จึงควรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น - เปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาบริหารจัดการที่ดินร่วมกับรัฐและเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบ้านที่ทำกินและอพยพเข้ามาอยู่ก่อนการประกาศเขตป่าฯ ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือสร้างนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับ	- กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2558) - สุรสม กฤษณะจุฑะ และปิ่นวดี ศรีสุพรรณ (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และธนพร ศรีสุขใส (2561) - สุรสม กฤษณะจุฑะ (2557) - เนตรดาว เกาถวิล และนพพร ช่วงชิง (2558) - เนตรดาว เกาถวิล และพฤกษ์ เกาถวิล (2561) -

ท้องถิ่นควบคู่ไปด้วย เช่น นโยบายพัฒนาพื้นที่ชายแดนให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร นโยบายการจัดสรรที่ดินซึ่งไม่ใช่ประโยชน์ให้กับผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน นโยบายการสร้างตลาดชุมชน เป็นต้น	
นโยบายด้านภาษี 1) ปรับปรุงอัตราภาษี - ปรับปรุงภาษีเงินได้ และขยายฐานภาษีให้ครอบคลุมผู้มีรายได้ทุกคน โดยให้ผู้มีอายุ 18 ปีทุกคนยื่นแบบฟอร์มการเสียภาษีไม่ว่าจะมีงานทำหรือมีรายได้หรือไม่ โดยอาจมีแรงจูงใจ เช่น การผูกเงื่อนไขการรับสวัสดิการบางประเภทกับรายได้พึงประเมิน การขยายความครอบคลุมระบบประกันสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงและขยายฐานภาษีต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของฐานภาษีด้วย - ไม่ยกเว้นภาษีในชั้นที่หนึ่งและสองแก่ผู้มีรายได้สูง - พิจารณามาตรการลดหย่อนต่างๆ ของภาษีนิติบุคคล ให้เป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะมาตรการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ควรลดหย่อนให้แก่บริษัทขนาดใหญ่มากนัก และควรส่งเสริมให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น - ยกเลิกการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในสินค้าบางรายการที่ไม่มีความจำเป็น เพื่อให้มีความเป็นกลางมากขึ้น และมีมาตรการให้เครดิตเงินคืนแก่ครัวเรือนที่ยากจน รวมถึงผู้สูงอายุ - ปรับปรุงฐานภาษีที่มีลักษณะฟุ่มเฟือยให้สูงขึ้นกว่าสินค้าจำเป็น 2) ปรับปรุงกระบวนการการจัดเก็บภาษี - ลดการใช้ดุลยพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี ซึ่งอาจเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการบางกลุ่ม - พัฒนาระบบข้อมูลของแต่ละกรมที่รับผิดชอบงานด้านภาษีอากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมสรรพสามิต ในขณะเดียวกัน ควรเร่งวางระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลภาษีของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิตเข้าเป็นระบบเดียวกัน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ - สมชัย จิตสุข และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์ - ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ (2560)

- กำหนดวิธีคำนวณฐานของภาษีสรรพสามิตให้มีความโปร่งใยิ่งขึ้น และสะท้อนให้ผู้บริโภคเห็นถึงภาระภาษีที่แท้จริง - ร่วมมือกับประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงการแข่งกันลดภาษี ใช้เทคโนโลยีเชื่อมระบบข้อมูลรายได้และรหัสผู้เสียภาษี ซึ่งอาจนำมาใช้ในการคำนวณภาษี ณ ประเทศที่พำนักราชอาณาจักรรายได้ของผู้เสียภาษีได้รับทั่วโลก	
การกำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า - สร้างความเป็นกลางและความโปร่งใสในการกำกับดูแลการแข่งขัน โดยแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และปรับปรุงการทำงานของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเพื่อสร้างความเป็นกลางและความโปร่งใส - กำกับดูแลบริษัทข้ามชาติ โดยการปรับปรุงฐานข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ และปรับปรุงกฎกติกาในการกำกับดูแล - ปรับปรุงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ในภาคธุรกิจค้าปลีก เช่น นโยบายว่าด้วยการต่อรองเพื่อเป็นการสนับสนุน SMEs ในการจัดการกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมจากธุรกิจขนาดใหญ่	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554) - เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2550) - พรชัย วิสุทธิศักดิ์ และคณะ (2560)
การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ - เพิ่มการแข่งขันและประสิทธิภาพ เช่น ยกเลิกการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจในกิจการเชิงพาณิชย์ที่เอกชนสามารถดำเนินการได้ เปลี่ยนไปใช้ระบบใบอนุญาต ให้รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จำหน่ายบริษัทลูกที่ประกอบธุรกิจในเชิงพาณิชย์ - เพิ่มการกำกับดูแล โดยแก้ไข พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ให้มีผลครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจ - กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกกฎระเบียบในการกำกับดูแลของภาครัฐ โดยหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบจะต้องประเมินผลกระทบของกฎระเบียบนั้นต่อสภาพการแข่งขันในตลาด	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554)
การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์	- สฤณี อาชวานันทกุล (2554)

- เพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การเปิดเสรีค่าธรรมเนียม การเปิดเสรีตลาดหลักทรัพย์ - การกำกับดูแลเพื่อลดการทุจริต เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจของ กต. เพิ่มโทษกรณีทุจริตให้สูงกว่าเดิม - การบังคับใช้กฎหมาย เช่น บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบปรับ หรือกล่าวโทษฐานทุจริตต่อสถาบันตัวกลางในตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแก้กฎหมายให้ กต. มีอำนาจปรับทางปกครอง	- พอปล แข่งเพ็ญแข (2554)
นโยบายด้านการเงินอิสลาม a. การปรับปรุงกฎหมาย - แก้ไขข้อกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของธนาคารอิสลาม เช่น แก้ไข พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 และกฎหมายลำดับรอง เกี่ยวกับสัญญาผู้ถือหุ้น สัญชาติกรรมการ คุณสมบัติของกรรมการ กำหนดให้กิจการอันพึงเป็นงานธนาคารสามารถกระทำได้เลย ปรับปรุงระบบภาษีและกฎระเบียบที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ - การแก้ไขภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อลดภาระภาษีให้เท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ปรับปรุงให้สามารถดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานธนาคารได้เลยโดยไม่ต้องออกกฎกระทรวง เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ยกเลิก พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามฯ และพิจารณาเห็นชอบ พ.ร.บ. ธุรกิจการเงินอิสลามใหม่ โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลักได้แก่ ปรับโครงสร้างการกำกับดูแลให้ธนาคารอิสลามมีสถานะเหมือนสถาบันการเงินทั่วไป ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านศาสนาอิสลามกลาง เปิดให้มีการแข่งขันเสรีในกิจการการเงินอิสลาม รองรับธุรกรรมทางการเงินอิสลามและผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลายรูปแบบมากขึ้น และกำหนดภาระภาษีที่สถาบันการเงินอิสลามต้องเสียไว้อย่างชัดเจนและเท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป	- มนชยา อูรยุศ (2553) - ชฎิล โรจนานนท์ และคณะ (2553) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ชุดโครงการการเงินอิสลามกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย - ศรันย์ ศานติศาสน์ (2559) - พงศ์ระพีพร อาภากร และคณะ (2559) - สวรัย บุญยमानนท์ และปภัศร ชัยวัฒน์ (2559)

b. การดำเนินตามแนวปฏิบัติชาริอะฮ์ - สร้างความชัดเจนทางนโยบายเกี่ยวกับกรอบการดำเนินการ โดยเลือกกรอบข้อบังคับที่เหมาะสมกับประเทศไทย และเข้าเป็นสมาชิกของ The Islamic Financial Services Board (IFSB) เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางการเงินที่สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์ - การพัฒนาตลาดทุนให้สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์เพื่อการระดมทุน - เสริมสร้างความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ทางการเงินตามหลักศาสนาอิสลาม โดยกำหนดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยคณะกรรมการชาริอะฮ์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการชาริอะฮ์ระดับชาติ ดังเช่นในประเทศมาเลเซียหรืออินโดนีเซีย - ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบริการประกันภัย โดยเฉพาะบริการประกันสุขภาพตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสถาบันการเงินฐานรากอาจไม่มีความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการให้บริการประกันภัยรัฐบาล จึงต้องหาช่องทางอื่น อาทิ สถาบันการเงินเฉพาะกิจและบริษัทประกันภัยที่ให้บริการตามหลักศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงบริการประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลาม - จัดตั้งกองทุนชะกาตและองค์กรทางศาสนาในทุกระดับเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนชะกาตมีประสิทธิภาพตามแนวทางที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ โดยต้องเป็นองค์กรกลางที่ดำเนินงานอย่างโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีธรรมาภิบาล และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย สามารถดูแลการจัดเก็บและการแจกจ่ายชะกาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั้งประเทศ	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม 1) ปฏิรูปกฎหมายและภารกิจของภาครัฐในด้านอุตสาหกรรม - ปรับจุดมุ่งหมายรวมถึงกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องจากเดิมที่เน้นการควบคุม ให้เน้นไปที่การสนับสนุนการประกอบกิจการ ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ดำเนินการได้เต็มกำลังความสามารถ รวมถึงประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันเพื่อขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎระเบียบ	- อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2552) - ชโยดม สรรพศรี (2555) - อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2559)

- ปฏิรูประบบกฎหมายอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตั้งแต่ชั้นพระราชบัญญัติ และปรับกระบวนการทศน์ของกฎหมายโดยเน้น Issue based ตัดกระบวนการที่ไม่จำเป็นออก พร้อมทั้งกฎหมายแต่ละเรื่องต้องประสานกันเป็นระบบและสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำเป็นต้องขอหรือตรวจสอบเอกสารให้ยุ่งยากซับซ้อน
- รัฐไม่ควรบังคับให้เกิดคลัสเตอร์ เพราะภาครัฐมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี

2) การพัฒนาของอุตสาหกรรม

- ทิศทางของนโยบายควรจะมุ่งไปที่การยกระดับความสามารถในการผลิต 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความพร้อมของบุคลากรและการวิจัย 2) การเพิ่มศักยภาพการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน 3) การจัดลำดับความสำคัญของมาตรการและแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการไทย และ 5) การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค
- การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่น ให้ส่งเสริมให้บริษัทผู้ลงทุนที่รับสิทธิประโยชน์การลงทุนในไทย มีนโยบายพัฒนาศักยภาพของแรงงานผ่านการฝึกอบรม และกำหนดระดับการมีส่วนร่วมขั้นต่ำของบริษัทไทยในฐานะผู้จัดหาวัตถุดิบในระดับแรก
- พัฒนารฐานข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมของอุตสาหกรรม ข้อมูลทางการค้า และข้อมูลการเข้าถึงแหล่งผลิต ทั้งในและต่างประเทศ
- พัฒนา Focal Point เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมโยงของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเข้ากับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนและรายการบันเทิงภายในประเทศ

3) การพัฒนาผลิตภาพทางการผลิต

- กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็น OEM ซัพพลายเออร์หรือมีตราสินค้าเป็นของตนเอง เช่น การนำเอาระบบการบริหารจัดการใหม่ๆ เข้ามาใช้
- การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และระบบแรงจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจและแข่งขันกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างเป็นธรรม

- การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีกับผู้ประกอบการ เช่น ความช่วยเหลือทางด้านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญในบางมิติของเทคโนโลยีการผลิต ที่จะเข้ามาทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตร่วมกับผู้ประกอบการ - การพัฒนาระบบแรงจูงใจให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง เช่น การให้เงินทุน Start-up และมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษี 4) นโยบายทางด้านภาษี - พัฒนาขยายขอบเขตรายการค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการทำ Process Upgrading ในระดับโรงงานมาเป็นฐานค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ - พัฒนาระบบแรงจูงใจทางด้านภาษีเพื่อลดต้นทุนในการพัฒนา/การเข้าซื้อตราสินค้าของผู้ประกอบการโดยคำนึงถึงธรรมชาติของกิจกรรมเหล่านี้ที่มีระยะเวลาคืนทุนที่นานและมีความเสี่ยงที่สูง 5) มาตรฐานอุตสาหกรรม - จัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อจัดการปัญหามาตรฐานอุตสาหกรรม - การเจรจาให้ประเทศในกลุ่ม GCC ใช้มาตรฐานอาหารที่เป็นไปตามหลักสากล - การบังคับให้มาตรฐาน GSO เพียงอย่างเดียวในสินค้ากลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน - เพิ่มสถาบันรับรองมาตรฐานสินค้าตามข้อกำหนดของกลุ่มประเทศ GCC	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป - ผลักดันการร่วมทุนกับภาคเอกชนเพื่อโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค - จัดตั้งกองทุนพัฒนาและวิจัยเทคโนโลยี - จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะเกี่ยวกับมาตรการและมาตรฐานด้านการค้าแบบ real time	- ณัฐชา เพชรดากุล (2551)
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์	- สรียา ชัยรัตนานนท์ และคณะ (2551)

- สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์ทดสอบกลางด้านโลหะวิทยาสำหรับยานยนต์ ด้านการทดสอบต่างๆ เช่น การทดสอบมาตรฐานยานยนต์และชิ้นส่วน การทดสอบยางและระบบเบรกขั้นสูง การทดสอบแรงอัด เป็นต้น ภายใต้การกำกับดูแลของ สวทช. และมีสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เป็นผู้ดำเนินการหลัก - พัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น แม่พิมพ์และเทคโนโลยีวัสดุไทย - สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการผลิตและบริโภคยานยนต์ประหยัดพลังงานให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เช่น การลดภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากรอย่างเพียงพอ และการผลักดันการจัดตั้งสถานบริการพลังงานทางเลือกอย่างเพียงพอและทั่วถึงมากขึ้น - สวทช. และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ต้องเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์บริการแบบครบวงจร (One-stop service) ในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ผู้ประกอบการ	- ชุศักดิ์ พรสิงห์ และคณะ (2561)
นโยบายเกษตรคุณภาพ	
ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ - กำหนดเป้าหมายพื้นที่เกษตรอินทรีย์จำนวนหนึ่งในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นและขยายเพิ่มมากขึ้นในอนาคต	- อภิชัย พันธเสน และคณะ (2558)
นโยบายการแก้ไขปัญหาความผันผวนทางราคา - สนับสนุนการพัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า - สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยเอกชน เข้ามาเป็นผู้ให้ประกันภัยความเสี่ยงด้านราคาของสินค้าเกษตร - สร้างระบบประกันภัยผลผลิตทางการเกษตร	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
สนับสนุนนโยบายประกันรายได้เกษตรกร โดยให้มีการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น - ประชาสัมพันธ์โครงการให้มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงเกษตรกรและประชาชนให้มากยิ่งขึ้น - จัดทำภาพถ่ายดาวเทียม ภาพถ่ายสีทางอากาศ และระบบตรวจสอบภาคพื้นดินเพื่อใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบพื้นที่การเพาะปลูกจริง	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - จามะรี เชียงทอง (2555)

- ลดราคาประกันลงให้ใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต - ลดปริมาณผลผลิตขั้นต่ำที่จะรับประกันรายได้ให้เกษตรกรในแต่ละครัวเรือน - ให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน - จัดสรรงบประมาณประกันรายได้ที่จะใช้ในโครงการประกันรายได้จากงบประมาณประจำปี	
จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายเกษตรในระดับชาติ	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554)
การอนุรักษ์พันธุ์พืช - ออก พ.ร.บ. คุ่มครองเขตพื้นที่ที่จำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อการเกษตร - สนับสนุนและส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นนักปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืช	- จารึก สิงห์ปรีชา (2554)
เกษตรพันธสัญญา - ปรับปรุงรูปแบบเกษตรพันธสัญญาที่เหมาะสมของการทำธุรกิจเกษตรระหว่างเกษตรกรลาวและผู้ประกอบการไทย - พัฒนาการกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธสัญญา เช่น จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธสัญญา การปรับปรุงกฎหมายรับรองระบบเกษตรพันธสัญญาให้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นต้น - ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของเกษตรกรผู้ผลิตในระบบเกษตรพันธสัญญา ทั้งเพิ่มอำนาจเจรจาต่อรองและแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยี - นำหลักการชดเชยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมาใช้จัดการผลกระทบจากเกษตรเชิงเดี่ยว	- อารี วิบูลย์พงศ์ (2556) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2553) - จามะรี เชียงทอง (2555) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
นโยบายการจัดการที่ดิน เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ	
ปฏิรูปภาษีที่ดินและทรัพย์สิน - ณ ปัจจุบัน ร่าง พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย แทนกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ โดย	- อภิชัย พันธเสน (2558) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)

ที่ดิน 4 ประเภทที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ 1) ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม 2) ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย 3) ที่ดินเพื่อพาณิชย์กรรม และ 4) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ทั้งนี้ กำหนดให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563	- นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554)
สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ ผ่านการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ - ยกกระดับคณะกรรมการฯ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ให้เป็นลักษณะคณะกรรมการในระดับประเทศอย่างแท้จริง (Super-board) โดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ อย่างครบถ้วนและในสัดส่วนที่สมดุล - คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องมีความเชื่อมโยงไปยังคณะกรรมการระดับชาติที่ดูแลทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการที่ดิน เช่น ด้านป่าไม้ น้ำ ดิน เป็นต้น - ให้มีตัวแทนจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเสนอแนะข้อเสนอในประเด็นต่างๆ ได้ด้วยองค์ความรู้ที่กว้างขึ้น	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
จัดทำฐานข้อมูลด้านที่ดิน โดยสนับสนุนให้มีการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ โดยระบุให้คณะกรรมการฯ มีขอบเขตอำนาจในการวางแผน ดูแลและสั่งการให้เกิดการรวมศูนย์ของข้อมูลเพื่อจัดทำฐานข้อมูลที่ดินแห่งชาติต่อไป - ควรมีการทำฐานข้อมูลการถือครองที่ดิน การเปลี่ยนการถือครอง การใช้ประโยชน์ การบุกรุกที่ดิน ให้ทันสมัย มีการลงพื้นที่เพื่อติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีการติดตามผลของมาตรการต่างๆ ในอดีตที่ทำไปเพื่อแก้ปัญหาไร่ที่ทำกิน ทั้งนี้ ข้อมูลต่างๆ ข้างต้นได้มีการเก็บโดยหน่วยงานต่างๆ อยู่บ้างแล้ว แต่ขาดการบูรณาการในการจัดเก็บและจัดทำฐานข้อมูล ฐานข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการประเมินผลนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เคยทำมาในอดีต และช่วยในการตัดสินใจเชิงนโยบายในอนาคตอย่างมีหลักการ	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554)

- ควรมีการทำฐานข้อมูลเชิงแผนที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะกรรมสิทธิ์ของที่ดิน (เช่น ภายใต้การดูแลของหน่วยงานใด) ขอบเขตของกรรมสิทธิ์ของที่ดินแบบต่างๆ ราคาประเมินที่ดิน ความเหมาะสมและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ที่ดิน และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชน - ในการจัดทำข้อมูลเชิงแผนที่ จะต้องให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีความพยายามในการดำเนินงานดังกล่าวในรูปแบบของการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการมาตราส่วน 1:4000 (One Map) ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สำคัญและควรได้รับการสนับสนุนมาก แต่ก็ยังประสบปัญหาในด้านความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - นอกจากนี้ ในระดับการปฏิบัติงาน ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่เพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านที่ดินในอนาคตประสบความสำเร็จ	
ส่งเสริมสิทธิของชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยการจัดทำพระราชบัญญัติที่อนุญาตให้มีการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้กับชุมชน รวมทั้งปรับปรุงจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น เช่น พ.ร.บ. การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม - สนับสนุนการให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นทางการ มีกฎระเบียบรองรับ โดยสนับสนุนสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ไม่ใช่เป็นการให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน - ให้มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เป็นเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีการตกลงกันล่วงหน้า และมีการติดตามและประเมินผลการใช้ประโยชน์ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ ทั้งนี้ รัฐสามารถเพิกถอนสิทธิในการใช้ประโยชน์ได้หากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัดน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ศิระศักดิ์ คชสวัสดิ์ และคณะ (2558)

- สิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินต้องมีความยืดหยุ่นและมีแรงจูงใจเพียงพอให้เกิดการลงทุนในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่าสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีความยืดหยุ่นจะเป็นปัจจัยที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการลงทุนและพัฒนา โดยไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน - ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินในลักษณะที่ดินแปลงรวม ซึ่งเป็นลักษณะที่ดินที่มีการใช้ประโยชน์ร่วมกันในชุมชนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ลดต้นทุนการผลิต และเกิดระบบตรวจสอบดูแลที่มีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีระบบที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันและเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนจริง - เร่งรัดพัฒนาธนาคารที่ดินให้ผู้ไร้ที่ดินทำกินหรือมีที่ดินทำกินแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพที่มีจำนวนมากสามารถเข้าถึงได้	
นโยบายคมนาคมขนส่ง และโลจิสติกส์	
นโยบายที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้า - จัดเก็บค่าบริการรถไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้ใกล้เคียงกับต้นทุน ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องอุดหนุน ควรอุดหนุนด้วยรายได้จากภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่น	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)
นโยบายด้านการจราจรทางบก - จัดตั้งคณะกรรมการย่อยเฉพาะด้านงานวิศวกรรมจราจร เพื่อกำหนดมาตรฐานงานทาง การควบคุมการก่อสร้างหรือการบำรุงรักษาให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมจราจร การแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุตามหลักวิศวกรรมจราจร - ร่างข้อกำหนดหรือกฎระเบียบให้มีการตรวจสอบถนนที่ก่อสร้างขึ้นใหม่ ให้เป็นไปตามลักษณะทางวิศวกรรมจราจร โดยอาจจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงาน และให้คณะกรรมการย่อยด้านวิศวกรรมจราจรเป็นผู้ทำการตรวจสอบร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ และทำการตรวจสอบทุกๆ 3 ปี	- กฤษณพงศ์ พุตระกูล และคณะ (2560)

- ปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษและอัตราโทษของกฎหมายจราจรให้สูงขึ้น เช่น การใช้อัตราโทษแบบขั้นบันไดตามความรุนแรงของความผิด รวมทั้งมีมาตรการลงโทษทางสังคม เช่น การนำระบบตัดคะแนนมาใช้ร่วม - ปรับโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรให้มีความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ กลไกการบริหารงาน และการปฏิบัติงานให้ตรงกับขอบเขตการรับผิดชอบ - พัฒนาระบบฐานข้อมูลความผิดเกี่ยวกับคดีจราจรให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมการปกครอง เป็นต้น	
นโยบายเกี่ยวกับภาคการขนส่งและโลจิสติกส์ - พัฒนาผลผลิตของปัจจัยการผลิตโดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตต่อหน่วยของแรงงานและทุนเพื่อการผลิต เช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยปรับมาใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย - พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการภาคขนส่งทุกประเภท เพื่อรองรับความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ ปรับแก้กฎหมายหรือข้อบังคับของแรงงานให้ภาคการขนส่งสามารถใช้อุปทานแรงงานไร้ฝีมือที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	- พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย และคณะ (2561)
นโยบายพลังงาน	
นโยบายที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ - จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์โดยตรง เพื่อเป็นตัวแทนรัฐบาลไทยในการดำเนินงานขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ต่างประเทศ - พัฒนาบุคลากรพลังงานนิวเคลียร์ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ และสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพลังงานนิวเคลียร์ในภูมิภาคได้	- ชาญวิทย์ ชัยกันย์ (2555)

นโยบายด้านสังคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายการศึกษา	
ผลักดันนโยบายการศึกษาฟรีสำหรับทุกคนจนถึงขั้นมัธยมปลายหรืออาชีวศึกษา - แม้ว่าการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี 15 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล) จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. 3) หรือเทียบเท่า รวมถึง การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 28/2559 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ หรือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น	- สุนีย์ สถาพร (2550)
จ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้สูงขึ้นสำหรับครูในสาขาขาดแคลนและในพื้นที่ห่างไกล เพิ่มรายได้และค่าตอบแทนของครูในชั้นปฐมวัยให้ทัดเทียมกับระดับมัธยมศึกษา	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)
การปฏิรูปการศึกษาด้านอื่นๆ - ปฏิรูปหลักสูตรให้มีความกระชับ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ และบูรณาการในหลายๆ ศาสตร์เข้าด้วยกัน โดยส่งเสริมให้หลักสูตรมีลักษณะ “สอนให้น้อยและเรียนรู้ให้มาก” (Teach Less Learn More) - ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเน้นข้อสอบเชิงประยุกต์ มีการทำคลังข้อสอบ เช่น คะแนนสอบและข้อมูลพื้นฐานอื่นๆ และเปิดเผยข้อมูลการสอบอย่างเป็นระบบ - ปฏิรูปการเงินทางการศึกษา โดยปรับจากเดิมที่เป็นการโอนเงินให้กับสถาบันการศึกษาโดยตรงตามหัวของนักเรียน มาเป็นการจ่ายเงินโดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ในระยะยาวควรปรับจากการจ่ายเงินด้านอุปทานมาเป็นการจ่ายเงินแบบด้านอุปสงค์ (Demand-Side Financing) มากขึ้น โดยจ่ายในลักษณะของการโอนเงินทั้งแบบมีเงื่อนไข (Conditional-Cash Transfer) หรือไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Cash Transfer) ให้กับครัวเรือนที่มีฐานะยากจน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2555) - สมหวัง พิทยานุวัฒน์ และคณะ (2558) - อรชา รักดี และคณะ (2560) - สุทธิพร บุญมาก และมูหำหมัด สาละบิง (2559) - ชุมัยยะห์ สาและ และคณะ (2560)

- ปฏิรูประบบการรับผิดชอบ (Accountability) โดยกำหนดให้มีการนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของการประเมินการทำงานของครู ของผู้อำนวยการโรงเรียน ของเขตพื้นที่การศึกษาและของผู้บริหารของกระทรวงศึกษา - สนับสนุนความร่วมมือทางวิชาการและวิจัยระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน (Industry-University Linkage) - ปรับกระบวนทัศน์ มุ่งให้โรงเรียนเป็นนิติบุคคลในกำกับของรัฐตามกฎหมาย โดยมีการบริหาร 1 โรงเรียน 2 ระบบ คือ ระบบราชการในฐานะโรงเรียนเป็นส่วนราชการ และระบบอิสระโดยใช้แนวคิดการปฏิรูปการเรียนรู้สู่ผู้เรียน โดยแยกโรงเรียนที่มีคุณภาพมาตรฐานและศักยภาพสูงออกเป็นองค์การมหาชน - จัดสรรเงินรายหัวที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดหวัง ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน และขนาดโรงเรียนและชั้นเรียน - พัฒนาศักยภาพในสาขาวิชาที่ต้องการก่อน เพื่อลดการขาดแคลนและการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ - สฟฐ. ควรติดตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อติดตามและประเมินผลการออกกลางคันของนักเรียน และบูรณาการการแก้ไขปัญหาจากชุมชน ประกอบด้วย ผู้นำศาสนาในชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูที่รับผิดชอบ	
การบริหารจัดการตลาดแรงงานครู - ศึกษาความต้องการกำลังคนของบุคลากรครูอย่างถูกต้อง และกำหนดให้สถาบันการศึกษาเปิดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว จัดสรรทุนการศึกษาแบบเต็มจำนวนในสาขาที่ขาดแคลน โดยระบุให้มีการชดเชยทุนจากการทำงาน - กำหนดให้การออกไปประกาศนียบัตรวิชาชีพครูต้องจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาและสาขา การต่ออายุครบรอบ 5 ปี ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและผลการประเมินครูมาพิจารณาด้วย - ลดภาระงานด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)

นโยบายหลักสูตรการศึกษา - สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาควรวางมาตรการการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายนักระหว่างกัน - สนับสนุนทุนหรือให้สิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการ เช่น ลดหย่อนภาษี เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานแก่องค์กรธุรกิจที่ขาดแคลนแรงงานสายอาชีวศึกษา - ให้สถานประกอบการหรือตลาดแรงงานจัดทำคุณสมบัติของแรงงานให้มีคุณลักษณะตรงตามความต้องการเพื่อส่งให้สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการ	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อนุชัย รามวงษ์กูร และนลินรัตน์ รักกุล (2557) - สุภาวดี ขุนทองจันทร์ และคณะ (2558) - ณรงค์ ฉิมวิเศษ และอนัส เจริญมิน (2560)
นโยบายสาธารณสุข	
นโยบายเกี่ยวกับวิชาชีพแพทย์และพยาบาล - เพิ่มศักยภาพและบุคลากรในวิชาชีพแพทย์และพยาบาลผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาสำหรับแพทย์และพยาบาล ขยายการผลิตแพทย์ในโรงเรียนภูมิภาคที่ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ขนาดใหญ่มากขึ้น เพิ่มงบประมาณต่อหัวในการผลิตพยาบาล เพื่อสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพยาบาลขยายการรับนักเรียนพยาบาล แพทยสภาควรมีส่วนร่วมในการผลักดันการวางโครงสร้างด้านหลักสูตรแพทยศาสตร์เชิงระบบ เพื่อปรับเข้าสู่ AEC สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรอนุญาตให้คณะแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มีอิสระมากขึ้นในการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสม และเปิดรายวิชาให้กว้างมากขึ้น	- พัทธราวลัย วงศ์บุญสิน และคณะ (2557)
นโยบายสวัสดิการสังคม	

นโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ - เพิ่มหลักประกันทางรายได้ให้กับประชากรผู้สูงอายุ - กระจายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้ต่ำ - เพิ่มการจัดเก็บภาษีเข้าระบบบำนาญภาคบังคับที่จัดการโดยรัฐ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางรายได้ผู้สูงอายุ และใช้ในการลงทุนด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์	- กรกรณ์ย์ ชีวะตระกูลพงษ์ และ จันทร์ทิพย์ บุญประกายแก้ว (2553) - สวรัย บุญमानนท์ และคณะ (2554)
นโยบายแรงงาน	
การกระจายอำนาจในการติดตาม ตรวจสอบ ดูแล แรงงานข้ามชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น - การให้สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบด้านแรงงานข้ามชาติให้เหมาะสมกับในแต่ละพื้นที่ที่สามารถทำได้ทันที โดยการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 14 ของ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งได้เปิดช่องให้สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานการจัดการแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทยให้แตกต่างกันได้ตามลักษณะพื้นที่ แต่ปัจจุบันยังไม่มีออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องเนื่องตามมาตราดังกล่าว ทำให้การดำเนินงานยังคงเป็นไปในลักษณะรวมศูนย์ - ส่วนการกระจายอำนาจในการดูแล ติดตาม ตรวจสอบในระยะยาวนั้น จะต้องแก้โครงสร้างและคำจำกัดความตาม พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้กระจายอำนาจในการปฏิบัติงานไปยังระดับจังหวัด	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
นโยบายเกี่ยวกับการจ้างงานและการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ 1) การผลักดันกฎหมาย - ผลักดันการใช้ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายการควบคุมคุณภาพของแรงงานข้ามชาติ - ควรมีการกำหนดกฎกระทรวงแรงงานประกอบ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าวพ.ศ. 2551 ให้ชัดเจน โดยเฉพาะควรพิจารณาการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 14	- กิริยา กุลกลการ (2557ข) - อนุชา พิมศักดิ์ (2556) - ชูพัทธ์ร์ สุทธิสา (2556) - ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - บัญญัติ สาลี (2554)

2) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติของภาครัฐ - เพิ่มบุคลากรและงบประมาณในองค์การภาครัฐที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานบริการแรงงานต่างด้าวที่ดูแลเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะต่ำ 4 สัญชาติ และให้มีการอบรมเจ้าหน้าที่ และปรับทัศนคติ ทั้งเจ้าหน้าที่และคนในชุมชน เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ - ให้มีหน่วยงานทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการให้เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ เช่น การยกเลิกนโยบายผ่อนผันและจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติใหม่โดยดำเนินการนำเข้าแรงงานที่ถูกกฎหมายจากประเทศต้นทาง การส่งเสริมและสนับสนุนการจ้างแรงงานข้ามชาติให้เข้ามาทำงานในพื้นที่ชายแดนหรือการนำเข้าแรงงานแบบไปเช้ากลับเย็น - ทบทวนขั้นตอนการขึ้นทะเบียนต่างๆ เพื่อให้เกิดระบบ One-stop service อย่างแท้จริง - พัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บข้อมูลแรงงานต่างชาติและนายจ้างอย่างเป็นระบบ - ส่งเสริมการถ่ายเทอำนาจให้ท้องถิ่นและชุมชนในการกำหนดนโยบาย และการติดตามควบคุมดูแล - มีนโยบายระยะปานกลางเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวแทนการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียน เพื่อให้เกิดความชัดเจนแทนการขยายเวลาอย่างต่อเนื่อง 3) การผลักดันข้อตกลงระหว่างประเทศ - สนับสนุนการทำ MOU ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านแรงงาน และการดำเนินงานตาม MOU ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนในการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ เช่น อนุญาตให้ใช้สำมะโนครัวเป็นเอกสารจ้างงานตาม MOU ได้ การควบคุมนายหน้านำเข้าแรงงานในไทย โดยลดความสำคัญของนายหน้าลง และมีมาตรการในการดูแลการเข้ามาของแรงงานข้ามชาติอย่างมีระบบ 4) การกำหนดทิศทางการตลาดแรงงานข้ามชาติ	- พฤกษ์ เกาถวิล และสุธีร์ สาทราคม (2556) - มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2559) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2559) -
--	---

- การกำหนดทิศทางของอุปสงค์และอุปทานของแรงงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ - การลดอัตราการพึ่งพิงแรงงานต่างชาติ - พิจารณาระบบการเก็บภาษีเฉพาะสำหรับแรงงานต่างด้าวในระดับที่เหมาะสม	
นโยบายด้านสวัสดิการแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมอำนาจต่อรองของแรงงานในสถานประกอบการ และจัดหาล่ามประจำสำนักงานทุกสำนักงานที่มีการติดต่อสื่อสาร - สนับสนุนงบประมาณและบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม - ปรับปรุงมาตรฐานสวัสดิภาพและสวัสดิการของแรงงาน มีมาตรการตรวจตราดูแลมาตรฐานความปลอดภัย สาธารณสุขสิ่งแวดล้อม สภาพการทำงานระบบสวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงส่งเสริมให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ได้มากขึ้น - นายจ้างต้องมีส่วนรับผิดชอบผลกระทบที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างชาติ โดยการเสียภาษีการใช้แรงงานต่างชาติตามระดับการพึ่งพา วางเงินประกันเท่ากับค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเมื่อใบอนุญาตทำงานหมดอายุ ค่ารักษาพยาบาล ประกันสังคม การอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน และจัดหาที่อยู่ให้แรงงานอยู่เป็นหลักแหล่งตามเขตที่รัฐจัดไว้ - ขึ้นทะเบียนประชากรแฝงที่มีในพื้นที่เมืองชายแดนจำนวนมากเพื่อสะดวกต่อการแก้ปัญหาที่จะตามมาเกี่ยวกับการดูแลสุขอนามัย	- เกียรติวาท บุญปรากฏ (2556) - กิริยา กุลกลการ (2557) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - พฤกษ์ เถาวิล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - อับดุลลาตีฟ การ์รี และคณะ (2557)
นโยบายการบริหารจัดการแรงงานทนาย - ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการจำแนกแยกความแตกต่างระหว่างแรงงานข้ามชาติ และแรงงานข้ามชาติทนายาทรุ่นอื่นๆ ให้ชัดเจน มีกฎหมายที่รองรับสถานะความเป็นแรงงานข้ามชาติทนายาทรในลักษณะที่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ลักษณะบัตร Green Card โดยกำหนดเงื่อนไขและจำแนกลักษณะให้เหมาะสม ตรงกับความต้องการใช้แรงงานในประเทศ	- ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - ขวัญชีวัน บัวแดง (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)

- จัดระบบฐานข้อมูลแรงงานข้ามชาติหายาท อาจจะมีเก็บจากสถานที่ให้บริการสวัสดิการต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานพยาบาล เพิ่มเติมจากที่พักและสถานประกอบการ เพื่อให้สามารถติดตามสภาพและสถานะได้ - ปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าถึงสวัสดิการต่างๆ เช่น การเรียน การยกระดับฝีมือแรงงาน สาธารณสุข ของแรงงานข้ามชาติหายาทที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องให้มีความเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งขยายโอกาสในการทำงาน โดยให้มีระบบการจัดเก็บภาษีเฉพาะให้เหมาะสมควบคู่กันไป	
นโยบายที่เกี่ยวกับแรงงานไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ - พัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคมและสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่คนไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ เช่น เพิ่มบุคลากรภาครัฐของสถานทูตไทยในต่างประเทศในการดูแลสิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศที่มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก ได้แก่ เกาหลี ไต้หวัน อิสราเอล ฯลฯ - จัดหลักสูตรสำหรับให้ข้อมูลความรู้แก่แรงงานไทยสำหรับผู้สนใจจะไปทำงานในต่างประเทศ - จัดทำทะเบียนรายชื่อของบริษัทที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกันการหลอกลวง	- สุรพล ปธานวนิช และจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2550) - ศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย (2559)
นโยบายด้านการพัฒนาฝีมือและปรับเปลี่ยนอาชีพแรงงาน - จัดตั้งหน่วยงานกลางในลักษณะ Credit Bank ในการจัดการเทียบโอนมาตรฐานฝีมือแรงงานการฝึกอบรมของภาคการศึกษาและแรงงานสู่คุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดในเรื่องวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวุฒิที่สถานประกอบการกำหนด ทำให้ขาดโอกาสในการได้งาน และกำหนดอัตราค่าจ้างตามทักษะฝีมือในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนแทนวุฒิการศึกษา - ลดบทบาทภารกิจฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดฯ แต่เน้นบทบาทการเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรและการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาฝีมือต้องกระจายไปยังเครือข่ายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานไทยให้ตรงตามความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)

นโยบายด้านการเมืองและการบริหาร

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายการเมือง	
นโยบายที่เกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง - การแก้ไขมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เพื่อเพิ่มตำแหน่งทางการเมืองต้องห้ามดำเนินกิจการในลักษณะเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และเพิ่มเติมมาตรการตรวจสอบเพ่งเล็งการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การกำหนดมาตรการจูงใจให้แก่ผู้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ	- สีนาท ประยูรรัตน์ และคณะ (2548) - ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
นโยบายการกระจายอำนาจและการปฏิรูปองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น	
นโยบายเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน - กำหนดให้พื้นที่ชายแดนป่าเขานับจากจังหวัดอุบลราชธานีไปจนถึงบุรีรัมย์ เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาและใช้นโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Area approach) - ใช้กลไกการจัดการระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการด้านประเพณีหรือช่องทางธรรมชาติตลอดแนวพรมแดนที่มีจำนวนมาก เพื่อกำกับดูแลด้านการค้าและความมั่นคง รวมถึงการแก้ไขปัญหายาเสพติด - การค้าการส่งออกที่ด้านประเพณี โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคและเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่น ให้ด้านศุลกากรถือว่าเป็นการค้าชายแดนอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่เป็นไปตามพิธีการศุลกากรอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ใช่การกระทำผิดกฎหมาย ให้อำนวยความสะดวกตามสมควร	- เนตรดาว เถาวิล และพฤกษ์ เถาวิล (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559)

นโยบายการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน	
นโยบายด้านการปราบปรามการฟอกเงิน - แก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริต - แก้ไขโครงสร้าง ระบบ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - จัดตั้งองค์การฝ่ายบริหารเพื่อทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความสอดคล้องกับภารกิจในการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ	- พงษ์ภักดิ์ เรืองเคลือ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาภาครัฐและเอกชน - ปรับปรุงการให้สัมปทานภาครัฐกับเอกชน เช่น การยกเว้นสัญญาสัมปทานอย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ดุลยพินิจต่างๆ ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บังคับใช้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานฯ อย่างเข้มงวด ควรมีข้อกำหนดในสัญญาให้สามารถเจรจาต่อรองกันได้เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้าเท่านั้น ออกกฎระเบียบห้ามข้าราชการระดับสูงและผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจรับตำแหน่งกรรมการ ผู้บริหารหรือที่ปรึกษาในบริษัทที่รับสัมปทานจากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจในช่วงเวลาที่กำหนด - ปรับปรุงแก้ไขระเบียบ e-auction เช่น เพิ่มระยะเวลาในการรับฟังข้อคิดเห็น เพิ่มเวลาในการเผยแพร่เอกสาร ประกาศ ควรกำหนดให้ระบุเงื่อนไขทางเทคนิคในเชิงประสิทธิภาพมากกว่าในเชิงการออกแบบ กำหนดให้ตัดสินคุณสมบัติของ supplier และการตัดสินคัดเลือกผู้ชนะการประกวดราคาต้องใช้หลักเกณฑ์ที่ประกาศไว้ในเอกสารประกวดราคาแล้วเท่านั้น จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนและการอุทธรณ์	- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอิสร์กุล อุณหเกตุ (2554) - พชรสุทธิ สุจริตตานนท์ (2557)

กำหนดให้มีกลไกและกระบวนการสอบสวนให้เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ทำการจัดซื้อจัดจ้างในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียน กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง แก่ไข พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีหน่วยงานภายใต้กรมบัญชีกลางทำหน้าที่เพื่อติดตามการเปิดเผยข้อมูลและการปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานรัฐ กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการเสนอราคาในการประมูลจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการ ปรับปรุงกฎการประมูลโดยการให้ผู้เสนอราคาสูงที่สุดในการประมูลช่วงแรกไม่มีสิทธิ์เสนอราคาเพิ่มเติมในช่วงสุดท้ายของการประมูล	
---	--

นโยบายด้านความมั่นคง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายการต่างประเทศ	
นโยบายด้านการค้าและการลงทุน 1) ข้อตกลงระหว่างประเทศ - เปิดตลาดเสรีทางการค้าและการลงทุน เช่น การให้ความสำคัญกับการเจรจาในกรอบ WTO เป็นหลัก การผลักดันการเจรจาเขตการค้าเสรีของ Asia Pacific การเจรจากฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าร่วมกันระหว่างข้อตกลงเขตการค้าเสรี การเจรจากับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง (GCC) การจัดตั้งศูนย์พัฒนาความร่วมมือด้านการค้าระหว่างประเทศ การผลักดันให้เกิดความตกลง ICBTA ไทย-เมียนมา-จีน เพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างกัน - ผลักดันประเทศสมาชิกอาเซียนให้สัตยาบันพิธีสาร 7 ของความตกลง AFAFDGIT เรื่องระบบศุลกากรผ่านแดนและใช้แบบฟอร์มสำหรับการขนส่งรูปแบบเดียวกับ GMS และ CBTA - ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประกาศสินค้าต้องห้ามนำเข้าผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2559 บทบัญญัติเรื่องกำหนดเวลาที่สินค้าผ่านแดนสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักร กำหนดเงินประกันสินค้าผ่านแดนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เป็นต้น	- อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2552) - สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ (2549) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ และสมประวิณ มั่นประเสริฐ (2553) - สุธรรม อยู่ในธรรม และคณะ (2560)
นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ 2) การอำนวยความสะดวกจากภาครัฐ - ประสานงานระหว่างภาครัฐ (G2G) เพื่อเจรจาด้านกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน มีมาตรการคุ้มครองนักลงทุนไทยที่ไปลงทุนในต่างประเทศ และเพิ่มบทบาทของทูตพาณิชย์ในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน - จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสารและช่วยเหลือภาคเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาการออกไปลงทุนต่างประเทศ ในรูปแบบของ one-stop service และการรวมศูนย์ข้อมูลออนไลน์ เช่น การจัดตั้งหน่วยงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายการค้าและการลงทุนในสถานทูตหรือสถานกงสุลของแต่ละประเทศ	- จิตติชัย รุจนกนกนาฏ และ ณิชชา ลิ้มสายุรัตน์ (2557) - อีระ สินเดชารักษ์ และ คมกฤช ธาราวิวัฒน์ (2554) - กิริยา กุลกลการ (2557) - อภินันท์ ศรีศิริ (2554) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ (2554)

- เพิ่มบทบาทของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจในการออกไปลงทุนในธุรกิจโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด้านไฟฟ้าและพลังงาน ระบบประปาและสาธารณสุขในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก - ประสานด้านข้อมูลกับรัฐบาลของประเทศที่ BOI จัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปลงทุนในระดับที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ทันสมัยและเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้รับทราบ - อำนวยความสะดวกให้การผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับประโยชน์จากการปรับลดอัตราภาษีศุลกากร เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการด้านการจดทะเบียนประเภทต่างๆ สำหรับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม การลดจำนวนขั้นตอนของพิธีการทางศุลกากรลง เพื่อช่วยลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ 3) การส่งเสริมโดยภาครัฐ - ส่งเสริมการทำ OFDI ที่มีจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เช่น OFDI ที่ช่วยให้ได้รับความรู้ทางการผลิตเพิ่มขึ้นจากคู่ค้าหลายๆ กลุ่ม - เตรียมความพร้อมกลุ่มแรงงานในภาคการผลิตที่มีการเพิ่มขึ้นของ OFDI โดยเฉพาะการวิเคราะห์ความสามารถในการโยกย้ายทักษะของแรงงานกลุ่มดังกล่าว การฝึกทักษะเพิ่มเติม และการแจ้งข่าวสารที่ถูกต้องต่อกลุ่มแรงงาน - ให้ความสำคัญกับความชัดเจนของเงื่อนไขสำหรับการยกเว้นภาษีเงินปันผลตาม พ.ร.ฎ. 442 4) การให้สิทธิประโยชน์ - ให้สิทธิประโยชน์กับเอกชน ทั้งในแง่แรงจูงใจทางภาษีและมีใช้ภาษี เช่น การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนเพื่อลงทุนและกำไรจากการลงทุนในหุ้นหรือปันผลของการลงทุนในต่างประเทศ อนุญาตเครดิตภาษีทางอ้อม (Indirect tax credit) ในข้อตกลงอนุสัญญาภาษีซ้อน และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือการบรรเทาภาระภาษีซ้อนต่างๆ ให้ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ได้เต็มที่	- ยุพาชาติ สมบูรณ์กุล (2556) - สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2557) - พิชรพรรณ นุชประยูร (2561) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์
---	--

- สนับสนุนการออกไปลงทุนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ คือ กลุ่มที่มีมูลค่าสูงและเป็นโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเชื่อมโยงกับประเทศไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างประเทศ
- วางนโยบายและให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนเงินกู้ให้กับ SMEs ขนาดกลาง และขนาดย่อม ในการลงทุนหรือขยายกิจการในประเทศเพื่อนบ้าน การประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศให้กับภาคเอกชน การให้เงินกู้เงื่อนไขพิเศษหรือร่วมลงทุน (equity participation) กับธุรกิจที่เป็นประโยชน์กับประเทศและมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง อุดหนุนค่าใช้จ่ายการทำประกันความเสี่ยงจากการลงทุน

5) การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในกลุ่มประเทศ CLMV

- ร่วมกับกลุ่มประเทศ CLMV ในการดำเนินการตาม ASEAN Principle for PPP Framework ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ
- กำหนดแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการร่วมลงทุน ตลอดจนมาตรการส่งเสริมสนับสนุนและกระบวนการระงับข้อพิพาท
- รัฐต้องเป็นผู้นำเอกชนเข้าร่วมการเจรจาในการเข้าไปลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานในต่างประเทศ

6) การส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศการพัฒนาการค้าชายแดน

- จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างพื้นที่ชายแดนของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าชายแดน และเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ที่พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต
- การพัฒนาประสิทธิภาพของด่านชายแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านสินค้า เช่น การเจรจาและผลักดันให้ประเทศเพื่อนบ้านใช้ระบบ EDI เป็นอย่างน้อย การผลักดันการใช้ National Single Window อย่างทั่วถึง การจัดตั้งกรรมการจัดการด่านพรมแดนทำหน้าที่กำหนดนโยบายดูแลการจัดการด่านแบบเบ็ดเสร็จ นอกจากนี้การ

ออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณพรมแดนควรพิจารณาถึงประเภทสินค้า ประเภทยานพาหนะที่ขับผ่าน ปริมาณยานพาหนะ การจัดสรรพื้นที่ด้านชายแดนให้เป็นสัดส่วน แยกช่องทางจราจรของนักท่องเที่ยวและรถบรรทุก - ส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในการลงทุนบริเวณชายแดนเขตรอยต่อ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวของเมืองทั้งสองฝั่งมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถพัฒนาไปพร้อมกันได้	
นโยบายด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้าน - เพิ่มงบประมาณ ODA ให้อยู่ในระดับมากพอที่จะทำให้กิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างประเทศสามารถหมุนเวียนได้อย่างต่อเนื่องและมากพอที่จะให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชน - รวมศูนย์องค์กรให้ความช่วยเหลือฯ ของประเทศไทย เพื่อลดความกระจัดกระจาย การไม่ประสานเชิงนโยบายและการดำเนินการ โดยอาจสร้างองค์กรใหม่ขึ้น - ปรับแนวทางการช่วยเหลือทั้งหมดที่อยู่ในกรอบของโครงการใดๆ (Project approach) กระจัดกระจายไปในรูปแบบที่เป็นแผนงาน (Program approach) หรือสาขา (Sector approach) มากขึ้น - สร้างระบบการติดตามประเมินผลให้ครอบคลุมและต่อเนื่อง และเน้นการประเมินในเชิงผลกระทบและความยั่งยืนที่ยังเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในการช่วยเหลือ - ประสานความช่วยเหลือกับประชาคมการพัฒนาในประเทศผู้รับให้มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตลอดจนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน	- ภาควิชา ทิพคุณ และศิริพร รัชชวัลคุ (2560)
นโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	
นโยบายด้านยาเสพติด - เน้นนโยบายการควบคุมทางด้านอุปสงค์เพื่อลดจำนวนผู้เสพ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่เจาะจงไปเพียงแค่กลุ่มที่มีความเสี่ยง - กำหนดมาตรการให้หน่วยงานและสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีการสุ่มตรวจหาสารเสพติดในกลุ่มนักศึกษาและบุคลากรในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอ	- เรณู สุขารมณ์ (2558)

- กำหนดบทลงโทษทางวินัยดำเนินการแยกกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดออกจากกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีอื่นๆ รวมทั้งให้ความรู้ความเข้าใจถึงบทลงโทษให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น - จัดโครงการนำเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์อบรมเด็กและเยาวชน ไปทัศนศึกษาในเรือนจำความมั่นคงสูง รวมถึงให้นักโทษในเรือนจำดังกล่าวเล่าถึงประสบการณ์การถูกคุมขังในเรือนจำ เพื่อเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงบทลงโทษของคดียาเสพติด	
นโยบายการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	
นโยบายเกี่ยวกับปัญหาชายแดนใต้ - ให้มีการตรวจสอบกระแสเงินสด โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสงขลาและยะลา และให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานความมั่นคงและสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากอาจมีความสัมพันธ์ระหว่างกระแสเงินสดและเหตุการณ์ความรุนแรง - เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ความไม่สงบ เช่น ยกเว้นหรือลดหย่อนการเก็บภาษีการค้าผู้ประกอบการในพื้นที่ มีนโยบายสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม มีนโยบายด้านสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่	- ฉันทกาญจน์ เอกอรุ (2556) - ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และคณะ (2555)
นโยบายเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนใต้ - มีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและด้านภาษีสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยปราศจากดอกเบี้ย ผ่านการตั้งคณะกรรมการอิสลามเพื่อดูแลให้มีการบริหารเงินทุนตามหลักศาสนา - สร้างเครือข่ายส่งเสริมผู้ประกอบการมุสลิมในการรวมกลุ่มกับผู้ประกอบการในภูมิภาคอื่น หรืออาจสร้างหอการค้าชายแดนใต้กับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียเพื่อเป็นองค์กรในการเจรจาทางการค้า	- ปาริฉัตร ตู่ดำ สุทธิพร บุญมาก และนวิทย์ เอ็มเอก (2560) - มีเดียณ จูมะ และสุรัชย์ ไวยวรรณจิตร (2561)
พัฒนาธุรกิจอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนใต้	- อิตริส ดาราไก่ และคณะ (2556)

- ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของธุรกิจฮาลาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดให้มีการเรียนการสอนอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล หรือวิทยาศาสตร์อาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ และส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันฮาลาลและสถาบันวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัย - ปรับปรุงระเบียบการและขั้นตอนการขอรับรองมาตรฐานฮาลาลให้เป็นปัจจุบันและรวดเร็ว ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้มีความเป็นเอกภาพ รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากรของฝ่ายกิจการฮาลาลให้มีความรู้เชิงวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบรับรองฮาลาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ - สร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อตราฮาลาลของไทย และพัฒนาคุณลักษณะของตราฮาลาลที่พึงมี ไม่ว่าจะเป็นการปราศจากสิ่งต้องห้าม ความปลอดภัยตามหลักฮาลาล การแสดงรายละเอียดที่มาของแหล่งวัตถุดิบ ตลอดจนการขนส่งและเก็บรักษาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา ในลักษณะเดียวกับประเทศสิงคโปร์ เช่น สร้างโครงสร้างสถาบันมุสลิมภายใต้กฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการกฎหมายมุสลิม มีองค์กรในการออกตราฮาลาลที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาล และสื่อสารให้ผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมเข้าใจถึงลักษณะวิถีชีวิตของชาวมุสลิม	- นันทรัตน์ ตั้งวิสุทธิธรรม และคณะ (2560)
---	--

พรรคพลังประชาชน

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 พรรคพลังประชาชนได้ดำเนินการหาเสียงโดยแบ่งนโยบายออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย 1) ด้านสวัสดิการประชาชน 2) ด้านสังคมประชาชน และ 3) ด้านเศรษฐกิจประชาชน สามารถนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการสังเคราะห์ในโครงการนี้ (บทที่ 3) มาจัดกลุ่มตามนโยบายของพรรคได้ดังนี้

นโยบายสวัสดิการประชารัฐ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ผลักดันนโยบายการศึกษาฟรีสำหรับทุกคนจนถึงชั้นมัธยมศึกษาหรืออาชีวศึกษา - แม้ว่าการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี 15 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล) จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. 3) หรือเทียบเท่า รวมถึง การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 28/2559 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ หรือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น	- สุนีย์ สถาพร (2550)
จ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้สูงขึ้นสำหรับครูในสาขาขาดแคลนและในพื้นที่ห่างไกล เพิ่มรายได้และค่าตอบแทนของครูในชั้นปฐมวัยให้ทัดเทียมกับระดับมัธยมศึกษา	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)
การปฏิรูปการศึกษาด้านอื่นๆ - ปฏิรูปหลักสูตรให้มีความกระชับ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ และบูรณาการในหลายๆ ศาสตร์เข้าด้วยกัน โดยส่งเสริมให้หลักสูตรมีลักษณะ “สอนให้น้อยและเรียนรู้ให้มาก” (Teach Less Learn More) - ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเน้นข้อสอบเชิงประยุกต์ มีการทำคลังข้อสอบ เช่น คะแนนสอบและข้อมูลพื้นฐานอื่นๆ และเปิดเผยข้อมูลการสอบอย่างเป็นระบบ - ปฏิรูปการเงินทางการศึกษา โดยปรับจากเดิมที่เป็นการโอนเงินให้กับสถาบันการศึกษาโดยตรงตามหัวของนักเรียน มาเป็นการจ่ายเงินโดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ในระยะยาวควรปรับจากการจ่ายเงินด้านอุปทานมาเป็นการจ่ายเงินแบบด้านอุปสงค์ (Demand-Side Financing) มากขึ้น โดยจ่ายในลักษณะของการโอนเงินทั้งแบบมีเงื่อนไข (Conditional-Cash Transfer) หรือไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Cash Transfer) ให้กับครัวเรือนที่มีฐานะยากจน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2555) - สมหวัง พิทยานุวัฒน์ และคณะ (2558) - อรชา รักดี และคณะ (2560) - สุทธิพร บุญมาก และมูหำหมัด สาละบิง (2559) - ชุมัยยะห์ สาและ และคณะ (2560)

- ปฏิรูประบบการรับผิดชอบ (Accountability) โดยกำหนดให้มีการนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของการประเมินการทำงานของครู ของผู้อำนวยการโรงเรียน ของเขตพื้นที่การศึกษาและของผู้บริหารของกระทรวงศึกษา - สนับสนุนความร่วมมือทางวิชาการและวิจัยระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน (Industry-University Linkage) - ปรับกระบวนทัศน์ มุ่งให้โรงเรียนเป็นนิติบุคคลในกำกับของรัฐตามกฎหมาย โดยมีการบริหาร 1 โรงเรียน 2 ระบบ คือ ระบบราชการในฐานะโรงเรียนเป็นส่วนราชการ และระบบอิสระโดยใช้แนวคิดการปฏิรูปการเรียนรู้สู่ผู้เรียน โดยแยกโรงเรียนที่มีคุณภาพมาตรฐานและศักยภาพสูงออกเป็นองค์การมหาชน - จัดสรรเงินรายหัวที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดหวัง ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน และขนาดโรงเรียนและชั้นเรียน - พัฒนาบัณฑิตในสาขาวิชาที่ต้องการก่อน เพื่อลดการขาดแคลนและการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ - สฟฐ. ควรติดตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อติดตามและประเมินผลการออกกลางคันของนักเรียน และบูรณาการการแก้ไขปัญหาจากชุมชน ประกอบด้วย ผู้นำศาสนาในชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูที่รับผิดชอบ	
การบริหารจัดการตลาดแรงงานครู - ศึกษาความต้องการกำลังคนของบุคลากรครูอย่างถูกต้อง และกำหนดให้สถาบันการศึกษาเปิดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว จัดสรรทุนการศึกษาแบบเต็มจำนวนในสาขาที่ขาดแคลน โดยระบุให้มีการชดใช้ทุนจากการทำงาน - กำหนดให้การออกไปประกาศนียบัตรวิชาชีพครูต้องจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาและสาขา การต่ออายุครบรอบ 5 ปี ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและผลการประเมินครูมาพิจารณาด้วย - ลดภาระงานด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)

นโยบายหลักสูตรการศึกษา - สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาควรวางมาตรการการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายนักระหว่างกัน - สนับสนุนทุนหรือให้สิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการ เช่น ลดหย่อนภาษี เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานแก่องค์กรธุรกิจที่ขาดแคลนแรงงานสายอาชีวศึกษา - ให้สถานประกอบการหรือตลาดแรงงานจัดทำคุณสมบัติของแรงงานให้มีคุณลักษณะตรงตามความต้องการเพื่อส่งให้สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการ	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อนุชัย รามวงษ์กูร และนลินรัตน์ รักกุล (2557) - สุภาวดี ขุนทองจันทร์ และคณะ (2558) - ณรงค์ ฉิมวิเศษ และอนัส เจริญมิน (2560)
นโยบายเกี่ยวกับวิชาชีพแพทย์และพยาบาล - เพิ่มศักยภาพและบุคลากรในวิชาชีพแพทย์และพยาบาลผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาสำหรับแพทย์และพยาบาล ขยายการผลิตแพทย์ในโรงเรียนภูมิภาคที่ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ขนาดใหญ่มากขึ้น เพิ่มงบประมาณต่อหัวในการผลิตพยาบาล เพื่อสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพยาบาลขยายการรับนักเรียนพยาบาล แพทยสภาควรมีส่วนร่วมในการผลักดันการวางโครงสร้างด้านหลักสูตรแพทยศาสตร์เชิงระบบ เพื่อปรับเข้าสู่ AEC สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรอนุญาตให้คณะแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มีอิสระมากขึ้นในการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสม และเปิดรายวิชาให้กว้างมากขึ้น	- พิชราวลัย วงศ์บุญสิน และคณะ (2557)
นโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ - เพิ่มหลักประกันทางรายได้ให้กับประชากรผู้สูงอายุ - กระจายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้ต่ำ - เพิ่มการจัดเก็บภาษีเข้าระบบบำนาญภาคบังคับที่จัดการโดยรัฐ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางรายได้ผู้สูงอายุ และใช้ในการลงทุนด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์	- กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงษ์ และจันทร์ทิพย์ บุญประกายแก้ว (2553) - สวรัย บุญยमानนท์ และคณะ (2554)

การกระจายอำนาจในการติดตาม ตรวจสอบ ดูแล แรงงานข้ามชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น - การให้สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบด้านแรงงานข้ามชาติให้เหมาะสมกับในแต่ละพื้นที่ที่สามารถทำได้ทันที โดยการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 14 ของ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งได้เปิดช่องให้สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินการจัดการแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทยให้แตกต่างกันได้ตามลักษณะพื้นที่ แต่ปัจจุบันยังไม่มีออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตราดังกล่าว ทำให้การดำเนินงานยังคงเป็นไปในลักษณะรวมศูนย์ - ส่วนการกระจายอำนาจในการดูแล ติดตาม ตรวจสอบในระยะยาวนั้น จะต้องแก้โครงสร้างและคำจำกัดความตาม พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้กระจายอำนาจในการปฏิบัติงานไปยังระดับจังหวัด	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
นโยบายเกี่ยวกับการจ้างงานและการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ 5) การผลักดันกฎหมาย - ผลักดันการใช้ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายการควบคุมคุณภาพของแรงงานข้ามชาติ - ควรมีการกำหนดกฎกระทรวงแรงงานประกอบ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้ชัดเจน โดยเฉพาะควรพิจารณาการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 14 6) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติของภาครัฐ - เพิ่มบุคลากรและงบประมาณในองค์การภาครัฐที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานบริการแรงงานต่างด้าวที่ดูแลเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะต่ำ 4 สัญชาติ และให้มีการอบรมเจ้าหน้าที่ และปรับทัศนคติ ทั้งเจ้าหน้าที่และคนในชุมชน เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ - ให้มีหน่วยงานทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการให้เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ เช่น การยกเลิกนโยบายผ่อนผันและจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติใหม่โดยดำเนินการนำเข้าแรงงาน	- กิริยา กุลกลการ (2557ข) - อนุชา พิมศักดิ์ (2556) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - บัญญัติ สาลี (2554) - พฤกษ์ เถาถวิล และสุธีร์ สาทราคม (2556) - มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2559) - อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2559) -

ที่ถูกกฎหมายจากประเทศต้นทาง การส่งเสริมและสนับสนุนการจ้างแรงงานข้ามชาติให้เข้ามาทำงานในพื้นที่ชายแดนหรือการนำเข้าแรงงานแบบไปเช้ากลับเย็น - ทบทวนขั้นตอนการขึ้นทะเบียนต่างๆ เพื่อให้เกิดระบบ One-stop service อย่างแท้จริง - พัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บข้อมูลแรงงานต่างชาติและนายจ้างอย่างเป็นระบบ - ส่งเสริมการถ่ายเทอำนาจให้ท้องถิ่นและชุมชนในการกำหนดนโยบาย และการติดตามควบคุมดูแล - มีนโยบายระยะปานกลางเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวแทนการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียน เพื่อให้เกิดความชัดเจนแทนการขยายเวลาอย่างต่อเนื่อง 7) การผลักดันข้อตกลงระหว่างประเทศ - สนับสนุนการทำ MOU ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านแรงงาน และการดำเนินงานตาม MOU ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนในการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ เช่น อนุญาตให้ใช้สำมะโนครัวเป็นเอกสารจ้างงานตาม MOU ได้ การควบคุมนายหน้านำเข้าแรงงานในไทย โดยลดความสำคัญของนายหน้าลง และมีมาตรการในการดูแลการเข้ามาของแรงงานข้ามชาติอย่างมีระบบ 8) การกำหนดทิศทางตลาดแรงงานข้ามชาติ - การกำหนดทิศทางของอุปสงค์และอุปทานของแรงงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ - การลดอัตราค่าจ้างแรงงานต่างชาติ - พิจารณาระบบการเก็บภาษีเฉพาะสำหรับแรงงานต่างด้าวในระดับที่เหมาะสม	
นโยบายด้านสวัสดิการแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมอำนาจต่อรองของแรงงานในสถานประกอบการ และจัดหาล่ามประจำสำนักงานทุกสำนักงานที่มีการติดต่อสื่อสาร - สนับสนุนงบประมาณและบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม	- เกียรติวา บุญปรากฏ (2556) - กิริยา กุลกลการ (2557) - ชูพัทธ์ สุทธิสา (2556)

- ปรับปรุงมาตรฐานสวัสดิภาพและสวัสดิการของแรงงาน มีมาตรการตรวจตราดูแลมาตรฐานความปลอดภัย สาธารณสุขสิ่งแวดล้อม สภาพการทำงานระบบสวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงส่งเสริมให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ได้มากขึ้น - นายจ้างต้องมีส่วนรับผิดชอบผลกระทบที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างชาติ โดยการเสียภาษีการใช้แรงงานต่างชาติตามระดับการพึ่งพา วางเงินประกันเท่ากับค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเมื่อใบอนุญาตทำงานหมดอายุ ค่ารักษาพยาบาล ประกันสังคม การอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน และจัดหาที่อยู่ให้แรงงานอยู่เป็นหลักแหล่งตามเขตที่รัฐจัดไว้ - ขึ้นทะเบียนประชากรแฝงที่มีในพื้นที่เมืองชายแดนจำนวนมากเพื่อสะดวกต่อการแก้ปัญหาที่จะตามมาเกี่ยวกับการดูแลสุขอนามัย	- พฤกษ์ เกาถวิล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - อับดุลลาตีฟ การ์ และคณะ (2557)
นโยบายการบริหารจัดการแรงงานทนายาท - ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการจำแนกแยกความแตกต่างระหว่างแรงงานข้ามชาติ และแรงงานข้ามชาติทนายาท รื่นอื่นๆ ให้ชัดเจน มีกฎหมายที่รองรับสถานะความเป็นแรงงานข้ามชาติทนายาทในลักษณะที่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ลักษณะบัตร Green Card โดยกำหนดเงื่อนไขและจำแนกลักษณะให้เหมาะสม ตรงกับความต้องการใช้แรงงานในประเทศ - จัดระบบฐานข้อมูลแรงงานข้ามชาติทนายาท อาจจะเก็บจากสถานที่ให้บริการสวัสดิการต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานพยาบาล เพิ่มเติมจากที่พักและสถานประกอบการ เพื่อให้สามารถติดตามสภาพและสถานะได้ - ปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าถึงสวัสดิการต่างๆ เช่น การเรียน การยกระดับฝีมือแรงงาน สาธารณสุข ของแรงงานข้ามชาติทนายาทที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องให้มีความเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งขยายโอกาสในการทำงาน โดยให้มีระบบการจัดเก็บภาษีเฉพาะให้เหมาะสมควบคู่กันไป	- ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - ขวัญชีวัน บัวแดง (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
นโยบายที่เกี่ยวกับแรงงานไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ	- สุรพล ปธานวนิช และจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2550)

- พัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคมและสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่คนไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ เช่น เพิ่มบุคลากรภาครัฐของสถานทูตไทยในต่างประเทศในการดูแลสิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศที่มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก ได้แก่ เกาหลี ไต้หวัน อิสราเอล ฯลฯ - จัดหลักสูตรสำหรับให้ข้อมูลความรู้แก่แรงงานไทยสำหรับผู้สนใจจะไปทำงานในต่างประเทศ - จัดทำทะเบียนรายชื่อของบริษัทที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกันการหลอกลวง	- ศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย (2559)
นโยบายด้านการพัฒนาฝีมือและปรับเปลี่ยนอาชีพแรงงาน - จัดตั้งหน่วยงานกลางในลักษณะ Credit Bank ในการจัดการเทียบโอนมาตรฐานฝีมือแรงงานการฝึกอบรมของภาคการศึกษาและแรงงานสู่คุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดในเรื่องวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวุฒิที่สถานประกอบการกำหนด ทำให้ขาดโอกาสในการได้งาน และกำหนดอัตราค่าจ้างตามทักษะฝีมือในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนแทนวุฒิการศึกษา - ลดบทบาทภารกิจฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดฯ แต่เน้นบทบาทการเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรและการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาฝีมือต้องกระจายไปยังเครือข่ายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานไทยให้ตรงตามความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)

นโยบายสังคมประชารัฐ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ปฏิรูปภาษีที่ดินและทรัพย์สิน - ณ ปัจจุบัน ร่าง พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย แทนกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ โดยที่ดิน 4 ประเภทที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ 1) ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม 2) ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย 3) ที่ดินเพื่อพาณิชย์กรรม และ 4) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ทั้งนี้ กำหนดให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563	- อภิชัย พันธเสน (2558) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554)
สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ ผ่านการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ - ยกย่องคณะกรรมการฯ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ให้เป็นลักษณะคณะกรรมการในระดับประเทศอย่างแท้จริง (Super-board) โดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ อย่างครบถ้วนและในสัดส่วนที่สมดุล - คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องมีความเชื่อมโยงไปยังคณะกรรมการระดับชาติที่ดูแลทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการที่ดิน เช่น ด้านป่าไม้ น้ำ ดิน เป็นต้น - ให้มีตัวแทนจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเสนอแนะข้อเสนอในประเด็นต่างๆ ได้ด้วยองค์ความรู้ที่กว้างขึ้น	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
จัดทำฐานข้อมูลด้านที่ดิน โดยสนับสนุนให้มีการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ โดยระบุให้คณะกรรมการฯ มีขอบเขตอำนาจในการวางแผน ดูแลและสั่งการให้เกิดการรวมศูนย์ของข้อมูลเพื่อจัดทำฐานข้อมูลที่ดินแห่งชาติต่อไป - ควรมีการกำหนดฐานข้อมูลการถือครองที่ดิน การเปลี่ยนการถือครอง การใช้ประโยชน์ การบุกรุกที่ดิน ให้ทันสมัย มีการลงพื้นที่เพื่อติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีการติดตามผลของมาตรการต่างๆ ในอดีตที่ทำไปเพื่อแก้ปัญหาไร่ที่ทำกิน ทั้งนี้ ข้อมูลต่างๆ ข้างต้นได้มีการเก็บโดยหน่วยงานต่างๆ อยู่บ้างแล้ว แต่ขาดการบูรณาการในการจัดเก็บและจัดทำฐานข้อมูล ฐานข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการ	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และโสภณ ชมชาญ (2554)

ประเมินผลนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เคยทำมาในอดีต และช่วยในการตัดสินใจเชิงนโยบายในอนาคตอย่างมีหลักการ - ควรมีการทำฐานข้อมูลเชิงแผนที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะกรรมสิทธิ์ของที่ดิน (เช่น ภายใต้การดูแลของหน่วยงานใด) ขอบเขตของกรรมสิทธิ์ของที่ดินแบบต่างๆ ราคาประเมินที่ดิน ความเหมาะสมและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ที่ดิน และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชน - ในการจัดทำข้อมูลเชิงแผนที่ จะต้องให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีความพยายามในการดำเนินงานดังกล่าวในรูปแบบของการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการมาตราส่วน 1:4000 (One Map) ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สำคัญและควรได้รับการสนับสนุนมาก แต่ก็ยังประสบปัญหาในด้านความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - นอกจากนี้ ในระดับการปฏิบัติงาน ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่เพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านที่ดินในอนาคตประสบความสำเร็จ	
ส่งเสริมสิทธิของชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยการจัดทำพระราชบัญญัติที่อนุญาตให้มีการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้กับชุมชน รวมทั้งปรับปรุงจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น เช่น พ.ร.บ. การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม - สนับสนุนการให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นทางการ มีกฎระเบียบรองรับ โดยสนับสนุนสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ไม่ใช่เป็นการให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน - ให้มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เป็นเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีการตกลงกันล่วงหน้า และมีการติดตามและประเมินผลการใช้ประโยชน์ให้เป็นไปตาม	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัดน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ศิระศักดิ์ คชสวัสดิ์ และคณะ (2558)

เกณฑ์ที่วางไว้ ทั้งนี้ รัฐสามารถเพิกถอนสิทธิในการใช้ประโยชน์ได้หากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตกลงกันได้ - สิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินต้องมีความยืดหยุ่นและมีแรงจูงใจเพียงพอให้เกิดการลงทุนในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่าสิทธิการใช้ประโยชน์ที่มีความยืดหยุ่นจะเป็นปัจจัยที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการลงทุนและพัฒนา โดยไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน - ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินในลักษณะที่ดินแปลงรวม ซึ่งเป็นลักษณะที่ดินที่มีการใช้ประโยชน์ร่วมกันในชุมชนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ลดต้นทุนการผลิต และเกิดระบบตรวจสอบดูแลที่มีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีระบบที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันและเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนจริง - เร่งรัดพัฒนาธนาคารที่ดินให้ผู้ไร้ที่ดินทำกินหรือมีที่ดินทำกินแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพที่มีจำนวนมากสามารถเข้าถึงได้	
นโยบายที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้า - จัดเก็บค่าบริการรถไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้ใกล้เคียงกับต้นทุน ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องอุดหนุน ควรอุดหนุนด้วยรายได้จากภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่น	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)
นโยบายด้านการจราจรทางบก - จัดตั้งคณะกรรมการย่อยเฉพาะด้านงานวิศวกรรมจราจร เพื่อกำหนดมาตรฐานงานทาง การควบคุมการก่อสร้างหรือการบำรุงรักษาให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมจราจร การแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุตามหลักวิศวกรรมจราจร - ร่างข้อกำหนดหรือกฎระเบียบให้มีการตรวจสอบถนนที่ก่อสร้างขึ้นใหม่ ให้เป็นไปตามลักษณะทางวิศวกรรมจราจร โดยอาจจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงาน และให้คณะกรรมการย่อยด้านวิศวกรรมจราจรเป็นผู้ทำการตรวจสอบร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ และทำการตรวจสอบทุกๆ 3 ปี	- กฤษณพงศ์ พุตระกูล และคณะ (2560)

- ปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษและอัตราโทษของกฎหมายจราจรให้สูงขึ้น เช่น การใช้อัตราโทษแบบขั้นบันไดตามความรุนแรงของความผิด รวมทั้งมีมาตรการลงโทษทางสังคม เช่น การนำระบบตัดคะแนนมาใช้ร่วม - ปรับโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรให้มีความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ กลไกการบริหารงาน และการปฏิบัติงานให้ตรงกับขอบเขตการรับผิดชอบ - พัฒนาระบบฐานข้อมูลความผิดเกี่ยวกับคดีจราจรให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมการปกครอง เป็นต้น	
นโยบายที่เกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง - การแก้ไขมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เพื่อเพิ่มตำแหน่งทางการเมืองต้องห้ามดำเนินกิจการในลักษณะเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และเพิ่มเติมมาตรการตรวจสอบเพ่งเล็งการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การกำหนดมาตรการจูงใจให้แก่ผู้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ	- สืบนาท ประยูรรัตน์ และคณะ (2548) - ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
นโยบายเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน - กำหนดให้พื้นที่ชายแดนป่าเขานับจากจังหวัดอุบลราชธานีไปจนถึงบุรีรัมย์ เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาและใช้นโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Area approach) - ใช้กลไกการจัดการระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการด้านประเพณีหรือช่องทางธรรมชาติตลอดแนวพรมแดนที่มีจำนวนมาก เพื่อกำกับดูแลด้านการค้าและความมั่นคง รวมถึงการแก้ไขปัญหายาเสพติด - การค้าการส่งออกที่ด่านประเพณี โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคและเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่น ให้ด่านศุลกากรถือว่าเป็นการค้าชายแดนอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่เป็นไปตามพิธีการศุลกากรอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ใช่การกระทำผิดกฎหมาย ให้อำนวยความสะดวกตามสมควร	- เนตรดาว เถาถวิล และพฤกษ์ เถาถวิล (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559)

นโยบายด้านการปราบปรามการฟอกเงิน - แก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริต - แก้ไขโครงสร้าง ระบบ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - จัดตั้งองค์การฝ่ายบริหารเพื่อทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความสอดคล้องกับภารกิจในการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ	- พงษ์ภักดิ์ เรืองเคลือ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาภาครัฐและเอกชน - ปรับปรุงการให้สัมปทานภาครัฐกับเอกชน เช่น การยกร่างสัญญาสัมปทานอย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ดุลยพินิจต่างๆ ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บังคับใช้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานฯ อย่างเข้มงวด ควรมีข้อกำหนดในสัญญาให้สามารถเจรจาต่อรองกันได้เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้าเท่านั้น ออกกฎระเบียบห้ามข้าราชการระดับสูงและผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจรับตำแหน่งกรรมการผู้บริหารหรือที่ปรึกษาในบริษัทที่รับสัมปทานจากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจในช่วงเวลาที่กำหนด - ปรับปรุงแก้ไขระเบียบ e-auction เช่น เพิ่มระยะเวลาในการรับฟังข้อคิดเห็น เพิ่มเวลาในการเผยแพร่เอกสารประกาศ ควรกำหนดให้ระบุเงื่อนไขทางเทคนิคในเชิงประสิทธิภาพมากกว่าในเชิงการออกแบบ กำหนดให้ตัดสินคุณสมบัติของ supplier และการตัดสินคัดเลือกผู้ชนะการประกวดราคาต้องใช้หลักเกณฑ์ที่ประกาศไว้ในเอกสารประกวดราคาแล้วเท่านั้น จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนและการอุทธรณ์ กำหนดให้มีกลไกและกระบวนการสอบสวนให้เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ทำการจัดซื้อจัดจ้างในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียน กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง แก้ไข พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีหน่วยงานภายใต้กรมบัญชีกลางทำหน้าที่เพื่อติดตามการเปิดเผยข้อมูลและการปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานรัฐ กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการเสนอ	- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอิสร์กุล อุณหเกตุ (2554) - พชรสุทธิ สุจริตตานนท์ (2557)

ราคาในการประมูลจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการ ปรับปรุงกฎการประมูลโดยให้ผู้เสนอราคาสูงที่สุดในการประมูลช่วงแรกไม่มีสิทธิ์เสนอราคาเพิ่มเติมในช่วงสุดท้ายของการประมูล	
นโยบายด้านยาเสพติด - เน้นนโยบายการควบคุมทางด้านอุปสงค์เพื่อลดจำนวนผู้เสพ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่เจาะจงไปเพียงแค่กลุ่มที่มีความเสี่ยง - กำหนดมาตรการให้หน่วยงานและสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีการสุ่มตรวจหาสารเสพติดในกลุ่มนักศึกษาและบุคลากรในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอ - กำหนดบทลงโทษทางวินัยดำเนินการแยกกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดออกจากกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีอื่นๆ รวมทั้งให้ความรู้ความเข้าใจถึงบทลงโทษให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น - จัดโครงการนำเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์อบรมเด็กและเยาวชน ไปทัศนศึกษาในเรือนจำความมั่นคงสูง รวมถึงให้นักโทษในเรือนจำดังกล่าวเล่าถึงประสบการณ์การถูกคุมขังในเรือนจำ เพื่อเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงบทลงโทษของคดียาเสพติด	- เรณู สุCHARมณ (2558)
นโยบายเกี่ยวกับปัญหาชายแดนใต้ - ให้มีการตรวจสอบกระแสเงินสด โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสงขลาและยะลา และให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานความมั่นคงและสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากอาจมีความสัมพันธ์ระหว่างกระแสเงินสดและเหตุการณ์ความรุนแรง - เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ความไม่สงบ เช่น ยกเว้นหรือลดหย่อนการเก็บภาษีการค้าผู้ประกอบการในพื้นที่ มีนโยบายสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม มีนโยบายด้านสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่	- ณฑาทกญจัน เอกอรุ (2556) - ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และคณะ (2555)
นโยบายเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนใต้ - มีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและด้านภาษีสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้	- ปาริฉัตร ตู่ดำ สุทธิพร บุญมาก และนวิทย์ เอ็มเอก (2560)

- ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยปราศจากดอกเบี้ย ผ่านการตั้งคณะกรรมการอิสลามเพื่อดูแลให้มีการบริหารเงินทุนตามหลักศาสนา - สร้างเครือข่ายส่งเสริมผู้ประกอบการมุสลิมในการรวมกลุ่มกับผู้ประกอบการในภูมิภาคอื่น หรืออาจสร้างหอการค้าชายแดนใต้กับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียเพื่อเป็นองค์กรในการเจรจาทางการค้า	- มีเดีย น จูมะ และสุรชัย ไวยวรรณจิตร (2561)
พัฒนารูรกิจอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนใต้ - ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของธุรกิจฮาลาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดให้มีการเรียนการสอนอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล หรือวิทยาศาสตร์อาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ และส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันฮาลาลและสถาบันวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัย - ปรับปรุงระเบียบการและขั้นตอนการขอรับรองมาตรฐานฮาลาลให้เป็นปัจจุบันและรวดเร็ว ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้มีความเป็นเอกภาพ รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากรของฝ่ายกิจการฮาลาลให้มีความรู้เชิงวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบรับรองฮาลาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ - สร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อตราฮาลาลของไทย และพัฒนาคุณลักษณะของตราฮาลาลที่พึงมี ไม่ว่าจะเป็นการปราศจากสิ่งต้องห้าม ความปลอดภัยตามหลักฮาลาล การแสดงรายละเอียดที่มาของแหล่งวัตถุดิบ ตลอดจนการขนส่งและเก็บรักษาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา ในลักษณะเดียวกับประเทศสิงคโปร์ เช่น สร้างโครงสร้างสถาบันมุสลิมภายใต้กฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการกฎหมายมุสลิม มีองค์กรในการออกตราฮาลาลที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาล และสื่อสารให้ผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมเข้าใจถึงลักษณะวิถีชีวิตของชาวมุสลิม	- อิดริส ดาราไก และคณะ (2556) - นันทรรัตน์ ตั้งวิฑูรธรรม และคณะ (2560)

นโยบายด้านเศรษฐกิจประชารัฐ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดน 3) เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ - ให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยตรงมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่แท้จริง คือ จะต้องมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษจากข้างล่าง เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ การพัฒนาเช่น การนำแนวคิดกรรมสิทธิ์ร่วมมาจัดการที่ดินโดยไม่แยกที่ดินออกจากชุมชนหรือกีดกันไม่ให้ชุมชนใช้ประโยชน์แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด - จัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อการวางกรอบมาตรการและกฎเกณฑ์ในการใช้ที่ดินและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เป็นธรรม - ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต 4) ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น - จัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้าและค่าธรรมเนียมในบริเวณพื้นที่เศรษฐกิจให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีราคาประเมินที่ดินที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง - สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ต้องติดตามและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง แต่ในกรณีของพื้นที่ชายแดนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจการค้าอาจมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ จึงควรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น - เปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาบริหารจัดการที่ดินร่วมกับรัฐและเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบ้านที่ทำกินและอพยพเข้ามาอยู่ก่อนการประกาศเขตป่าฯ ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือสร้างนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับ	- กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2558) - สุรสม กฤษณะจุฑะ และปิ่นวดี ศรีสุพรรณ (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และธนพร ศรีสุขใส (2561) - สุรสม กฤษณะจุฑะ (2557) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่วงชิง (2558) - เนตรดาว เถาถวิล และพฤษัช เถาถวิล (2561) -

ท้องถิ่นควบคู่ไปด้วย เช่น นโยบายพัฒนาพื้นที่ชายแดนให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร นโยบายการจัดสรรที่ดินซึ่งไม่ใช่ประโยชน์ให้กับผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน นโยบายการสร้างตลาดชุมชน เป็นต้น	
นโยบายด้านภาษี 3) ปรับปรุงอัตราภาษี - ปรับปรุงภาษีเงินได้ และขยายฐานภาษีให้ครอบคลุมผู้มีรายได้ทุกคน โดยให้ผู้มีอายุ 18 ปีทุกคนยื่นแบบฟอร์มการเสียภาษีไม่ว่าจะมีงานทำหรือมีรายได้หรือไม่ โดยอาจมีแรงจูงใจ เช่น การผูกเงื่อนไขการรับสวัสดิการบางประเภทกับรายได้พึงประเมิน การขยายความครอบคลุมระบบประกันสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงและขยายฐานภาษีต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของฐานภาษีด้วย - ไม่ยกเว้นภาษีในชั้นที่หนึ่งและสองแก่ผู้มีรายได้สูง - พิจารณามาตรการลดหย่อนต่างๆ ของภาษีนิติบุคคล ให้เป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะมาตรการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ควรลดหย่อนให้แก่บริษัทขนาดใหญ่มากนัก และควรส่งเสริมให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น - ยกเลิกการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในสินค้าบางรายการที่ไม่มีความจำเป็น เพื่อให้มีความเป็นกลางมากขึ้น และมีมาตรการให้เครดิตเงินคืนแก่ครัวเรือนที่ยากจน รวมถึงผู้สูงอายุ - ปรับปรุงฐานภาษีที่มีลักษณะฟุ่มเฟือยให้สูงขึ้นกว่าสินค้าจำเป็น 4) ปรับปรุงกระบวนการการจัดเก็บภาษี - ลดการใช้ดุลยพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี ซึ่งอาจเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการบางกลุ่ม - พัฒนาระบบข้อมูลของแต่ละกรมที่รับผิดชอบงานด้านภาษีอากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมสรรพสามิต ในขณะเดียวกัน ควรเร่งวางระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลภาษีของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิตเข้าเป็นระบบเดียวกัน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ - สมชัย จิตสุข และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์ - ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ (2560)

- กำหนดวิธีคำนวณฐานของภาษีสรรพสามิตให้มีความโปร่งใสดียิ่งขึ้น และสะท้อนให้ผู้บริโภคเห็นถึงภาระภาษีที่แท้จริง - ร่วมมือกับประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงการแข่งกันลดภาษี ใช้เทคโนโลยีเชื่อมระบบข้อมูลรายได้และรหัสผู้เสียภาษี ซึ่งอาจนำมาใช้ในการคำนวณภาษี ณ ประเทศที่พำนักราชอาณาจักรรายได้ของผู้เสียภาษีได้รับทั่วโลก	
การกำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า - สร้างความเป็นกลางและความโปร่งใสในการกำกับดูแลการแข่งขัน โดยแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และปรับปรุงการทำงานของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเพื่อสร้างความเป็นกลางและความโปร่งใส - กำกับดูแลบรรษัทข้ามชาติ โดยการปรับปรุงฐานข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ และปรับปรุงกฎกติกาในการกำกับดูแล - ปรับปรุงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ในภาคธุรกิจค้าปลีก เช่น นโยบายว่าด้วยการต่อรองเพื่อเป็นการสนับสนุน SMEs ในการจัดการกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมจากธุรกิจขนาดใหญ่	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554) - เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2550) - พรชัย วิสุทธิศักดิ์ และคณะ (2560)
การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ - เพิ่มการแข่งขันและประสิทธิภาพ เช่น ยกเลิกการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจในกิจการเชิงพาณิชย์ที่เอกชนสามารถดำเนินการได้ เปลี่ยนไปใช้ระบบใบอนุญาต ให้รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จำหน่ายบริษัทลูกที่ประกอบธุรกิจในเชิงพาณิชย์ - เพิ่มการกำกับดูแล โดยแก้ไข พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ให้มีผลครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจ - กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกกฎระเบียบในการกำกับดูแลของภาครัฐ โดยหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบจะต้องประเมินผลกระทบของกฎระเบียบนั้นต่อสภาพการแข่งขันในตลาด	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554)
การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์	- สถณี อาชวนันทกุล (2554)

- เพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การเปิดเสรีค่าธรรมเนียม การเปิดเสรีตลาดหลักทรัพย์ - การกำกับดูแลเพื่อลดการทุจริต เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจของ กต. เพิ่มโทษกรณีทุจริตให้สูงกว่าเดิม - การบังคับใช้กฎหมาย เช่น บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบปรับ หรือกล่าวโทษฐานทุจริตต่อสถาบันตัวกลางในตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแก้กฎหมายให้ กต. มีอำนาจปรับทางปกครอง	- พอพล แข่งแพ้ (2554)
นโยบายด้านการเงินอิสลาม a. การปรับปรุงกฎหมาย - แก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของธนาคารอิสลาม เช่น แก้ไข พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 และกฎหมายลำดับรอง เกี่ยวกับสัญญาผู้ถือหุ้น สัญชาติกรรมการ คุณสมบัติของกรรมการ กำหนดให้กิจการอันพึงเป็นงานธนาคารสามารถกระทำได้เลย ปรับปรุงระบบภาษีและกฎระเบียบที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ - การแก้ไขภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อลดภาระภาษีให้เท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ปรับปรุงให้สามารถดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานธนาคารได้เลยโดยไม่ต้องออกกฎกระทรวง เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ยกเลิก พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามฯ และพิจารณาเห็นชอบ พ.ร.บ. ธุรกิจการเงินอิสลามใหม่ โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลักได้แก่ ปรับโครงสร้างการกำกับดูแลให้ธนาคารอิสลามมีสถานะเหมือนสถาบันการเงินทั่วไป ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านศาสนาอิสลามกลาง เปิดให้มีการแข่งขันเสรีในกิจการการเงินอิสลาม รองรับธุรกรรมทางการเงินอิสลามและผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลายรูปแบบมากขึ้น และกำหนดภาระภาษีที่สถาบันการเงินอิสลามต้องเสียไว้อย่างชัดเจนและเท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป	- มนชยา อูรยุศ (2553) - ชฎิล โรจนานนท์ และคณะ (2553) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ชุดโครงการการเงินอิสลามกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย - ศรันย์ ศานติศาสน์ (2559) - พงศ์ระพีพร อาภากร และคณะ (2559) - สวรัย บุญยमानนท์ และปภัศร ชัยวัฒน์ (2559)

b. การดำเนินตามแนวปฏิบัติชาริอะฮ์ - สร้างความชัดเจนทางนโยบายเกี่ยวกับการรอบการดำเนินการ โดยเลือกกรอบข้อบังคับที่เหมาะสมกับประเทศไทย และเข้าเป็นสมาชิกของ The Islamic Financial Services Board (IFSB) เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางด้านการเงินที่สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์ - การพัฒนาตลาดทุนให้สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์เพื่อการระดมทุน - เสริมสร้างความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ทางการเงินตามหลักศาสนาอิสลาม โดยกำหนดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยคณะกรรมการชาริอะฮ์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการชาริอะฮ์ระดับชาติ ดังเช่นในประเทศมาเลเซียหรืออินโดนีเซีย - ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบริการประกันภัย โดยเฉพาะบริการประกันสุขภาพตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสถาบันการเงินฐานรากอาจไม่มีความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการให้บริการประกันภัยรัฐบาล จึงต้องหาช่องทางอื่น อาทิ สถาบันการเงินเฉพาะกิจและบริษัทประกันภัยที่ให้บริการตามหลักศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงบริการประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลาม - จัดตั้งกองทุนชะกาตและองค์กรทางศาสนาในทุกระดับเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนชะกาตมีประสิทธิภาพตามแนวทางที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ โดยต้องเป็นองค์กรกลางที่ดำเนินงานอย่างโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีธรรมาภิบาล และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย สามารถดูแลการจัดเก็บและการแจกจ่ายชะกาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั้งประเทศ	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม 6) ปฏิรูปกฎหมายและการกิจของภาครัฐในด้านอุตสาหกรรม - ปรับจุดมุ่งหมายรวมถึงกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องจากเดิมที่เน้นการควบคุม ให้เน้นไปที่การสนับสนุนการประกอบกิจการ ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ดำเนินการได้เต็มกำลังความสามารถ รวมถึงประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันเพื่อขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎระเบียบ	- อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2552) - ชโยดม สรรพศรี (2555) - อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2559)

- ปฏิรูประบบกฎหมายอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตั้งแต่ชั้นพระราชบัญญัติ และปรับกระบวนการทัศน์ของกฎหมายโดยเน้น Issue based ตัดกระบวนการที่ไม่จำเป็นออก พร้อมทั้งกฎหมายแต่ละเรื่องต้องประสานกันเป็นระบบและสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำเป็นต้องขอหรือตรวจสอบเอกสารให้ยุ่งยากซับซ้อน
- รัฐไม่ควรบังคับให้เกิดคลัสเตอร์ เพราะภาครัฐมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี

7) การพัฒนาของอุตสาหกรรม

- ทิศทางของนโยบายควรจะมุ่งไปที่การยกระดับความสามารถในการผลิต 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความพร้อมของบุคลากรและการวิจัย 2) การเพิ่มศักยภาพการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน 3) การจัดลำดับความสำคัญของมาตรการและแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการไทย และ 5) การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค
- การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่น ให้ส่งเสริมให้บริษัทผู้ลงทุนที่รับสิทธิประโยชน์การลงทุนในไทย มีนโยบายพัฒนาศักยภาพของแรงงานผ่านการฝึกอบรม และกำหนดระดับการมีส่วนร่วมขั้นต่ำของบริษัทไทยในฐานะผู้จัดหาวัตถุดิบในระดับแรก
- พัฒนารฐานข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมของอุตสาหกรรม ข้อมูลทางการค้า และข้อมูลการเข้าถึงแหล่งผลิต ทั้งในและต่างประเทศ
- พัฒนา Focal Point เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมโยงของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเข้ากับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนและรายการบันเทิงภายในประเทศ

8) การพัฒนาผลิตภาพทางการผลิต

- กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็น OEM ซัพพลายเออร์หรือมีตราสินค้าเป็นของตนเอง เช่น การนำเอาระบบการบริหารจัดการใหม่ๆ เข้ามาใช้
- การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และระบบแรงจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจและแข่งขันกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างเป็นธรรม

- การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีกับผู้ประกอบการ เช่น ความช่วยเหลือทางด้านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญในบางมิติของเทคโนโลยีการผลิต ที่จะเข้ามาทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตร่วมกับผู้ประกอบการ - การพัฒนาระบบแรงจูงใจให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง เช่น การให้เงินทุน Start-up และมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษี 9) นโยบายทางด้านภาษี - พัฒนาขยายขอบเขตรายการค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการทำ Process Upgrading ในระดับโรงงานมาเป็นฐานค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ - พัฒนาระบบแรงจูงใจทางด้านภาษีเพื่อลดต้นทุนในการพัฒนา/การเข้าซื้อตราสินค้าของผู้ประกอบการโดยคำนึงถึงธรรมชาติของกิจกรรมเหล่านี้ที่มีระยะเวลาคืนทุนที่นานและมีความเสี่ยงที่สูง 10) มาตรฐานอุตสาหกรรม - จัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อจัดการปัญหามาตรฐานอุตสาหกรรม - การเจรจาให้ประเทศในกลุ่ม GCC ใช้มาตรฐานอาหารที่เป็นไปตามหลักสากล - การบังคับให้มาตรฐาน GSO เพียงอย่างเดียวในสินค้ากลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน - เพิ่มสถาบันรับรองมาตรฐานสินค้าตามข้อกำหนดของกลุ่มประเทศ GCC	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป - ผลักดันการร่วมทุนกับภาคเอกชนเพื่อโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค - จัดตั้งกองทุนพัฒนาและวิจัยเทคโนโลยี - จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะเกี่ยวกับมาตรการและมาตรฐานด้านการค้าแบบ real time	- ณัฐชา เพชรตากุล (2551)
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์	- สรียา ชัยรัตนานนท์ และคณะ (2551)

- สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์ทดสอบกลางด้านโลหะวิทยาสำหรับยานยนต์ ด้านการทดสอบต่างๆ เช่น การทดสอบมาตรฐานยานยนต์และชิ้นส่วน การทดสอบยางและระบบเบรกขั้นสูง การทดสอบแรงอัด เป็นต้น ภายใต้การกำกับดูแลของ สวทช. และมีสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เป็นผู้ดำเนินการหลัก - พัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น แม่พิมพ์และเทคโนโลยีวัสดุไทย - สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการผลิตและบริโภคยานยนต์ประหยัดพลังงานให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เช่น การลดภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากรอย่างเพียงพอ และการผลักดันการจัดตั้งสถานีบริการพลังงานทางเลือกอย่างเพียงพอและทั่วถึงมากขึ้น - สวทช. และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ต้องเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์บริการแบบครบวงจร (One-stop service) ในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ผู้ประกอบการ	- ชุศักดิ์ พรสิงห์ และคณะ (2561)
ส่งเสริมเกษตรกรอินทรีย์ - กำหนดเป้าหมายพื้นที่เกษตรกรอินทรีย์จำนวนหนึ่งในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นและขยายเพิ่มมากขึ้นในอนาคต	- อภิชัย พันธเสน และคณะ (2558)
นโยบายการแก้ไขปัญหาความผันผวนทางราคา - สนับสนุนการพัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า - สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยเอกชน เข้ามาเป็นผู้ให้ประกันภัยความเสี่ยงด้านราคาของสินค้าเกษตร - สร้างระบบประกันภัยผลผลิตทางการเกษตร	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
สนับสนุนนโยบายประกันรายได้เกษตรกร โดยให้มีการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น - ประชาสัมพันธ์โครงการให้มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงเกษตรกรและประชาชนให้มากยิ่งขึ้น - จัดทำภาพถ่ายดาวเทียม ภาพถ่ายสีทางอากาศ และระบบตรวจสอบภาคพื้นดินเพื่อใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบพื้นที่การเพาะปลูกจริง - ลดราคาประกันลงให้ใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต - ลดปริมาณผลผลิตขั้นต่ำที่จะรับประกันรายได้ให้เกษตรกรในแต่ละครัวเรือน	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - จามะรี เชียงทอง (2555)

- ให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน - จัดสรรงบประมาณประกันรายได้ที่จะใช้ในโครงการประกันรายได้จากงบประมาณประจำปี	
จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายเกษตรในระดับชาติ	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554)
การอนุรักษ์พันธุ์พืช - ออก พ.ร.บ. คุ้มครองเขตพื้นที่ที่จำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อการเกษตร - สนับสนุนและส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นนักปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืช	- จารึก สิงห์ปรีชา (2554)
เกษตรพันธะสัญญา - ปรับปรุงรูปแบบเกษตรพันธะสัญญาที่เหมาะสมของการทำธุรกิจเกษตรระหว่างเกษตรกรลาวและผู้ประกอบการไทย - พัฒนาการกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา เช่น จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา การปรับปรุงกฎหมายรับรองระบบเกษตรพันธะสัญญาให้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นต้น - ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของเกษตรกรผู้ผลิตในระบบเกษตรพันธะสัญญา ทั้งเพิ่มอำนาจเจรจาต่อรองและแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยี - นำหลักการชดเชยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมาใช้จัดการผลกระทบจากเกษตรเชิงเดี่ยว	- อารี วิบูลย์พงศ์ (2556) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2553) - จามะรี เชียงทอง (2555) - เนตรดาว เกาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
นโยบายเกี่ยวกับภาคการขนส่งและโลจิสติกส์ - พัฒนาผลิตภาพของปัจจัยการผลิตโดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตต่อหน่วยของแรงงานและทุนเพื่อการผลิต เช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยปรับมาใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย - พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการภาคขนส่งทุกประเภท เพื่อรองรับความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ - ปรับแก้กฎหมายหรือข้อบังคับของแรงงานให้ภาคการขนส่งสามารถใช้อุปทานแรงงานไร้ฝีมือที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	- พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย และคณะ (2561)

นโยบายที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ - จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์โดยตรง เพื่อเป็นตัวแทนรัฐบาลไทยในการดำเนินงานขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ต่างประเทศ พัฒนาบุคลากรพลังงานนิวเคลียร์ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ และสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพลังงานนิวเคลียร์ในภูมิภาคได้	- ชาญวิทย์ ชัยกันย์ (2555)
นโยบายด้านการค้าและการลงทุน 2) ข้อตกลงระหว่างประเทศ - เปิดตลาดเสรีทางการค้าและการลงทุน เช่น การให้ความสำคัญกับการเจรจาในกรอบ WTO เป็นหลัก การผลักดันการเจรจาเขตการค้าเสรีของ Asia Pacific การเจรจากฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าร่วมกันระหว่างข้อตกลงเขตการค้าเสรี การเจรจากับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง (GCC) การจัดตั้งศูนย์พัฒนาความร่วมมือด้านการค้าระหว่างประเทศ การผลักดันให้เกิดความตกลง ICBTA ไทย-เมียนมา-จีน เพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างกัน - ผลักดันประเทศสมาชิกอาเซียนให้สัตยาบันพิธีสาร 7 ของความตกลง AFAFDGIT เรื่องระบบศุลกากรผ่านแดนและใช้แบบฟอร์มสำหรับการขนส่งรูปแบบเดียวกับ GMS และ CBTA - ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประกาศสินค้าต้องห้ามนำเข้าผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2559 บทบัญญัติเรื่องกำหนดเวลาที่สินค้าผ่านแดนสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักร กำหนดเงินประกันสินค้าผ่านแดนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เป็นต้น	- อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2550) - ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2552) - สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ (2549) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ และสมประวิณ มั่นประเสริฐ (2553) - สุธรรม อยู่ในธรรม และคณะ (2560)
นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ 7) การอำนวยความสะดวกจากภาครัฐ - ประสานงานระหว่างภาครัฐ (G2G) เพื่อเจรจาด้านกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน มีมาตรการคุ้มครองนักลงทุนไทยที่ไปลงทุนในต่างประเทศ และเพิ่มบทบาทของทูตพาณิชย์ในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน	- จิตติชัย รุจนกนกนาฏ และ ณิชชา ลิมสธายุรัตน์ (2557) - อีระ สิ้นเดชารักษ์ และ คมกฤษ ธาราวิวัฒน์ (2554) - กิริยา กุลกลการ (2557)

- จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสารและช่วยเหลือภาคเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาการออกไปลงทุนต่างประเทศ ในรูปแบบของ one-stop service และการรวมศูนย์ข้อมูลออนไลน์ เช่น การจัดตั้งหน่วยงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายการค้าและการลงทุนในสถานทูตหรือสถานกงสุลของแต่ละประเทศ - เพิ่มบทบาทของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจในการออกไปลงทุนในธุรกิจโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด้านไฟฟ้าและพลังงาน ระบบประปาและสาธารณสุขในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก - ประสานด้านข้อมูลกับรัฐบาลของประเทศที่ BOI จัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปลงทุนในระดับที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ทันสมัยและเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้รับทราบ - อำนวยความสะดวกให้กับการผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับประโยชน์จากการปรับลดอัตราภาษีศุลกากร เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการด้านการจดทะเบียนประเภทต่างๆ สำหรับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม การลดจำนวนขั้นตอนของพิธีการทางศุลกากรลง เพื่อช่วยลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ	- อภินันท์ ศรีศิริ (2554) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงษ์ (2554) - ยุพาวดี สมบูรณ์กุล (2556) - สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2557) - พิชรพรรณ นุชประยูร (2561) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์
8) การส่งเสริมโดยภาครัฐ - ส่งเสริมการทำ OFDI ที่มีจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เช่น OFDI ที่ช่วยให้ได้รับความรู้ทางการผลิตเพิ่มขึ้นจากคู่ค้าหลายๆ กลุ่ม - เตรียมความพร้อมกลุ่มแรงงานในภาคการผลิตที่มีการเพิ่มขึ้นของ OFDI โดยเฉพาะการวิเคราะห์ความสามารถในการโยกย้ายทักษะของแรงงานกลุ่มดังกล่าว การฝึกทักษะเพิ่มเติม และการแจ้งข่าวสารที่ถูกต้องต่อกลุ่มแรงงาน - ให้ความสำคัญกับความชัดเจนของเงื่อนไขสำหรับการยกเว้นภาษีเงินปันผลตาม พ.ร.ฎ. 442	
9) การให้สิทธิประโยชน์ - ให้สิทธิประโยชน์กับเอกชน ทั้งในแง่แรงจูงใจทางภาษีและมีใช้ภาษี เช่น การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนเพื่อลงทุนและกำไรจากการลงทุนใน	

หุ้นหรือปันผลของการลงทุนในต่างประเทศ อนุญาตเครดิตภาษีทางอ้อม (Indirect tax credit) ในข้อตกลงอนุสัญญาภาษีซ้อน และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือการบรรเทาภาระภาษีซ้อนต่างๆ ให้ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ได้เต็มที่

- สนับสนุนการออกไปลงทุนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ คือ กลุ่มที่มีมูลค่าสูงและเป็นโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเชื่อมโยงกับประเทศไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างประเทศ
- วางนโยบายและให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนเงินกู้ให้กับ SMEs ขนาดกลาง และขนาดย่อม ในการลงทุนหรือขยายกิจการในประเทศเพื่อนบ้าน การประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศให้กับภาคเอกชน การให้เงินกู้เงื่อนไขพิเศษหรือร่วมลงทุน (equity participation) กับธุรกิจที่เป็นประโยชน์กับประเทศและมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง อุดหนุนค่าใช้จ่ายการรับประกันความเสี่ยงจากการลงทุน

10) การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในกลุ่มประเทศ CLMV

- ร่วมกับกลุ่มประเทศ CLMV ในการดำเนินการตาม ASEAN Principle for PPP Framework ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ
- กำหนดแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการร่วมลงทุน ตลอดจนมาตรการส่งเสริมสนับสนุนและกระบวนการระงับข้อพิพาท
- รัฐต้องเป็นผู้นำเอกชนเข้าร่วมการเจรจาในการเข้าไปลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานในต่างประเทศ

11) การส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศการพัฒนาการค้าชายแดน

- จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างพื้นที่ชายแดนของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าชายแดน และเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ที่พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต

- การพัฒนาประสิทธิภาพของด่านชายแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านสินค้า เช่น การเจรจาและผลักดันให้ประเทศเพื่อนบ้านใช้ระบบ EDI เป็นอย่างน้อย การผลักดันการใช้ National Single Window อย่างทั่วถึง การจัดตั้งกรรมการจัดการด่านพรมแดนทำหน้าที่กำหนดนโยบายดูแลการจัดการด่านแบบเบ็ดเสร็จ นอกจากนี้การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณพรมแดนควรพิจารณาถึงประเภทสินค้า ประเภทยานพาหนะที่ขับผ่าน ปริมาณยานพาหนะ การจัดสรรพื้นที่ด่านชายแดนให้เป็นสัดส่วน แยกช่องทางจราจรของนักท่องเที่ยวและรถบรรทุก - ส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในการลงทุนบริเวณชายแดนเขตรอยต่อ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวของเมืองทั้งสองฝั่งมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถพัฒนาไปพร้อมกันได้	
นโยบายด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้าน - เพิ่มงบประมาณ ODA ให้อยู่ในระดับมากพอที่จะทำให้กิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างประเทศสามารถหมุนเวียนได้อย่างต่อเนื่องและมากพอที่จะให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชน - รวมศูนย์องค์กรให้ความช่วยเหลือฯ ของประเทศไทย เพื่อลดความกระจัดกระจาย การไม่ประสานเชิงนโยบายและการดำเนินการ โดยอาจสร้างองค์กรใหม่ขึ้น - ปรับแนวทางการช่วยเหลือทั้งหมดที่อยู่ในกรอบของโครงการใดๆ (Project approach) กระจายไปในรูปแบบที่เป็นแผนงาน (Program approach) หรือสาขา (Sector approach) มากขึ้น - สร้างระบบการติดตามประเมินผลให้ครอบคลุมและต่อเนื่อง และเน้นการประเมินในเชิงผลกระทบและความยั่งยืนที่ยังเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในการช่วยเหลือ - ประสานความช่วยเหลือกับประชาคมการพัฒนาในประเทศผู้รับให้มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตลอดจนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน	- ภาควิชา ทัพคุณ และศิริพร วัชชวัลคุ (2560)

พรรคเพื่อไทย

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 พรรคเพื่อไทยได้ดำเนินการหาเสียงโดยแบ่งนโยบายออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย 1) นโยบายบริหาร 2) นโยบายพลังงาน 3) นโยบายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 4) นโยบายเกษตร 5) นโยบายการศึกษา 6) นโยบายสาธารณสุข 7) นโยบายแรงงาน การสร้างงาน และสวัสดิการสังคม 8) นโยบายการต่างประเทศ 9) นโยบายการพัฒนาสังคม และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 10) นโยบายคมนาคม และ 11) นโยบายอื่นๆ สามารถนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการสังเคราะห์ในโครงการนี้ (บทที่ 3) มาจัดกลุ่มตามนโยบายของพรรคได้ดังนี้

นโยบายบริหาร

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
1.1 นโยบายเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน - กำหนดให้พื้นที่ชายแดนป่าเขานับจากจังหวัดอุบลราชธานีไปจนถึงบุรีรัมย์ เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาและใช้นโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Area approach) - ใช้กลไกการจัดการระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการด้านประเพณีหรือช่องทางธรรมชาติตลอดแนวพรมแดนที่มีจำนวนมาก เพื่อกำกับดูแลด้านการค้าและความมั่นคง รวมถึงการแก้ไขปัญหาเสพติด - การค้าการส่งออกที่ด่านประเพณี โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคและเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่น ให้ด่านศุลกากรถือว่าเป็นการค้าชายแดนอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่เป็นไปตามพิธีการศุลกากรอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ใช่การกระทำผิดกฎหมาย ให้อำนวยความสะดวกตามสมควร	- เนตรดาว เถาถวิล และพฤกษ์ เถาถวิล (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559)
1.2 การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดน 5) เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ - ให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยตรงมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่แท้จริง คือ จะต้องมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษจากข้างล่าง เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ การพัฒนาเช่น การนำแนวคิดกรรมสิทธิ์ร่วมมาจัดการที่ดินโดยไม่แยกที่ดินออกจากชุมชนหรือกีดกันไม่ให้ชุมชนใช้ประโยชน์แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด - จัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อการวางกรอบมาตรการและกฎเกณฑ์ในการใช้ที่ดินและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เป็นธรรม - ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต	- กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2558) - สุรสม กฤษณะจุฑะ และปิ่นวดี ศรีสุพรรณ (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และธนพร ศรีสุขใส (2561) - สุรสม กฤษณะจุฑะ (2557) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่วงชิง (2558) - เนตรดาว เถาถวิล และพฤกษ์ เถาถวิล (2561)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
6) ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น - จัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้าและค่าธรรมเนียมในบริเวณพื้นที่เศรษฐกิจให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีราคาประเมินที่ดินที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง - สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ต้องติดตามและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง แต่ในกรณีของพื้นที่ชายแดนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจการค้าอาจมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ จึงควรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น - เปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาบริหารจัดการที่ดินร่วมกับรัฐและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบ้านที่ทำกินและอพยพเข้ามาอยู่ก่อนการประกาศเขตป่าฯ ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือสร้างนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับท้องถิ่นควบคู่ไปด้วย เช่น นโยบายพัฒนาพื้นที่ชายแดนให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร นโยบายการจัดสรรที่ดินซึ่งไม่ใช่ประโยชน์ให้กับผู้ที่ไม่มิตินทำกิน นโยบายการสร้างตลาดชุมชน เป็นต้น	
1.3 นโยบายเกี่ยวกับปัญหาชายแดนใต้ - ให้มีการตรวจสอบกระแสเงินสด โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสงขลาและยะลา และให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานความมั่นคงและสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากอาจจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกระแสเงินสดและเหตุการณ์ความรุนแรง - เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ความไม่สงบ เช่น ยกเว้นหรือลดหย่อนการเก็บภาษีการค้าผู้ประกอบการในพื้นที่ มีนโยบายสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม มีนโยบายด้านสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่	- ฉันทกาญจน์ เอกอรุ (2556) - ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และคณะ (2555)
1.4 นโยบายที่เกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	- สีนันทา ประยูรรัตน์ และคณะ (2548)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- การแก้ไขมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เพื่อเพิ่มตำแหน่งทางการเมืองต้องห้ามดำเนินกิจการในลักษณะเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และเพิ่มเติมมาตรการตรวจสอบเพ่งเล็งการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การกำหนดมาตรการจูงใจให้แก่ผู้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
1.5 นโยบายด้านการปราบปรามการฟอกเงิน - แก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
1.6 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริต - แก้ไขโครงสร้าง ระบบ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - จัดตั้งองค์การฝ่ายบริหารเพื่อทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความสอดคล้องกับภารกิจในการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ	- พงษ์ภักดิ์ เรืองเคลือ (2548)
1.7 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาภาครัฐและเอกชน - ปรับปรุงการให้สัมปทานภาครัฐกับเอกชน เช่น การยกเว้นสัญญาสัมปทานอย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ดุลยพินิจต่างๆ ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บังคับใช้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานฯ อย่างเข้มงวดควรมีข้อกำหนดในสัญญาให้สามารถเจรจาต่อรองกันได้เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้าเท่านั้น ออกกฎระเบียบห้ามข้าราชการระดับสูงและผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจรับตำแหน่งกรรมการ ผู้บริหารหรือที่ปรึกษาในบริษัทที่รับสัมปทานจากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจในช่วงเวลาที่กำหนด - ปรับปรุงแก้ไขระเบียบ e-auction เช่น เพิ่มระยะเวลาในการรับฟังข้อคิดเห็น เพิ่มเวลาในการเผยแพร่เอกสารประกาศ	- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอิสร์กุล อุณหเกตุ (2554) - พชรสุทธิ สุจริตตานนท์ (2557)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ควรกำหนดให้ระบุเงื่อนไขทางเทคนิคในเชิงประสิทธิภาพมากกว่าในเชิงการออกแบบ กำหนดให้ตัดสินคุณสมบัติของ supplier และการตัดสินคัดเลือกผู้ชนะการประกวดราคาต้องใช้หลักเกณฑ์ที่ประกาศไว้ในเอกสารประกวดราคาแล้วเท่านั้น จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนและการอุทธรณ์ กำหนดให้มีกลไกและกระบวนการสอบสวนให้เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ทำการจัดซื้อจัดจ้างในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียน กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง แก่ไข พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีหน่วยงานภายใต้กรมบัญชีกลางทำหน้าที่เพื่อติดตามการเปิดเผยข้อมูลและการปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานรัฐ กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการเสนอราคาในการประมูลจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการ ปรับปรุงกฎการประมูลโดยการให้ผู้เสนอราคาสูงสุด ในการประมูลช่วงแรกไม่มีสิทธิ์เสนอราคาเพิ่มเติมในช่วงสุดท้ายของการประมูล	

นโยบายพลังงาน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
2.1 นโยบายที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ - จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์โดยตรง เพื่อเป็นตัวแทนรัฐบาลไทยในการดำเนินงานขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ต่างประเทศ - พัฒนาบุคลากรพลังงานนิวเคลียร์ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ และสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพลังงานนิวเคลียร์ในภูมิภาคได้	- ชาญวิทย์ ชัยกันย์ (2555)

นโยบายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
3.1 ส่งเสริมสิทธิของชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยการจัดทำพระราชบัญญัติที่อนุญาตให้มีการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้กับชุมชน รวมทั้งปรับปรุงจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น เช่น พ.ร.บ. การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม - สนับสนุนการให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นทางการ มีกฎระเบียบรองรับ โดยสนับสนุนสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ไม่ใช่เป็นการให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน - ให้มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เป็นเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีการตกลงกันล่วงหน้า และมีการติดตามและประเมินผลการใช้ประโยชน์ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ ทั้งนี้ รัฐสามารถเพิกถอนสิทธิในการใช้ประโยชน์ได้หากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้ - สิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินต้องมีความยืดหยุ่นและมีแรงจูงใจเพียงพอให้เกิดการลงทุนในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพ ในการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่าสิทธิการใช้ประโยชน์ที่มีความยืดหยุ่นจะเป็นปัจจัยที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการลงทุนและพัฒนา โดยไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน - ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินในลักษณะที่ดินแปลงรวม ซึ่งเป็นลักษณะที่ดินที่มีการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ในชุมชนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ลดต้นทุนการผลิต และเกิดระบบตรวจสอบดูแลที่มีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีระบบที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันและเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนจริง - เร่งรัดพัฒนาธนาคารที่ดินให้ผู้ไร้ที่ดินทำกินหรือมีที่ดินทำกินแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพที่มีจำนวนมากสามารถเข้าถึงได้	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัดน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ศิระศักดิ์ คชสวัสดิ์ และคณะ (2558)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
3.2 ปฏิรูปภาษีที่ดินและทรัพย์สิน - ณ ปัจจุบัน ร่าง พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย แทนกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ โดยที่ดิน 4 ประเภทที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ 1) ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม 2) ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย 3) ที่ดินเพื่อพาณิชยกรรม และ 4) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ทั้งนี้ กำหนดให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563	- อภิชัย พันธเสน (2558) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554)
3.3 สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ ผ่านการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ - ยกย่องคณะกรรมการฯ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ให้เป็นลักษณะคณะกรรมการในระดับประเทศอย่างแท้จริง (Super-board) โดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ อย่างครบถ้วนและในสัดส่วนที่สมดุล - คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องมีความเชื่อมโยงไปยังคณะกรรมการระดับชาติที่ดูแลทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการที่ดิน เช่น ด้านป่าไม้ น้ำ ดิน เป็นต้น - ให้มีตัวแทนจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเสนอแนะข้อเสนอในประเด็นต่างๆ ได้ด้วยองค์ความรู้ที่กว้างขึ้น	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
3.4 จัดทำฐานข้อมูลด้านที่ดิน โดยสนับสนุนให้มีการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ โดยระบุให้คณะกรรมการฯ มีขอบเขตอำนาจในการวางแผน ดูแลและสั่งการให้เกิดการรวมศูนย์ของข้อมูลเพื่อจัดทำฐานข้อมูลที่ดินแห่งชาติต่อไป - ควรมีการทำฐานข้อมูลการถือครองที่ดิน การเปลี่ยนการถือครอง การใช้ประโยชน์ การบุกรุกที่ดิน ให้ทันสมัย มีการลงพื้นที่	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และโสภณ ชมชาญ (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
เพื่อติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีการติดตามผลของมาตรการต่างๆ ในอดีตที่ทำไปเพื่อแก้ปัญหาไว้ที่ ทำกิน ทั้งนี้ ข้อมูลต่างๆ ข้างต้นได้มีการเก็บโดยหน่วยงานต่างๆ อยู่บ้างแล้ว แต่ขาดการบูรณาการในการจัดเก็บและจัดทำฐานข้อมูล ฐานข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการประเมินผลนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เคยทำมาในอดีต และช่วยในการตัดสินใจเชิงนโยบายในอนาคตอย่างมีหลักการ - ควรมีการทำฐานข้อมูลเชิงแผนที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะกรรมสิทธิ์ของที่ดิน (เช่น ภายใต้การดูแลของหน่วยงานใด) ขอบเขตของกรรมสิทธิ์ของที่ดินแบบต่างๆ ราคาประเมินที่ดิน ความเหมาะสมและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ที่ดิน และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชน - ในการจัดทำข้อมูลเชิงแผนที่ จะต้องให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีความพยายามในการดำเนินงานดังกล่าวในรูปแบบของการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการมาตราส่วน 1:4000 (One Map) ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สำคัญและควรได้รับการสนับสนุนมาก แต่ก็ยังประสบปัญหาในด้านความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - นอกจากนี้ ในระดับการปฏิบัติงาน ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่เพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านที่ดินในอนาคตประสบความสำเร็จ	

นโยบายเกษตร

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
4.1 ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ - กำหนดเป้าหมายพื้นที่เกษตรอินทรีย์จำนวนหนึ่งในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นและขยายเพิ่มมากขึ้นในอนาคต	- อภิชัย พันธเสน และคณะ (2558)
4.2 นโยบายการแก้ไขปัญหาความผันผวนทางราคา - สนับสนุนการพัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า - สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยเอกชน เข้ามาเป็นผู้ให้ประกันภัยความเสี่ยงด้านราคาของสินค้าเกษตร - สร้างระบบประกันภัยผลผลิตทางการเกษตร	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
4.3 สนับสนุนนโยบายประกันรายได้เกษตรกร โดยให้มีการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น - ประชาสัมพันธ์โครงการให้มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงเกษตรกรและประชาชนให้มากยิ่งขึ้น - จัดทำภาพถ่ายดาวเทียม ภาพถ่ายสีทางอากาศ และระบบตรวจสอบภาคพื้นดินเพื่อใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบพื้นที่ การเพาะปลูกจริง - ลดราคาประกันลงให้ใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต - ลดปริมาณผลผลิตขั้นต่ำที่จะรับประกันรายได้ให้เกษตรกรในแต่ละครัวเรือน - ให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน - จัดสรรงบประมาณประกันรายได้ที่จะใช้ในโครงการประกันรายได้จากงบประมาณประจำปี	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - จามะรี เชียงทอง (2555)
4.4 จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายเกษตรในระดับชาติ	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554)
4.5 การอนุรักษ์พันธุ์พืช - ออก พ.ร.บ. คุ่มครองเขตพื้นที่ที่จำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อการเกษตร - สนับสนุนและส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นนักปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืช	- จารึก สิงห์ปรีชา (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
4.6 เกษตรพันธะสัญญา - ปรับปรุงรูปแบบเกษตรพันธะสัญญาที่เหมาะสมของการทำธุรกิจเกษตรระหว่างเกษตรกรกลางและผู้ประกอบการไทย - พัฒนาการกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา เช่น จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา การปรับปรุงกฎหมายรับรองระบบเกษตรพันธะสัญญาให้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร - ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของเกษตรกรผู้ผลิตในระบบเกษตรพันธะสัญญา ทั้งเพิ่มอำนาจเจรจาต่อรองและแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยี - นำหลักการชดเชยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมาใช้จัดการผลกระทบจากเกษตรเชิงเดี่ยว	- อารี วิบูลย์พงศ์ (2556) - กนกวรรณ มะโนรัมย์ และคณะ (2553) - จามะรี เชียงทอง (2555) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)

นโยบายการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
5.1 ผลักดันนโยบายการศึกษาฟรีสำหรับทุกคนจนถึงชั้นมัธยมปลายหรืออาชีวศึกษา - แม้ว่าการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี 15 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล) จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. 3) หรือเทียบเท่า รวมถึง การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 28/2559 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ หรือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น	- สุนีย์ สถาพร (2550)
5.2 จ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้สูงขึ้นสำหรับครูในสาขาขาดแคลนและในพื้นที่ห่างไกล เพิ่มรายได้และค่าตอบแทนของครูในชั้นปฐมวัย ให้ทัดเทียมกับระดับมัธยมศึกษา	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)
5.3 การปฏิรูปการศึกษาด้านอื่นๆ - ปฏิรูปหลักสูตรให้มีความกระชับ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ และบูรณาการในหลายๆ ศาสตร์เข้าด้วยกัน โดยส่งเสริมให้หลักสูตรมีลักษณะ “สอนให้น้อยและเรียนรู้ให้มาก” (Teach Less Learn More) - ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเน้นข้อสอบเชิงประยุกต์ มีการทำคลังข้อสอบ เช่น คะแนนสอบและข้อมูลพื้นฐานอื่นๆ และเปิดเผยข้อมูลการสอบอย่างเป็นระบบ - ปฏิรูปการเงินทางการศึกษา โดยปรับจากเดิมที่เป็นการโอนเงินให้กับสถาบันการศึกษาโดยตรงตามหัวของนักเรียน มาเป็นการจ่ายเงินโดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ในระยะยาวควรปรับจากการจ่ายเงินด้านอุปทาน มาเป็นการจ่ายเงินแบบด้านอุปสงค์ (Demand-Side Financing) มากขึ้น โดยจ่ายในลักษณะของการโอนเงินทั้งแบบมีเงื่อนไข (Conditional-Cash Transfer) หรือไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Cash Transfer) ให้กับครัวเรือนที่มีฐานะยากจน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2555) - สมหวัง พิทยานุวัฒน์ และคณะ (2558) - อรชา รักดี และคณะ (2560) - สุทธิพร บุญมาก และมูหำหมัด สาแลบิง (2559) - ชุมัยยะห์ สาและ และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ปฏิรูประบบการรับผิดชอบ (Accountability) โดยกำหนดให้มีการนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของ การประเมินการทำงานของครู ของผู้อำนวยการโรงเรียน ของเขตพื้นที่การศึกษาและของผู้บริหารของกระทรวง ศึกษา - สนับสนุนความร่วมมือทางวิชาการและวิจัยระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน (Industry-University Linkage) - ปรับกระบวนทัศน์ มุ่งให้โรงเรียนเป็นนิติบุคคลในกำกับของรัฐตามกฎหมาย โดยมีการบริหาร 1 โรงเรียน 2 ระบบ คือ ระบบราชการในฐานะโรงเรียนเป็นส่วนราชการ และระบบอิสระโดยใช้แนวคิดการปฏิรูปการเรียนรู้สู่ ผู้เรียน โดยแยกโรงเรียน ที่มีคุณภาพมาตรฐานและศักยภาพสูงออกเป็นองค์การมหาชน - จัดสรรเงินรายหัวที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดหวัง ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและ สังคมของผู้เรียน และขนาดโรงเรียนและชั้นเรียน - พัฒนาบัณฑิตในสาขาวิชาที่ต้องการก่อน เพื่อลดการขาดแคลนและการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ - สพฐ. ควรติดตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อติดตามและประเมินผลการออกกลางคันของนักเรียน และ บูรณาการ การแก้ไขปัญหาจากชุมชน ประกอบด้วย ผู้นำศาสนาในชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและ ครูที่รับผิดชอบ	
5.4 การบริหารจัดการตลาดแรงงานครู - ศึกษาความต้องการกำลังคนของบุคลากรครูอย่างถูกต้อง และกำหนดให้สถาบันการศึกษาเปิดการเรียนการสอน ให้สอดคล้อง	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
กับความต้องการดังกล่าว จัดสรรทุนการศึกษาแบบเต็มจำนวนในสาขาที่ขาดแคลน โดยระบุให้มีการชดใช้ทุนจากการทำงาน - กำหนดให้การออกใบประกาศนียบัตรวิชาชีพครูต้องจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาและสาขา การต่ออายุครบรอบ 5 ปี ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและผลการประเมินครูมาพิจารณาด้วย - ลดภาระงานด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	
5.5 นโยบายหลักสูตรการศึกษา - สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาควรวางมาตรการการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายนักศึกษาระหว่างกัน - สนับสนุนทุนหรือให้สิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการ เช่น ลดหย่อนภาษี เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานแก่องค์กรธุรกิจที่ขาดแคลนแรงงานสายอาชีวศึกษา - ให้สถานประกอบการหรือตลาดแรงงานจัดทำคุณสมบัติของแรงงานให้มีคุณลักษณะตรงตามความต้องการเพื่อส่งให้สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการ	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อนุชัย รามวงษ์กูร และนลินรัตน์ รักกุล (2557) - สุภาวดี ขุนทองจันทร์ และคณะ (2558) - ณรงค์ ฉิมวิเศษ และอนัส เจริญมิน (2560)

นโยบายสาธารณะสุข

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
6.1 นโยบายเกี่ยวกับวิชาชีพแพทย์และพยาบาล - เพิ่มศักยภาพและบุคลากรในวิชาชีพแพทย์และพยาบาลผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาสำหรับแพทย์และพยาบาล ขยายการผลิตแพทย์ในโรงเรียนภูมิภาคที่ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ขนาดใหญ่มากขึ้น เพิ่มงบประมาณต่อหัวในการผลิตพยาบาล เพื่อสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพยาบาลขยายการรับนักเรียนพยาบาล แพทยสภาควรมีส่วนร่วมในการผลักดันการวางโครงสร้างด้านหลักสูตรแพทยศาสตร์เชิงระบบ เพื่อปรับเข้าสู่ AEC สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรอนุญาตให้คณะแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มีอิสระมากขึ้นในการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสม และเปิดรายวิชาให้กว้างมากขึ้น	- พัชรวาลัย วงศ์บุญสิน และคณะ (2557)

นโยบายแรงงาน การสร้างงาน และสวัสดิการสังคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
7.1 การกระจายอำนาจในการติดตาม ตรวจสอบ ดูแล แรงงานข้ามชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น - การให้สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบด้านแรงงานข้ามชาติให้เหมาะสมกับในแต่ละพื้นที่ที่สามารถทำได้ทันที โดยการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 14 ของ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งได้เปิดช่องให้สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานการจัดการแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทยให้แตกต่างกันได้ - ส่วนการกระจายอำนาจในการดูแล ติดตาม ตรวจสอบในระยะยาวนั้น จะต้องแก้โครงสร้างและคำจำกัดความตาม พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้กระจายอำนาจในการปฏิบัติงานไปยังระดับจังหวัด	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรรฐ์ เถลิงศรี (2558)
7.2 นโยบายเกี่ยวกับการจ้างงานและการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ 9) การผลักดันกฎหมาย - ผลักดันการใช้ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายการควบคุมคุณภาพของแรงงานข้ามชาติ - ควรมีการกำหนดกฎกระทรวงแรงงานประกอบ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้ชัดเจน โดยเฉพาะควรพิจารณาการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 14 10) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติของภาครัฐ	- กิริยา กุลกลการ (2557ข) - อนุชา พิมพ์ศักดิ์ (2556) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - บัญญัติ สาลี (2554) - พงษ์ ภาณุวิไล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2559) - อาชนัน เกะไพบูลย์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มบุคลากรและงบประมาณในองค์การภาครัฐที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานบริการแรงงานต่างด้าวที่ดูแลเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะต่ำ 4 สัญชาติ และให้มีการอบรมเจ้าหน้าที่ และปรับทัศนคติ ทั้งเจ้าหน้าที่และคนในชุมชน เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ - ให้มีหน่วยงานทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการให้เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ เช่น การยกเลิกนโยบายผ่อนผันและจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติใหม่โดยดำเนินการนำเข้าแรงงานที่ถูกกฎหมายจากประเทศต้นทาง การส่งเสริมและสนับสนุนการจ้างแรงงานข้ามชาติให้เข้ามาทำงานในพื้นที่ชายแดนหรือการนำเข้าแรงงานแบบไปเช้ากลับเย็น - ทบทวนขั้นตอนการขึ้นทะเบียนต่างๆ เพื่อให้เกิดระบบ One-stop service อย่างแท้จริง - พัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บข้อมูลแรงงานต่างชาติและนายจ้างอย่างเป็นระบบ - ส่งเสริมการถ่ายทอดอำนาจให้ท้องถิ่นและชุมชนในการกำหนดนโยบาย และการติดตามควบคุมดูแล - มีนโยบายระยะปานกลางเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวแทนการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียน เพื่อให้เกิดความชัดเจนแทนการขยายเวลาอย่างต่อเนื่อง 11) การผลักดันข้อตกลงระหว่างประเทศ - สนับสนุนการทำ MOU ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านแรงงาน และการดำเนินงานตาม MOU ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนในการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ เช่น อนุญาตให้ใช้สามะโนครัวเป็นเอกสารจ้างงานตาม MOU ได้ การควบคุมนายหน้านำเข้าแรงงานในไทย โดยลดความสำคัญของนายหน้าลง และมีมาตรการในการดูแลการเข้ามาของแรงงานข้ามชาติอย่างมีระบบ	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
12) การกำหนดทิศทางการตลาดแรงงานข้ามชาติ - การกำหนดทิศทางของอุปสงค์และอุปทานของแรงงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ - การลดอัตราการฟุ้งเฟ้อแรงงานต่างชาติดังกล่าว - พิจารณาระบบการเก็บภาษีเฉพาะสำหรับแรงงานต่างด้าวในระดับที่เหมาะสม	
7.3 นโยบายด้านสวัสดิการแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมอำนาจต่อรองของแรงงานในสถานประกอบการ และจัดหากรมประชาสัมพันธ์สำนักงานทุกสำนักงานที่มีการติดต่อสื่อสาร - สนับสนุนงบประมาณและบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม - ปรับปรุงมาตรฐานสวัสดิภาพและสวัสดิการของแรงงาน มีมาตรการตรวจตราดูแลมาตรฐานความปลอดภัย สาธารณสุขสิ่งแวดล้อม สภาพการทำงานระบบสวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงส่งเสริมให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ได้มากขึ้น - นายจ้างต้องมีส่วนรับผิดชอบผลกระทบที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างชาติดังกล่าว โดยการเสียภาษีการใช้แรงงานต่างชาติดังตามระดับ การพึ่งพา วางเงินประกันเท่ากับค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเมื่อใบอนุญาตทำงานหมดอายุ ค่ารักษาพยาบาลประกันสังคม การอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน และจัดหาที่อยู่ให้แรงงานอยู่เป็นหลักแหล่งตามเขตที่รัฐจัดไว้ - ขึ้นทะเบียนประชากรแฝงที่มีในพื้นที่เมืองชายแดนจำนวนมากเพื่อสะดวกต่อการแก้ปัญหาที่จะตามมาเกี่ยวกับการดูแลสุขอนามัย	- เกียรติวาท บุญพราการ (2556) - กิริยา กุลกลการ (2557) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - พงษ์ ภาณุวิไล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - อับดุลลาตีฟ การ์รี และคณะ (2557)
7.4 นโยบายการบริหารจัดการแรงงานทนาย	- ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - ขวัญชีวัน บัวแดง (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการจำแนกแยกความแตกต่างระหว่างแรงงานข้ามชาติ และแรงงานข้ามชาติหายาท รุ่นอื่นๆ ให้ชัดเจน มีกฎหมายที่รองรับสถานะความเป็นแรงงานข้ามชาติหายาทในลักษณะที่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ลักษณะบัตร Green Card โดยกำหนดเงื่อนไขและจำแนกลักษณะให้เหมาะสม ตรงกับความต้องการใช้แรงงาน ในประเทศ - จัดระบบฐานข้อมูลแรงงานข้ามชาติหายาท อาจจะเก็บจากสถานที่ให้บริการสวัสดิการต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานพยาบาล เพิ่มเติมจากที่พักและสถานประกอบการ เพื่อให้สามารถติดตามสภาพและสถานะได้ - ปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าถึงสวัสดิการต่างๆ เช่น การเรียน การยกระดับฝีมือแรงงาน สาธารณสุข ของแรงงาน ข้ามชาติหายาท ที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องให้มีความเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งขยายโอกาสในการทำงาน โดยให้มีระบบการจัดเก็บ ภาษีเฉพาะ ให้เหมาะสมควบคู่กันไป	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
7.5 นโยบายที่เกี่ยวกับแรงงานไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ - พัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคมและสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่คนไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ เช่น เพิ่ม บุคลากรภาครัฐของสถานทูตไทยในต่างประเทศในการดูแลสิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง ในประเทศที่มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก ได้แก่ เกาหลี ไต้หวัน อิสราเอล ฯลฯ - จัดหลักสูตรสำหรับให้ข้อมูลความรู้แก่แรงงานไทยสำหรับผู้สนใจจะไปทำงานในต่างประเทศ - จัดทำทะเบียนรายชื่อของบริษัทที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกันการหลอกลวง	- สุรพล ปธานวนิช และจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2550) - ศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย (2559)
7.6 นโยบายด้านการพัฒนาฝีมือและปรับเปลี่ยนอาชีพแรงงาน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และ อมรเทพ จาวะลา (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- จัดตั้งหน่วยงานกลางในลักษณะ Credit Bank ในการจัดการเทียบโอนมาตรฐานฝีมือแรงงานการฝึกอบรมของภาคการศึกษาและแรงงานสู่คุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดในเรื่องวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวุฒิที่สถานประกอบการกำหนด ทำให้ขาดโอกาสในการได้งาน และกำหนดอัตราค่าจ้างตามทักษะฝีมือในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนแทนวุฒิการศึกษา - ลดบทบาทภารกิจฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดฯ แต่เน้นบทบาทการเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรและการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาฝีมือต้องกระจายไปยังเครือข่ายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานไทยให้ตรงตามความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน	

นโยบายการต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
8.1 นโยบายด้านการค้าและการลงทุน 3) ข้อตกลงระหว่างประเทศ - เปิดตลาดเสรีทางการค้าและการลงทุน เช่น การให้ความสำคัญกับการเจรจาในกรอบ WTO เป็นหลัก การผลักดันการเจรจาเขตการค้าเสรีของ Asia Pacific การเจรจาว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าร่วมกันระหว่างข้อตกลงเขตการค้าเสรี การเจรจากับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง (GCC) การจัดตั้งศูนย์พัฒนาความร่วมมือด้านการค้าระหว่างประเทศ การผลักดันให้เกิดความตกลง IICBTA ไทย-เมียนมา-จีน เพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างกัน - ผลักดันประเทศสมาชิกอาเซียนให้สัตยาบันพิธีสาร 7 ของความตกลง AFAFDGIT เรื่องระบบศุลกากรผ่านแดน และใช้แบบฟอร์มสำหรับการขนส่งรูปแบบเดียวกับ GMS และ CBTA - ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประกาศสินค้าต้องห้ามนำเข้าผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2559 บทบัญญัติเรื่องกำหนดเวลาที่สินค้าผ่านแดนสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักร กำหนดเงินประกันสินค้าผ่านแดนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน	- อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2552) - สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ (2549) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ และสมประวิณ มั่นประเสริฐ (2553) - สุธรรม อยู่ในธรรม และคณะ (2560)
8.2 นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ 12) การอำนวยความสะดวกจากภาครัฐ - ประสานงานระหว่างภาครัฐ (G2G) เพื่อเจรจาด้านกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน มีมาตรการคุ้มครองนักลงทุนไทยที่ลงทุนในต่างประเทศ และเพิ่มบทบาทของทูตพาณิชย์ในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน	- จิตติชัย รุจนกนกนาฏ และ ณิชชา ลิ้มสหายรัตน์ (2557) - อีระ สีนเดชารักษ์ และ คมกฤษ ธาราวิวัฒน์ (2554) - กิริยา กุลกลการ (2557) - อภินันท์ ศรีศิริ (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสารและช่วยเหลือภาคเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเฉพาะ - การแก้ไขปัญหาการออกไปลงทุนต่างประเทศ ในรูปแบบของ one-stop service และการรวมศูนย์ข้อมูลออนไลน์ เช่น - การจัดตั้งหน่วยงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายการค้าและการลงทุนในสถานทูตหรือสถานกงสุลของแต่ละประเทศ - เพิ่มบทบาทของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจในการออกไปลงทุนในธุรกิจโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด้านไฟฟ้า และพลังงาน ระบบประปาและสาธารณสุขในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก - ประสานด้านข้อมูลกับรัฐบาลของประเทศที่ BOI จัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปลงทุนในระดับที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ทันสมัยและเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้รับทราบ - อำนวยความสะดวกให้กับการผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับประโยชน์จากการปรับลดอัตราภาษีศุลกากร เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการด้านการจดทะเบียนประเภทต่างๆ สำหรับผู้ประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรม การลดจำนวนขั้นตอนของพิธีการทางศุลกากรลง เพื่อช่วยลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ 13) การส่งเสริมโดยภาครัฐ - ส่งเสริมการทำ OFDI ที่มีจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เช่น OFDI ที่ช่วยให้ได้รับความรู้ - ทางการผลิตเพิ่มขึ้นจากคู่ค้าหลายๆ กลุ่ม - เตรียมความพร้อมกลุ่มแรงงานในภาคการผลิตที่มีการเพิ่มขึ้นของ OFDI โดยเฉพาะการวิเคราะห์ความสามารถในการโยกย้ายทักษะของแรงงานกลุ่มดังกล่าว การฝึกทักษะเพิ่มเติม และการแจ้งข่าวสารที่ถูกต้องต่อกลุ่มแรงงาน - ให้ความสำคัญกับความชัดเจนของเงื่อนไขสำหรับการยกเว้นภาษีเงินปันผลตาม พ.ร.ฎ. 442	- กรกรณ์ย์ ชีวะตระกูลพงษ์ (2554) - ยุพาวดี สมบูรณ์กุล (2556) - สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2557) - พิชรพรรณ นุชประยูร (2561) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
14) การให้สิทธิประโยชน์ - ให้สิทธิประโยชน์กับเอกชน ทั้งในแง่แรงจูงใจทางภาษีและมีใช้ภาษี เช่น การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนเพื่อลงทุนและกำไรจากการลงทุนในหุ้นหรือปันผลของการลงทุน - ในต่างประเทศ อนุญาตเครดิตภาษีทางอ้อม (Indirect tax credit) ในข้อตกลงอนุสัญญาภาษีซ้อน และส่งเสริมความรู้ - ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือการบรรเทาภาระภาษีซ้อนต่างๆ ให้ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ได้เต็มที่ - สนับสนุนการออกไปลงทุนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ คือ กลุ่มที่มีมูลค่าสูงและเป็นโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเชื่อมโยงกับประเทศไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างประเทศ - วางนโยบายและให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนเงินกู้ให้กับ SMEs ขนาดกลางและขนาดย่อม ในการลงทุนหรือขยายกิจการในประเทศเพื่อนบ้าน การประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุน - ระหว่างประเทศให้กับภาคเอกชน การให้เงินกู้เงื่อนไขพิเศษหรือร่วมลงทุน (equity participation) กับธุรกิจที่เป็นประโยชน์ - กับประเทศและมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง อุดหนุนค่าใช้จ่ายการทำประกันความเสี่ยงจากการลงทุน 15) การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในกลุ่มประเทศ CLMV - ร่วมกับกลุ่มประเทศ CLMV ในการดำเนินการตาม ASEAN Principle for PPP Framework ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน - ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- กำหนดแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการร่วมลงทุน ตลอดจนมาตรการส่งเสริม สนับสนุนและกระบวนการระงับข้อพิพาท - รัฐต้องเป็นผู้นำเอกชนเข้าร่วมการเจรจาในการเข้าไปลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานในต่างประเทศ 16) การส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศการพัฒนาการค้าชายแดน - จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างพื้นที่ชายแดนของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าชายแดน และเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ที่พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต - การพัฒนาประสิทธิภาพของด่านชายแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านสินค้า เช่น การเจรจาและผลักดันให้ประเทศเพื่อนบ้านใช้ระบบ EDI เป็นอย่างน้อย การผลักดันการใช้ National Single Window อย่างทั่วถึง การจัดตั้งกรมการจัดการ ด่านพรมแดนทำหน้าที่กำหนดนโยบายดูแลการจัดการด่านแบบเบ็ดเสร็จ นอกจากนี้การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณพรมแดนควรพิจารณาถึงประเภทสินค้า ประเภทยานพาหนะที่ขับผ่าน ปริมาณยานพาหนะ การจัดสรรพื้นที่ด่านชายแดนให้เป็นสัดส่วน แยกช่องทางจราจรของนักท่องเที่ยวและรถบรรทุก - ส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในการลงทุนบริเวณชายแดนเขตรอยต่อ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวของเมืองทั้งสองฝั่งมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถพัฒนาไปพร้อมกันได้	
8.3 นโยบายด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้าน	- ภาควิชา ทัพคุณ และศิริพร วิชาวัลคุ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มงบประมาณ ODA ให้อยู่ในระดับมากพอที่จะทำให้กิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างประเทศสามารถหมุนเวียนได้อย่างต่อเนื่องและมากพอที่จะให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชน - รวมศูนย์องค์กรให้ความช่วยเหลือฯ ของประเทศไทย เพื่อลดความกระจัดกระจาย การไม่ประสานเชิงนโยบายและการดำเนินการ โดยอาจสร้างองค์กรใหม่ขึ้น - ปรับแนวทางการช่วยเหลือทั้งหมดที่อยู่ในกรอบของโครงการใดๆ (Project approach) กระจัดกระจายไปในรูปแบบที่เป็นแผนงาน (Program approach) หรือสาขา (Sector approach) มากขึ้น - สร้างระบบการติดตามประเมินผลให้ครอบคลุมและต่อเนื่อง และเน้นการประเมินในเชิงผลกระทบและความยั่งยืนที่ยังเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในการช่วยเหลือ - ประสานความช่วยเหลือกับประชาคมการพัฒนาในประเทศผู้รับให้มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตลอดจนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน	

นโยบายการพัฒนาสังคม และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
9.1 นโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ - เพิ่มหลักประกันทางรายได้ให้กับประชากรผู้สูงอายุ - กระจายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้ต่ำ - เพิ่มการจัดเก็บภาษีเข้าระบบบำนาญภาคบังคับที่จัดการโดยรัฐ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางรายได้ผู้สูงอายุ และใช้ในการลงทุนด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์	- กรกรณ์ย์ ชีวะตระกูลพงษ์ และ จันทร์ทิพย์ บุญประกายแก้ว (2553) - สวรัย บุญยमानนท์ และคณะ (2554)
9.2 นโยบายด้านยาเสพติด - เน้นนโยบายการควบคุมทางด้านอุปสงค์เพื่อลดจำนวนผู้เสพ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่เจาะจงไปเพียงแค่กลุ่มที่มีความเสี่ยง - กำหนดมาตรการให้หน่วยงานและสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีการสุ่มตรวจหาสารเสพติดในกลุ่มนักศึกษาและบุคลากรในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอ - กำหนดบทลงโทษทางวินัยดำเนินการแยกกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดออกจากกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีอื่นๆ รวมทั้งให้ความรู้ความเข้าใจถึงบทลงโทษให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น - จัดโครงการนำเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์อบรมเด็กและเยาวชน ไปทัศนศึกษา ในเรือนจำความมั่นคงสูง รวมถึงให้นักโทษในเรือนจำดังกล่าวเข้าถึงประสบการณ์การถูกคุมขังในเรือนจำ เพื่อเป็นตัวอย่าง ที่แสดงให้เห็นถึงบทลงโทษของคดียาเสพติด	- เรณู สุขารมณ์ (2558)

นโยบายคมนาคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
10.1 นโยบายที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้า - จัดเก็บค่าบริการรถไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้ใกล้เคียงกับต้นทุน ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องอุดหนุน ควรอุดหนุนด้วยรายได้จากภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่น	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และ อมรเทพ จาวะลา (2554)
10.2 นโยบายด้านการจราจรทางบก - จัดตั้งคณะกรรมการย่อยเฉพาะด้านงานวิศวกรรมจราจร เพื่อกำหนดมาตรฐานงานทาง การควบคุมการก่อสร้าง หรือการบำรุงรักษาให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมจราจร การแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุตามหลักวิศวกรรมจราจร - ร่างข้อกำหนดหรือกฎระเบียบให้มีการตรวจสอบถนนที่ก่อสร้างขึ้นใหม่ ให้เป็นไปตามลักษณะทางวิศวกรรมจราจร โดยอาจจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงาน และให้คณะกรรมการย่อยด้านวิศวกรรมจราจรเป็นผู้ทำการตรวจสอบร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ และทำการตรวจสอบทุกๆ 3 ปี - ปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษและอัตราโทษของกฎหมายจราจรให้สูงขึ้น เช่น การใช้อัตราโทษแบบขั้นบันไดตามความรุนแรงของความผิด รวมทั้งมีมาตรการลงโทษทางสังคม เช่น การนำระบบตัดคะแนนมาใช้ร่วม - ปรับโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรให้มีความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ กลไกการบริหารงาน และการปฏิบัติงานให้ตรงกับขอบเขตการรับผิดชอบ - พัฒนาระบบฐานข้อมูลความผิดเกี่ยวกับคดีจราจรให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมการปกครอง เป็นต้น	- กฤษณพงศ์ พุตระกูล และคณะ (2560)

นโยบายอื่นๆ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
11.1 นโยบายด้านภาษี 5) ปรับปรุงอัตราภาษี - ปรับปรุงภาษีเงินได้ และขยายฐานภาษีให้ครอบคลุมผู้มีรายได้ทุกคน โดยให้ผู้มีอายุ 18 ปีทุกคนยื่นแบบฟอร์มการเสียภาษี ไม่ว่าจะมีงานทำหรือมีรายได้หรือไม่ โดยอาจมีแรงจูงใจ เช่น การผูกเงื่อนไขการรับสวัสดิการบางประเภทกับรายได้พึงประเมิน การขยายความครอบคลุมระบบประกันสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงและขยายฐานภาษีต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของฐานภาษีด้วย - ไม่ยกเว้นภาษีในชั้นที่หนึ่งและสองแก่ผู้มีรายได้สูง - พิจารณามาตรการลดหย่อนต่างๆ ของภาษีนิติบุคคล ให้เป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะมาตรการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ควรลดหย่อนให้แก่บริษัทขนาดใหญ่มากนัก และควรส่งเสริมให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น - ยกเลิกการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในสินค้าบางรายการที่ไม่มีความจำเป็น เพื่อให้มีความเป็นกลางมากขึ้น และมีมาตรการให้เครดิตเงินคืนแก่ครัวเรือนที่ยากจน รวมถึงผู้สูงอายุ - ปรับปรุงฐานภาษีที่มีลักษณะฟุ่มเฟือยให้สูงขึ้นกว่าสินค้าจำเป็น 6) ปรับปรุงกระบวนการการจัดเก็บภาษี - ลดการใช้ดุลยพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี ซึ่งอาจเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการบางกลุ่ม	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ - สมชัย จิตสุข และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์ - ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- พัฒนารฐานข้อมูลของแต่ละกรมที่รับผิดชอบงานด้านภาษีอากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมสรรพสามิต ในขณะเดียวกัน ควรเร่งวางระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลภาษีของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิตเข้าเป็นระบบเดียวกัน - กำหนดวิธีคำนวณฐานของภาษีสรรพสามิตให้มีความโปร่งใยิ่งขึ้น และสะท้อนให้ผู้บริโภคเห็นถึงภาระภาษีที่แท้จริง - ร่วมมือกับประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงการแข่งกันลดภาษี ใช้เทคโนโลยีเชื่อมระบบข้อมูลรายได้และรหัสผู้เสียภาษี ซึ่งอาจนำมาใช้ในการคำนวณภาษี ณ ประเทศที่พำนักอาศัยบนฐานรายได้ที่ผู้เสียภาษีได้รับทั่วโลก	
11.2 การกำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า - สร้างความเป็นกลางและความโปร่งใสในการกำกับดูแลการแข่งขัน โดยแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และปรับปรุงการทำงานของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเพื่อสร้างความเป็นกลางและความโปร่งใส - กำกับดูแลบรรษัทข้ามชาติ โดยการปรับปรุงฐานข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ และปรับปรุงกฎกติกาในการกำกับดูแล - ปรับปรุงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ในภาคธุรกิจค้าปลีก เช่น นโยบายว่าด้วยการต่อรองเพื่อเป็นการสนับสนุน SMEs ในการจัดการกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมจากธุรกิจขนาดใหญ่	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554) - เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2550) - พรชัย วิสุทธิศักดิ์ และคณะ (2560)
11.3 การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มการแข่งขันและประสิทธิภาพ เช่น ยกเลิกการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจในกิจการเชิงพาณิชย์ที่เอกชนสามารถดำเนินการได้ เปลี่ยนไปใช้ระบบใบอนุญาต ให้รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จำหน่ายบริษัทลูกที่ประกอบธุรกิจในเชิงพาณิชย์ - เพิ่มการกำกับดูแล โดยแก้ไข พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ให้มีผลครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจ - กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกกฎระเบียบในการกำกับดูแลของภาครัฐ โดยหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบจะต้องประเมินผลกระทบของกฎระเบียบนั้นต่อสภาพการแข่งขันในตลาด	
11.4 การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ - เพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การเปิดเสรีค่าธรรมเนียม การเปิดเสรีตลาดหลักทรัพย์ - การกำกับดูแลเพื่อลดการทุจริต เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจของ กต. เพิ่มโทษกรณีทุจริตให้สูงกว่าเดิม - การบังคับใช้กฎหมาย เช่น บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบปรับหรือกล่าวโทษฐานทุจริตต่อสถาบันตัวกลางในตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย บังคับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแก้กฎหมายให้ กต. มีอำนาจปรับทางปกครอง	- สถณี อาชวนันทกุล (2554) - พอปล แข่งเพ็ญแข (2554)
11.5 นโยบายด้านการเงินอิสลาม a. การปรับปรุงกฎหมาย - แก้ไขข้อกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของธนาคารอิสลาม เช่น แก้ไข พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 และกฎหมายลำดับรอง เกี่ยวกับสัญญาผู้ถือหุ้น สัญชาติกรรมการ คุณสมบัติของกรรมการ กำหนดให้กิจการ	- มนชยา อูรยศ (2553) - ชฎิล โจนานนท์ และคณะ (2553) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
อันพึงเป็นงานธนาคารสามารถกระทำได้เลย ปรับปรุงระบบภาษีและกฎระเบียบที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ - การแก้ไขภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อลดภาระภาษีให้เท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ปรับปรุงให้สามารถดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานธนาคารได้เลยโดยไม่ต้องออกกฎหมายกระทรวง เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ยกเลิก พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามฯ และพิจารณาเห็นชอบ พ.ร.บ. ธุรกิจการเงินอิสลามใหม่ โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลัก ได้แก่ ปรับโครงสร้างการกำกับดูแลให้ธนาคารอิสลามมีสถานะเหมือนสถาบันการเงินทั่วไป ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านศาสนาอิสลามกลาง เปิดให้มีการแข่งขันเสรีในกิจการการเงินอิสลาม รองรับธุรกรรมทางการเงินอิสลามและผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลายรูปแบบมากขึ้น และกำหนดภาระภาษีที่สถาบันการเงินอิสลามต้องเสียไว้อย่างชัดเจนและเท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป b. การดำเนินตามแนวปฏิบัติชาริอะฮ์ - สร้างความชัดเจนทางนโยบายเกี่ยวกับกรอบการดำเนินการ โดยเลือกกรอบข้อบังคับที่เหมาะสมกับประเทศไทย และเข้าเป็นสมาชิกของ The Islamic Financial Services Board (IFSB) เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางการเงินที่สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์ - การพัฒนาตลาดทุนให้สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์เพื่อการระดมทุน - เสริมสร้างความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ทางการเงินตามหลักศาสนาอิสลาม โดยกำหนดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยคณะกรรมการชาริอะฮ์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็น	- ชุดโครงการการเงินอิสลามกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย - ศรัณย์ ศานติศาสน์ (2559) - พงศ์ระพีพร อากาศร และคณะ (2559) - สวรรีย์ บุญยमानนท์ และปภัศร ชัยวัฒน์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
คณะกรรมการชะริอะฮ์ระดับชาติ ดังเช่น ในประเทศมาเลเซียหรืออินโดนีเซีย - ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบริการประกันภัย โดยเฉพาะบริการประกันสุขภาพตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสถาบันการเงินฐานรากอาจไม่มีความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการให้บริการประกันภัยรัฐบาล จึงต้องหาช่องทางอื่น อาทิ สถาบันการเงินเฉพาะกิจและบริษัทประกันภัยที่ให้บริการตามหลักศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงบริการประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลาม - จัดตั้งกองทุนชะกาตและองค์กรทางศาสนาในทุกระดับเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนชะกาตมีประสิทธิภาพตามแนวทาง ที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ โดยต้องเป็นองค์กรกลางที่ดำเนินงานอย่างโปร่งใส ตรวจสอบได้ มี ธรรมาภิบาล และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย สามารถดูแลการจัดเก็บและการแจกจ่ายชะกาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ	
11.6 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม 11) ปฏิรูปกฎหมายและภารกิจของภาครัฐในด้านอุตสาหกรรม - ปรับจุดมุ่งหมายรวมถึงกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องจากเดิมที่เน้นการควบคุม ให้นับไปที่การสนับสนุน การประกอบกิจการ ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ดำเนินการได้เต็มกำลังความสามารถ รวมถึงประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันเพื่อจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎระเบียบ - ปฏิรูประบบกฎหมายอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตั้งแต่ชั้นพระราชบัญญัติ และปรับกระบวนการทศน์ของกฎหมายโดยเน้น Issue based ตัดกระบวนการที่ไม่จำเป็นออก พร้อมทั้งกฎหมายแต่ละเรื่องต้องประสานกันเป็นระบบและ	- อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2552) - ชโยดม สรรพศรี (2555) - อาชนัน เกาะไฟบูลย์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
สามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำเป็น ต้องขอหรือตรวจสอบเอกสารให้ยุ่งยากซับซ้อน - รัฐไม่ควรบังคับให้เกิดคลัสเตอร์ เพราะภาครัฐมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี 12) การพัฒนาของอุตสาหกรรม - ทิศทางของนโยบายควรมุ่งไปที่การยกระดับความสามารถในการผลิต 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความพร้อมของบุคลากรและการวิจัย 2) การเพิ่มศักยภาพการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน 3) การจัดลำดับความสำคัญของมาตรการและแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการไทย และ 5) การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค - การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่น ให้ส่งเสริมให้บริษัทผู้ลงทุนที่รับสิทธิประโยชน์การลงทุนในไทย มีนโยบายพัฒนาศักยภาพของแรงงานผ่านการฝึกอบรม และกำหนดระดับการมีส่วนร่วมขั้นต่ำของบริษัทไทยในฐานะผู้จัดหาวัตถุดิบ - พัฒนาระบบในระดับแรก - พัฒนารฐานข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมของอุตสาหกรรม ข้อมูลทางการค้า และข้อมูลการเข้าถึงแหล่งผลิต ทั้งในและต่างประเทศ - พัฒนา Focal Point เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมโยงของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเข้ากับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนและรายการบันเทิงภายในประเทศ 13) การพัฒนาผลิตภาพทางการผลิต - กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็น OEM ซัพพลายเออร์หรือมีตราสินค้า เป็นของตน เช่น การนำเอาระบบการบริหารจัดการใหม่ๆ เข้ามาใช้	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และระบบแรงจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจและแข่งขันกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างเป็นธรรม - การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีกับผู้ประกอบการ เช่น ความช่วยเหลือทางด้านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญ ในบางมิติของเทคโนโลยีการผลิต ที่จะเข้ามาทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตร่วมกับผู้ประกอบการ - การพัฒนาระบบแรงจูงใจให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง เช่น การให้เงินทุน Start-up และมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษี 14) นโยบายทางด้านภาษี - พัฒนาขยายขอบเขตรายการค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการทำ Process Upgrading ในระดับโรงงานมาเป็นฐานค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ - พัฒนาระบบแรงจูงใจทางด้านภาษีเพื่อลดต้นทุนในการพัฒนา/การเข้าซื้อตราสินค้าของผู้ประกอบการโดยคำนึงถึงธรรมชาติของกิจกรรมเหล่านี้ที่มีระยะเวลาคืนทุนที่นานและมีความเสี่ยงที่สูง 15) มาตรฐานอุตสาหกรรม - จัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อจัดการปัญหามาตรฐานอุตสาหกรรม - การเจรจาให้ประเทศในกลุ่ม GCC ใช้มาตรฐานอาหารที่เป็นไปตามหลักสากล - การบังคับให้มาตรฐาน GSO เพียงอย่างเดียวในสินค้ากลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน - เพิ่มสถาบันรับรองมาตรฐานสินค้าตามข้อกำหนดของกลุ่มประเทศ GCC	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
11.7 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป - ผลักดันการร่วมทุนกับภาคเอกชนเพื่อโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค - จัดตั้งกองทุนพัฒนาและวิจัยเทคโนโลยี - จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะเกี่ยวกับมาตรการและมาตรฐานด้านการค้าแบบ real time	- ญัฐชา เพชรตากุล (2551)
11.8 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ - สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์ทดสอบกลางด้านโลหะวิทยาสำหรับยานยนต์ ด้านการทดสอบต่างๆ เช่น การทดสอบมาตรฐานยานยนต์และชิ้นส่วน การทดสอบยางและระบบเบรกขั้นสูง การทดสอบแรงอัด เป็นต้น ภายใต้การกำกับดูแลของ สวทช. และมีสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เป็นผู้ดำเนินการหลัก - พัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น แม่พิมพ์และเทคโนโลยีวัสดุไทย - สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการผลิตและบริโภคยานยนต์ประหยัดพลังงานให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เช่น การลดภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากรอย่างเพียงพอ และการผลักดันการจัดตั้งสถานบริการพลังงานทางเลือกอย่างเพียงพอและทั่วถึงมากขึ้น - สวทช. และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ต้องเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์บริการแบบครบวงจร (One-stop service) ในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ผู้ประกอบการ	- สรียา ชัยรัตนานนท์ และคณะ (2551) - ชูศักดิ์ พรสิงห์ และคณะ (2561)
11.9 นโยบายเกี่ยวกับภาคการขนส่งและโลจิสติกส์	- พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย และคณะ (2561)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- พัฒนาผลิตภาพของปัจจัยการผลิตโดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตต่อหน่วยของแรงงานและทุนเพื่อการผลิต เช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยปรับมาใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย - พัฒนาระบบสาธารณสุขโรค สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการภาคขนส่งทุกประเภท เพื่อรองรับความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ - ปรับแก้กฎหมายหรือข้อบังคับของแรงงานให้ภาคการขนส่งสามารถใช้อุปทานแรงงานไร้ฝีมือที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	
1.10 นโยบายเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนใต้ - มีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและด้านภาษีสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พิกัดในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยปราศจากดอกเบี้ย ผ่านการตั้งคณะกรรมการอิสลามเพื่อดูแลให้มีการบริหารเงินทุนตามหลักศาสนา - สร้างเครือข่ายส่งเสริมผู้ประกอบการมุสลิมในการรวมกลุ่มกับผู้ประกอบการในภูมิภาคอื่น หรืออาจสร้างหอการค้าชายแดนใต้กับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียเพื่อเป็นองค์กรในการเจรจาทางการค้า	- ปาริฉัตร ตู่ดำ สุทธิพร บุญมาก และนวิทย์ เอ็มเอก (2560) - มีเดีย น จูมะ และสุรัชย์ ไวยวรรณจิตร (2561)
11.11 พัฒนาธุรกิจอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนใต้ - ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของธุรกิจฮาลาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดให้มีการเรียนการสอนอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล หรือวิทยาศาสตร์อาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ และส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันฮาลาลและสถาบันวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา	- อิดริส ดาราไก่ และคณะ (2556) - นันทรัตน์ ตั้งวิฑูรธรรม และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ปรับปรุงระเบียบการและขั้นตอนการขอรับรองมาตรฐานฮาลาลให้เป็นปัจจุบันและรวดเร็ว ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้มีความเป็นเอกภาพ รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากรของฝ่ายกิจการฮาลาลให้มีความรู้เชิงวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบรับรองฮาลาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ - สร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อตราฮาลาลของไทย และพัฒนาคุณลักษณะของตราฮาลาลที่พึงมี ไม่ว่าจะเป็น การปราศจากสิ่งต้องห้าม ความปลอดภัยตามหลักชารีฮะห์ การแสดงรายละเอียดที่มาของแหล่งวัตถุดิบ ตลอดจนการขนส่งและเก็บรักษาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา ในลักษณะเดียวกับประเทศสิงคโปร์ เช่น สร้างโครงสร้างสถาบันมุสลิมภายใต้กฎหมาย ว่าด้วยการบริหารจัดการกฎหมายมุสลิม มีองค์กรในการออกตราฮาลาลที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาล และสื่อสารให้ผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมเข้าใจถึงลักษณะวิถีชีวิตของชาวมุสลิม	

พระบรมพลั่งประชาราชาติไทย

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 พระบรมพลั่งประชาราชาติไทยได้ดำเนินการหาเสียงโดยแบ่งนโยบายออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย 1) ด้านการเมือง 2) ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน 3) ด้านกฎหมาย 4) ด้านการศึกษา 5) ด้านเศรษฐกิจ 6) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 7) ด้านสาธารณสุข 8) ด้านสังคม 9) ด้านอื่นๆ สามารถนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการสังเคราะห์ในโครงการนี้ (บทที่ 3) มาจัดกลุ่มตามนโยบายของพรได้ดังนี้

นโยบายด้านการเมือง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายที่เกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง - การแก้ไขมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เพื่อเพิ่มตำแหน่งทางการเมืองต้องห้ามดำเนินกิจการในลักษณะเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และเพิ่มเติมมาตรการตรวจสอบเพ่งเล็งการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การกำหนดมาตรการจูงใจให้แก่ผู้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ	- สีนันทา ประยูรรัตน์ และคณะ (2548) - ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)

นโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน - กำหนดให้พื้นที่ชายแดนป่าเขานับจากจังหวัดอุบลราชธานีไปจนถึงบุรีรัมย์ เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาและใช้นโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Area approach) - ใช้กลไกการจัดการระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการด้านประเพณีหรือช่องทางธรรมชาติตลอดแนวพรมแดนที่มีจำนวนมาก เพื่อการกำกับดูแลด้านการค้าและความมั่นคง รวมถึงการแก้ไขปัญหาเสพติด - การค้าการส่งออกที่ด้านประเพณี โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคและเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่น ให้ด้านศุลกากรถือว่าเป็นการค้าชายแดนอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่เป็นไปตามพิธีการศุลกากรอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ใช่การกระทำผิดกฎหมาย ให้อำนวยความสะดวกตามสมควร	- เนตรดาว เถาวิล และพฤกษ์ เถาวิล (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559)
นโยบายด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้าน - เพิ่มงบประมาณ ODA ให้อยู่ในระดับมากพอที่จะทำให้กิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างประเทศสามารถหมุนเวียนได้อย่างต่อเนื่องและมากพอที่จะให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชน - รวมศูนย์องค์กรให้ความช่วยเหลือฯ ของประเทศไทย เพื่อลดความกระจัดกระจาย การไม่ประสานเชิงนโยบายและการดำเนินการ โดยอาจสร้างองค์กรใหม่ขึ้น - ปรับแนวทางการช่วยเหลือทั้งหมดที่อยู่ในกรอบของโครงการใดๆ (Project approach) กระจายไปในรูปแบบที่เป็นแผนงาน (Program approach) หรือสาขา (Sector approach) มากขึ้น - สร้างระบบการติดตามประเมินผลให้ครอบคลุมและต่อเนื่อง และเน้นการประเมินในเชิงผลกระทบและความยั่งยืนที่ยังเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในการช่วยเหลือ - ประสานความช่วยเหลือกับประชาคมการพัฒนาในประเทศผู้รับให้มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตลอดจนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน	- ภาควัฒน ธิพคุณ และศิริพร วัชรวัลคุ (2560)

นโยบายด้านการปราบปรามการฟอกเงิน - แก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริต - แก้ไขโครงสร้าง ระบบ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - จัดตั้งองค์การฝ่ายบริหารเพื่อทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความสอดคล้องกับภารกิจในการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ	- พงษ์ภักดิ์ เรืองเคลือ (2548)
นโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาภาครัฐและเอกชน - ปรับปรุงการให้สัมปทานภาครัฐกับเอกชน เช่น การยกร่างสัญญาสัมปทานอย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ดุลยพินิจต่างๆ ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บังคับใช้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานฯ อย่างเข้มงวด ควรมีข้อกำหนดในสัญญาให้สามารถเจรจาต่อรองกันได้เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้าเท่านั้น ออกกฎระเบียบห้ามข้าราชการระดับสูงและผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจรับตำแหน่งกรรมการผู้บริหารหรือที่ปรึกษาในบริษัทที่รับสัมปทานจากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจในช่วงเวลาที่กำหนด - ปรับปรุงแก้ไขระเบียบ e-auction เช่น เพิ่มระยะเวลาในการรับฟังข้อคิดเห็น เพิ่มเวลาในการเผยแพร่เอกสารประกาศ ควรกำหนดให้ระบุเงื่อนไขทางเทคนิคในเชิงประสิทธิภาพมากกว่าในเชิงการออกแบบ กำหนดให้ตัดสินคุณสมบัติของ supplier และการตัดสินคัดเลือกผู้ชนะการประกวดราคาต้องใช้หลักเกณฑ์ที่ประกาศไว้ในเอกสารประกวดราคาแล้วเท่านั้น จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนและการอุทธรณ์ กำหนดให้มีกลไกและกระบวนการสอบสวนให้เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ทำการจัดซื้อจัดจ้างในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียน กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง แก้ไข พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีหน่วยงานภายใต้กรมบัญชีกลางทำหน้าที่เพื่อติดตามการเปิดเผยข้อมูลและการปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานรัฐ กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการเสนอ	- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอิสร์กุล อุณหเกตุ (2554) - พชรสุทธิ สุจริตตานนท์ (2557) -

ราคาในการประมูลจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการ ปรับปรุงกฎการประมูลโดยให้ผู้เสนอราคาสูงที่สุดในการ ประมูลช่วงแรกไม่มีสิทธิ์เสนอราคาเพิ่มเติมในช่วงสุดท้ายของการประมูล	
--	--

นโยบายด้านกฎหมาย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ปฏิรูปภาษีที่ดินและทรัพย์สิน - ณ ปัจจุบัน ร่าง พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย แทนกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ โดยที่ดิน 4 ประเภทที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ 1) ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม 2) ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย 3) ที่ดินเพื่อพาณิชยกรรม และ 4) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ทั้งนี้ กำหนดให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563	- อภิชัย พันธเสน (2558) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554)

นโยบายด้านการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ผลักดันนโยบายการศึกษาฟรีสำหรับทุกคนจนถึงขั้นมัธยมปลายหรืออาชีวศึกษา - แม้ว่าการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี 15 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล) จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. 3) หรือเทียบเท่า รวมถึง การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 28/2559 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการให้ได้ก ทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ หรือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น	สุนีย์ สถาพร (2550)
จ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้สูงขึ้นสำหรับครูในสาขาขาดแคลนและในพื้นที่ห่างไกล เพิ่มรายได้และค่าตอบแทนของครูในชั้นปฐมวัยให้ ทัดเทียมกับระดับมัธยมศึกษา	พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)
การปฏิรูปการศึกษาด้านอื่นๆ - ปฏิรูปหลักสูตรให้มีความกระชับ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ และบูรณาการในหลายๆ ศาสตร์เข้า ด้วยกัน โดยส่งเสริมให้หลักสูตรมีลักษณะ “สอนให้น้อยและเรียนรู้ให้มาก” (Teach Less Learn More) - ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเน้นข้อสอบเชิงประยุกต์ มีการทำคลังข้อสอบ เช่น คะแนนสอบและ ข้อมูลพื้นฐานอื่นๆ และเปิดเผยข้อมูลการสอบอย่างเป็นระบบ - ปฏิรูปการเงินทางการศึกษา โดยปรับจากเดิมที่เป็นการโอนเงินให้กับสถาบันการศึกษาโดยตรงตามหัวของ นักเรียน มาเป็นการจ่ายเงินโดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ในระยะยาวควรปรับ จากการจ่ายเงินด้านอุปทานมาเป็นการจ่ายเงินแบบด้านอุปสงค์ (Demand-Side Financing) มากขึ้น โดยจ่ายใน ลักษณะของการโอนเงินทั้งแบบมีเงื่อนไข (Conditional-Cash Transfer) หรือไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Cash Transfer) ให้กับครัวเรือนที่มีฐานะยากจน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2555) - สมหวัง พิทยานุวัฒน์ และคณะ (2558) - อรชา รักดี และคณะ (2560) - สุทธิพร บุญมาก และมูหำหมัด สาแลบิง (2559) ชูมัยยะห์ สาและ และคณะ (2560)

- ปฏิรูประบบการรับผิดชอบ (Accountability) โดยกำหนดให้มีการนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของการประเมินการทำงานของครู ของผู้อำนวยการโรงเรียน ของเขตพื้นที่การศึกษาและของผู้บริหารของกระทรวงศึกษา - สนับสนุนความร่วมมือทางวิชาการและวิจัยระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน (Industry-University Linkage) - ปรับกระบวนทัศน์ มุ่งให้โรงเรียนเป็นนิติบุคคลในกำกับของรัฐตามกฎหมาย โดยมีการบริหาร 1 โรงเรียน 2 ระบบ คือ ระบบราชการในฐานะโรงเรียนเป็นส่วนราชการ และระบบอิสระโดยใช้แนวคิดการปฏิรูปการเรียนรู้สู่ผู้เรียน โดยแยกโรงเรียนที่มีคุณภาพมาตรฐานและศักยภาพสูงออกเป็นองค์การมหาชน - จัดสรรเงินรายหัวที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดหวัง ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน และขนาดโรงเรียนและชั้นเรียน - พัฒนาศักยภาพในสาขาวิชาที่ต้องการก่อน เพื่อลดการขาดแคลนและการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ - สฟฐ. ควรติดตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อติดตามและประเมินผลการออกกลางคันของนักเรียน และบูรณาการการแก้ไขปัญหาจากชุมชน ประกอบด้วย ผู้นำศาสนาในชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูที่รับผิดชอบ	
การบริหารจัดการตลาดแรงงานครู - ศึกษาความต้องการกำลังคนของบุคลากรครูอย่างถูกต้อง และกำหนดให้สถาบันการศึกษาเปิดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว จัดสรรทุนการศึกษาแบบเต็มจำนวนในสาขาที่ขาดแคลน โดยระบุให้มีการชดเชยทุนจากการทำงาน - กำหนดให้การออกไปประกาศนียบัตรวิชาชีพครูต้องจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาและสาขา การต่ออายุครบรอบ 5 ปี ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและผลการประเมินครูมาพิจารณาด้วย - ลดภาระงานด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)

นโยบายหลักสูตรการศึกษา - สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาควรวางมาตรการการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายนักเรียนระหว่างกัน - สนับสนุนทุนหรือให้สิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการ เช่น ลดหย่อนภาษี เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานแก่องค์กรธุรกิจที่ขาดแคลนแรงงานสายอาชีวศึกษา - ให้สถานประกอบการหรือตลาดแรงงานจัดทำคุณสมบัติของแรงงานให้มีคุณลักษณะตรงตามความต้องการเพื่อส่งให้สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการ	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อนุชัย รามวงษ์กูร และนลินรัตน์ รักกุล (2557) - สุภาวดี ขุนทองจันทร์ และคณะ (2558) - ณรงค์ ฉิมวิเศษ และอนัส เจริญมิน (2560)
--	---

นโยบายด้านเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดน 7) เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ - ให้ประชาชนในพื้นที่ผู้ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยตรงมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่แท้จริง คือ จะต้องมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษจากข้างล่าง เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ การพัฒนาเช่น การนำแนวคิดกรรมสิทธิ์ร่วมมาจัดการที่ดินโดยไม่แยกที่ดินออกจากชุมชนหรือกีดกันไม่ให้ชุมชนใช้ประโยชน์แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด - จัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อการวางกรอบมาตรการและกฎเกณฑ์ในการใช้ที่ดินและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เป็นธรรม - ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต 8) ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น - จัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้าและค่าธรรมเนียมในบริเวณพื้นที่เศรษฐกิจให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีราคาประเมินที่ดินที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง - สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ต้องติดตามและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง แต่ในกรณีของพื้นที่ชายแดนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจการค้าอาจมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ จึงควรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น - เปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาบริหารจัดการที่ดินร่วมกับรัฐและเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบ้านที่ทำกินและอพยพเข้ามาอยู่ก่อนการประกาศเขตป่าฯ ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือสร้างนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับท้องถิ่นควบคู่ไปด้วย เช่น นโยบายพัฒนาพื้นที่ชายแดนให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร นโยบายการจัดสรรที่ดินซึ่งไม่ใช้ประโยชน์ให้กับผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน นโยบายการสร้างตลาดชุมชน เป็นต้น	- กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2558) - สุรสม กฤษณะจุฑะ และปิ่นวดี ศรีสุพรรณ (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และธนพร ศรีสุขใส (2561) - สุรสม กฤษณะจุฑะ (2557) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่วงชิง (2558) - เนตรดาว เถาถวิล และพฤกษ์ เถาถวิล (2561)

นโยบายด้านภาษี 7) ปรับปรุงอัตราภาษี - ปรับปรุงภาษีเงินได้ และขยายฐานภาษีให้ครอบคลุมผู้มีรายได้ทุกคน โดยให้ผู้มีอายุ 18 ปีทุกคนยื่นแบบฟอร์มการเสียภาษีไม่ว่าจะมีงานทำหรือมีรายได้หรือไม่ โดยอาจมีแรงจูงใจ เช่น การผูกเงื่อนไขการรับสวัสดิการบางประเภทกับรายได้พึงประเมิน การขยายความครอบคลุมระบบประกันสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงและขยายฐานภาษีต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของฐานภาษีด้วย - ไม่ยกเว้นภาษีในชั้นที่หนึ่งและสองแก่ผู้มีรายได้สูง - พิจารณามาตรการลดหย่อนต่างๆ ของภาษีนิติบุคคล ให้เป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะมาตรการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ควรลดหย่อนให้แก่บริษัทขนาดใหญ่มากนัก และควรส่งเสริมให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น - ยกเลิกการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในสินค้าบางรายการที่ไม่มีความจำเป็น เพื่อให้มีความเป็นกลางมากขึ้น และมีมาตรการให้เครดิตเงินคืนแก่ครัวเรือนที่ยากจน รวมถึงผู้สูงอายุ - ปรับปรุงฐานภาษีที่มีลักษณะฟุ่มเฟือยให้สูงขึ้นกว่าสินค้าจำเป็น 8) ปรับปรุงกระบวนการการจัดเก็บภาษี - ลดการใช้ดุลยพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี ซึ่งอาจเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการบางกลุ่ม - พัฒนาระบบข้อมูลของแต่ละกรมที่รับผิดชอบงานด้านภาษีอากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมสรรพสามิต ในขณะเดียวกัน ควรเร่งวางระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลภาษีของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิตเข้าเป็นระบบเดียวกัน - กำหนดวิธีคำนวณฐานของภาษีสรรพสามิตให้มีความโปร่งใสงยิ่งขึ้น และสะท้อนให้ผู้บริโภคเห็นถึงภาระภาษีที่แท้จริง	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2550) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ - สมชัย จิตสุข และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์ - ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ (2560)
--	--

- ร่วมมือกับประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงการแข่งขันลดภาษี ใช้เทคโนโลยีเชื่อมระบบข้อมูลรายได้และรหัสผู้เสียภาษี ซึ่งอาจนำมาใช้ในการคำนวณภาษี ณ ประเทศที่พำนักอาศัยบนฐานรายได้ที่ผู้เสียภาษีได้รับทั่วโลก	
การกำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า - สร้างความเป็นกลางและความโปร่งใสในการกำกับดูแลการแข่งขัน โดยแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และปรับปรุงการทำงานของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเพื่อสร้างความเป็นกลางและความโปร่งใส - กำกับดูแลบรรษัทข้ามชาติ โดยการปรับปรุงฐานข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ และปรับปรุงกฎกติกาในการกำกับดูแล - ปรับปรุงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ในภาคธุรกิจค้าปลีก เช่น นโยบายว่าด้วยการต่อรองเพื่อเป็นการสนับสนุน SMEs ในการจัดการกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมจากธุรกิจขนาดใหญ่	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554) - เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2550) - พรชัย วิสุทธิศักดิ์ และคณะ (2560)
การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ - เพิ่มการแข่งขันและประสิทธิภาพ เช่น ยกเลิกการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจในกิจการเชิงพาณิชย์ที่เอกชนสามารถดำเนินการได้ เปลี่ยนไปใช้ระบบใบอนุญาต ให้รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จำหน่ายบริษัทลูกที่ประกอบธุรกิจในเชิงพาณิชย์ - เพิ่มการกำกับดูแล โดยแก้ไข พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ให้มีผลครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจ - กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกกฎระเบียบในการกำกับดูแลของภาครัฐ โดยหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบจะต้องประเมินผลกระทบของกฎระเบียบนั้นต่อสภาพการแข่งขันในตลาด	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554)
การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ - เพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การเปิดเสรีค่าธรรมเนียม การเปิดเสรีตลาดหลักทรัพย์ - การกำกับดูแลเพื่อลดการทุจริต เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจของ กสท. เพิ่มโทษกรณีทุจริตให้สูงกว่าเดิม	- สฤณี อาชวานันทกุล (2554) - พอพล แข่งเพ็ญแข (2554)

- การบังคับใช้กฎหมาย เช่น บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบปรับหรือกล่าวโทษฐานทุจริตต่อสถาบันตัวกลางในตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแก้กฎหมายให้ กต. มีอำนาจปรับทางปกครอง	
นโยบายด้านการเงินอิสลาม c. การปรับปรุงกฎหมาย - แก้ไขข้อกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของธนาคารอิสลาม เช่น แก้ไข พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 และกฎหมายลำดับรอง เกี่ยวกับสัญญาผู้ถือหุ้น สัญชาติกรรมการ คุณสมบัติของกรรมการ กำหนดให้กิจการอันพึงเป็นงานธนาคารสามารถกระทำได้เลย ปรับปรุงระบบภาษีและกฎระเบียบที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ - การแก้ไขภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อลดภาระภาษีให้เท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ปรับปรุงให้สามารถดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานธนาคารได้เลยโดยไม่ต้องออกกฎกระทรวง เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ยกเลิก พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามฯ และพิจารณาเห็นชอบ พ.ร.บ. ธุรกิจการเงินอิสลามใหม่ โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลักได้แก่ ปรับโครงสร้างการกำกับดูแลให้ธนาคารอิสลามมีสถานะเหมือนสถาบันการเงินทั่วไป ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาด้านศาสนาอิสลามกลาง เปิดให้มีการแข่งขันเสรีในกิจการการเงินอิสลาม รองรับธุรกรรมทางการเงินอิสลามและผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลายรูปแบบมากขึ้น และกำหนดภาระภาษีที่สถาบันการเงินอิสลามต้องเสียไว้อย่างชัดเจนและเท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป d. การดำเนินตามแนวปฏิบัติชาริอะฮ์	- มนชยา อูรยุศ (2553) - ชฎิล โรจนานนท์ และคณะ (2553) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ชุดโครงการการเงินอิสลามกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย - ศรันย์ ศานติศาสน์ (2559) - พงศ์ระพีพร อาภากร และคณะ (2559) - สวรรีย์ บุญยमानนท์ และ ปภัศร ชัยวัฒน์ (2559)

- สร้างความชัดเจนทางนโยบายเกี่ยวกับกรอบการดำเนินการ โดยเลือกกรอบข้อบังคับที่เหมาะสมกับประเทศไทย และเข้าเป็นสมาชิกของ The Islamic Financial Services Board (IFSB) เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางด้านการเงินที่สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์ - การพัฒนาตลาดทุนให้สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์เพื่อการระดมทุน - เสริมสร้างความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ทางการเงินตามหลักศาสนาอิสลาม โดยกำหนดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยคณะกรรมการชะริอะฮ์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการชะริอะฮ์ระดับชาติ ดังเช่นในประเทศมาเลเซียหรืออินโดนีเซีย - ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบริการประกันภัย โดยเฉพาะบริการประกันสุขภาพตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสถาบันการเงินฐานรากอาจไม่มีความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการให้บริการประกันภัยรัฐบาล จึงต้องหาช่องทางอื่น อาทิ สถาบันการเงินเฉพาะกิจและบริษัทประกันภัยที่ให้บริการตามหลักศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงบริการประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลาม - จัดตั้งกองทุนชะกาตและองค์กรทางศาสนาในทุกระดับเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนชะกาตมีประสิทธิภาพตามแนวทางที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ โดยต้องเป็นองค์กรกลางที่ดำเนินงานอย่างโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีธรรมาภิบาล และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย สามารถดูแลการจัดเก็บและการแจกจ่ายชะกาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ	
พัฒนารูรูกิจอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนใต้ - ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของรูรูกิจฮาลาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดให้มีการเรียนการสอนอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล หรือวิทยาศาสตร์อาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ และส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันฮาลาลและสถาบันวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัย	- อิดริส ดาราไก่ และคณะ (2556) - นันทรัตน์ ตั้งวิฑูรธรรม และคณะ (2560)

- ปรับปรุงระเบียบการและขั้นตอนการขอรับรองมาตรฐานฮาลาลให้เป็นปัจจุบันและรวดเร็ว ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้มีความเป็นเอกภาพ รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากรของฝ่ายกิจการฮาลาลให้มีความรู้เชิงวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบรับรองฮาลาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ - สร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อตราฮาลาลของไทย และพัฒนาคุณลักษณะของตราฮาลาลที่พึงมี ไม่ว่าจะเป็นการปราศจากสิ่งต้องห้าม ความปลอดภัยตามหลักชาริอะห์ การแสดงรายละเอียดที่มาของแหล่งวัตถุดิบ ตลอดจนการขนส่งและเก็บรักษาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา ในลักษณะเดียวกับประเทศสิงคโปร์ เช่น สร้างโครงสร้างสถาบันมุสลิมภายใต้กฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการกฎหมายมุสลิม มีองค์กรในการออกตราฮาลาลที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาล และสื่อสารให้ผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมเข้าใจถึงลักษณะวิถีชีวิตของชาวมุสลิม	
นโยบายเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนใต้ - มีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและด้านภาษีสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยปราศจากดอกเบี้ย ผ่านการตั้งคณะกรรมการอิสลามเพื่อดูแลให้มีการบริหารเงินทุนตามหลักศาสนา - สร้างเครือข่ายส่งเสริมผู้ประกอบการมุสลิมในการรวมกลุ่มกับผู้ประกอบการในภูมิภาคอื่น หรืออาจสร้างหอการค้าชายแดนใต้กับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียเพื่อเป็นองค์กรในการเจรจาทางการค้า	- ปาริฉัตร ตูดำ สุทธิพร บุญมาก และนวิทย์ เอ็มเอก (2560) - มีเดีย น จูมะ และสุรชัย ไวยวรรณจิตร (2561)
นโยบายด้านการค้าและการลงทุน 4) ข้อตกลงระหว่างประเทศ - เปิดตลาดเสรีทางการค้าและการลงทุน เช่น การให้ความสำคัญกับการเจรจาในกรอบ WTO เป็นหลัก การผลักดันการเจรจาเขตการค้าเสรีของ Asia Pacific การเจรจากว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าร่วมกันระหว่างข้อตกลงเขตการค้าเสรี การเจรจากับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง (GCC) การจัดตั้งศูนย์พัฒนาความร่วมมือด้านการค้าระหว่างประเทศ การผลักดันให้เกิดความตกลง ICBTA ไทย-เมียนมา-จีน เพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างกัน	- อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2552) - สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ (2549) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ และสมประวิณ มั่นประเสริฐ (2553)

- ผลักดันประเทศสมาชิกอาเซียนให้สัตยาบันพิธีสาร 7 ของความตกลง AFAFDGIT เรื่องระบบศุลกากรผ่านแดนและใช้แบบฟอร์มสำหรับการขนส่งรูปแบบเดียวกับ GMS และ CBTA - ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประกาศสินค้าต้องห้ามนำเข้าผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2559 บทบัญญัติเรื่องกำหนดเวลาที่สินค้าผ่านแดนสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักร กำหนดเงินประกันสินค้าผ่านแดนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เป็นต้น	- สุธรรม อยู่ในธรรม และคณะ (2560)
นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ 17) การอำนวยความสะดวกจากภาครัฐ - ประสานงานระหว่างภาครัฐ (G2G) เพื่อเจรจาด้านกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน มีมาตรการคุ้มครองนักลงทุนไทยที่ไปลงทุนในต่างประเทศ และเพิ่มบทบาทของทูตพาณิชย์ในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน - จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสารและช่วยเหลือภาคเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาการออกไปลงทุนต่างประเทศ ในรูปแบบของ one-stop service และการรวมศูนย์ข้อมูลออนไลน์ เช่น การจัดตั้งหน่วยงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายการค้าและการลงทุนในสถานทูตหรือสถานกงสุลของแต่ละประเทศ - เพิ่มบทบาทของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจในการออกไปลงทุนในธุรกิจโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด้านไฟฟ้าและพลังงาน ระบบประปาและสาธารณสุขในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก - ประสานด้านข้อมูลกับรัฐบาลของประเทศที่ BOI จัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปลงทุนในระดับที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ทันสมัยและเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้รับทราบ - อำนวยความสะดวกให้กับการผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับประโยชน์จากการปรับลดอัตราภาษีศุลกากร เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการด้านการจดทะเบียนประเภทต่างๆ สำหรับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม การลดจำนวนขั้นตอนของพิธีการทางศุลกากรลง เพื่อช่วยลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ	- จิตติชัย รุจกนกนาฏ และ ณัฏชา ลิ้มสหายรัตน์ (2557) - อีระ สินเดชารักษ์ และ คมกฤษ ธาราวิวัฒน์ (2554) - กิริยา กุลกลการ (2557) - อภินันท์ ศรีศิริ (2554) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงษ์ (2554) - ยุพาดี สมบูรณ์กุล (2556) - สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2557) - พิชรพรรณ นุชประยูร (2561) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์

18) การส่งเสริมโดยภาครัฐ

- ส่งเสริมการทำ OFDI ที่มีจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เช่น OFDI ที่ช่วยให้ได้รับความรู้ทางการผลิตเพิ่มขึ้นจากคู่ค้าหลายๆ กลุ่ม
- เตรียมความพร้อมกลุ่มแรงงานในภาคการผลิตที่มีการเพิ่มขึ้นของ OFDI โดยเฉพาะการวิเคราะห์ความสามารถในการโยกย้ายทักษะของแรงงานกลุ่มดังกล่าว การฝึกทักษะเพิ่มเติม และการแจ้งข่าวสารที่ถูกต้องต่อกลุ่มแรงงาน
- ให้ความสำคัญกับความชัดเจนของเงื่อนไขสำหรับการยกเว้นภาษีเงินปันผลตาม พ.ร.ฎ. 442

19) การให้สิทธิประโยชน์

- ให้สิทธิประโยชน์กับเอกชน ทั้งในแง่แรงจูงใจทางภาษีและมีใช้ภาษี เช่น การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนเพื่อลงทุนและกำไรจากการลงทุนในหุ้นหรือปันผลของการลงทุนในต่างประเทศ อนุญาตเครดิตภาษีทางอ้อม (Indirect tax credit) ในข้อตกลงอนุสัญญาภาษีซ้อน และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือการบรรเทาภาระภาษีซ้อนต่างๆ ให้ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ได้เต็มที่
- สนับสนุนการออกไปลงทุนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ คือ กลุ่มที่มีมูลค่าสูงและเป็นโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเชื่อมโยงกับประเทศไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างประเทศ
- วางนโยบายและให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนเงินกู้ให้กับ SMEs ขนาดกลางและขนาดย่อม ในการลงทุนหรือขยายกิจการในประเทศเพื่อนบ้าน การประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศให้กับภาคเอกชน การให้เงินกู้เงื่อนไขพิเศษหรือร่วมลงทุน (equity participation) กับธุรกิจที่เป็นประโยชน์กับประเทศและมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง อุดหนุนค่าใช้จ่ายการทำประกันความเสี่ยงจากการลงทุน

20) การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในกลุ่มประเทศ CLMV

- ร่วมกับกลุ่มประเทศ CLMV ในการดำเนินการตาม ASEAN Principle for PPP Framework ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ - กำหนดแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการร่วมลงทุน ตลอดจนมาตรการส่งเสริมสนับสนุนและกระบวนการระงับข้อพิพาท - รัฐต้องเป็นผู้นำเอกชนเข้าร่วมการเจรจาในการเข้าไปลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานในต่างประเทศ 21) การส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศการพัฒนาการค้าชายแดน - จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างพื้นที่ชายแดนของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าชายแดน และเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ที่พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต - การพัฒนาประสิทธิภาพของด่านชายแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านสินค้า เช่น การเจรจาและผลักดันให้ประเทศเพื่อนบ้านใช้ระบบ EDI เป็นอย่างน้อย การผลักดันการใช้ National Single Window อย่างทั่วถึง การจัดตั้งกรรมการจัดการด่านพรมแดนทำหน้าที่กำหนดนโยบายดูแลการจัดการด่านแบบเบ็ดเสร็จ นอกจากนี้การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณพรมแดนควรพิจารณาถึงประเภทสินค้า ประเภทยานพาหนะที่ขับผ่าน ปริมาณยานพาหนะ การจัดสรรพื้นที่ด่านชายแดนให้เป็นสัดส่วน แยกช่องทางจราจรของนักท่องเที่ยวและรถบรรทุก - ส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในการลงทุนบริเวณชายแดนเขตรอยต่อ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวของเมืองทั้งสองฝั่งมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถพัฒนาไปพร้อมกันได้	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม 16) ปฏิรูปกฎหมายและภารกิจของภาครัฐในด้านอุตสาหกรรม	- อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2552) - ชโยดม สรรพศรี (2555) - อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2559)

- ปรับจุดมุ่งหมายรวมถึงกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องจากเดิมที่เน้นการควบคุม ให้นั้นไปที่การสนับสนุนการประกอบกิจการ ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ดำเนินการได้เต็มกำลังความสามารถ รวมถึงประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันเพื่อขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎระเบียบ
- ปฏิรูประบบกฎหมายอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตั้งแต่ชั้นพระราชบัญญัติ และปรับกระบวนการทศน์ของกฎหมายโดยเน้น Issue based ตัดกระบวนการที่ไม่จำเป็นออก พร้อมทั้งกฎหมายแต่ละเรื่องต้องประสานกันเป็นระบบและสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำเป็นต้องขอหรือตรวจสอบเอกสารให้ยุ่งยากซับซ้อน
- รัฐไม่ควรบังคับให้เกิดคลัสเตอร์ เพราะภาครัฐมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี

17) การพัฒนาของอุตสาหกรรม

- ทิศทางของนโยบายควรจะมุ่งไปที่การยกระดับความสามารถในการผลิต 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความพร้อมของบุคลากรและการวิจัย 2) การเพิ่มศักยภาพการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน 3) การจัดลำดับความสำคัญของมาตรการและแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการไทย และ 5) การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค
- การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่น ให้ส่งเสริมให้บริษัทผู้ลงทุนที่รับสิทธิประโยชน์การลงทุนในไทย มีนโยบายพัฒนาศักยภาพของแรงงานผ่านการฝึกอบรม และกำหนดระดับการมีส่วนร่วมขั้นต่ำของบริษัทไทยในฐานะผู้จัดหาวัตถุดิบในระดับแรก
- พัฒนารฐานข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมของอุตสาหกรรม ข้อมูลทางการค้า และข้อมูลการเข้าถึงแหล่งผลิต ทั้งในและต่างประเทศ
- พัฒนา Focal Point เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมโยงของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเข้ากับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนและรายการบันเทิงภายในประเทศ

18) การพัฒนาผลิตภาพทางการผลิต

- กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็น OEM ซัพพลายเออร์ หรือมีตราสินค้าเป็นของตนเอง เช่น การนำเอาระบบการบริหารจัดการใหม่ๆ เข้ามาใช้ - การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และระบบแรงจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจ และแข่งขันกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างเป็นธรรม - การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีกับผู้ประกอบการ เช่น ความช่วยเหลือทางด้านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญในบางมิติของเทคโนโลยีการผลิต ที่จะเข้ามาทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตร่วมกับผู้ประกอบการ - การพัฒนาระบบแรงจูงใจให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง เช่น การให้เงินทุน Start-up และมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษี 19) นโยบายทางด้านภาษี - พัฒนาขยายขอบเขตรายการค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการทำ Process Upgrading ในระดับโรงงานมาเป็นฐานค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ - พัฒนาระบบแรงจูงใจทางด้านภาษีเพื่อลดต้นทุนในการพัฒนา/การเข้าซื้อตราสินค้าของผู้ประกอบการโดยคำนึงถึงธรรมชาติของกิจกรรมเหล่านี้ที่มีระยะเวลาคืนทุนที่นานและมีความเสี่ยงที่สูง 20) มาตรฐานอุตสาหกรรม - จัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อจัดการปัญหามาตรฐานอุตสาหกรรม - การเจรจาให้ประเทศในกลุ่ม GCC ใช้มาตรฐานอาหารที่เป็นไปตามหลักสากล - การบังคับให้มาตรฐาน GSO เพียงอย่างเดียวในสินค้ากลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน - เพิ่มสถาบันรับรองมาตรฐานสินค้าตามข้อกำหนดของกลุ่มประเทศ GCC	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป - ผลักดันการร่วมทุนกับภาคเอกชนเพื่อโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค	- ญัตติฯ เพชรดากุล (2551)

- จัดตั้งกองทุนพัฒนาและวิจัยเทคโนโลยี - จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะเกี่ยวกับมาตรการและมาตรฐานด้านการค้าแบบ real time	
นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ - สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์ทดสอบกลางด้านโลหะวิทยาสำหรับยานยนต์ ด้านการทดสอบต่างๆ เช่น การทดสอบมาตรฐานยานยนต์และชิ้นส่วน การทดสอบยางและระบบเบรกขั้นสูง การทดสอบแรงอัด เป็นต้น ภายใต้การกำกับดูแลของ สวทช. และมีสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เป็นผู้ดำเนินการหลัก - พัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น แม่พิมพ์และเทคโนโลยีวัสดุไทย - สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการผลิตและบริการยานยนต์ประหยัดพลังงานให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เช่น การลดภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากรอย่างเพียงพอ และการผลักดันการจัดตั้งสถานีบริการพลังงานทางเลือกอย่างเพียงพอและทั่วถึงมากขึ้น - สวทช. และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ต้องเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์บริการแบบครบวงจร (One-stop service) ในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ผู้ประกอบการ	- สรียา ชัยรัตนานนท์ และคณะ (2551) - ชูศักดิ์ พรสิงห์ และคณะ (2561)
ส่งเสริมเกษตรกรอินทรีย์ - กำหนดเป้าหมายพื้นที่เกษตรกรอินทรีย์จำนวนหนึ่งในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นและขยายเพิ่มมากขึ้นในอนาคต	- อภิชัย พันธเสน และคณะ (2558)
นโยบายการแก้ไขปัญหาความผันผวนทางราคา - สนับสนุนการพัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า - สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยเอกชน เข้ามาเป็นผู้ให้ประกันภัยความเสี่ยงด้านราคาของสินค้าเกษตร - สร้างระบบประกันภัยผลผลิตทางการเกษตร	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
สนับสนุนนโยบายประกันรายได้เกษตรกร โดยให้มีการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น - ประชาสัมพันธ์โครงการให้มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงเกษตรกรและประชาชนให้มากยิ่งขึ้น	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - จามะรี เชียงทอง (2555)

- จัดทำภาพถ่ายดาวเทียม ภาพถ่ายสีทางอากาศ และระบบตรวจสอบภาคพื้นดินเพื่อใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบพื้นที่การเพาะปลูกจริง - ลดราคาประกันลงให้ใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต - ลดปริมาณผลผลิตขั้นต่ำที่จะรับประกันรายได้ให้เกษตรกรในแต่ละครัวเรือน - ให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน - จัดสรรงบประมาณประกันรายได้ที่จะใช้ในโครงการประกันรายได้จากงบประมาณประจำปี	
จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายเกษตรในระดับชาติ	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554)
การอนุรักษ์พันธุ์พืช - ออก พ.ร.บ. คุ้มครองเขตพื้นที่ที่จำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อการเกษตร - สนับสนุนและส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นนักปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืช	- จารึก สิงห์ปรีชา (2554)
เกษตรพันธะสัญญา - ปรับปรุงรูปแบบเกษตรพันธะสัญญาที่เหมาะสมของการทำธุรกิจเกษตรระหว่างเกษตรกรลาวและผู้ประกอบการไทย - พัฒนาการกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา เช่น จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา การปรับปรุงกฎหมายรับรองระบบเกษตรพันธะสัญญาให้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นต้น - ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของเกษตรกรผู้ผลิตในระบบเกษตรพันธะสัญญา ทั้งเพิ่มอำนาจเจรจาต่อรองและแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยี - นำหลักการชดเชยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมาใช้จัดการผลกระทบจากเกษตรเชิงเดี่ยว	- อารี วิบูลย์พงศ์ (2556) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2553) - จามะรี เชียงทอง (2555) - เนตรดาว เกาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)

นโยบายด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ - จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์โดยตรง เพื่อเป็นตัวแทนรัฐบาลไทยในการดำเนินงานขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ต่างประเทศ - พัฒนาบุคลากรพลังงานนิวเคลียร์ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ และสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพลังงานนิวเคลียร์ในภูมิภาคได้	ชาญวิทย์ ชัยกันย์ (2555)

นโยบายด้านสาธารณสุข

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายเกี่ยวกับวิชาชีพแพทย์และพยาบาล - เพิ่มศักยภาพและบุคลากรในวิชาชีพแพทย์และพยาบาลผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาสำหรับแพทย์และพยาบาล ขยายการผลิตแพทย์ในโรงเรียนภูมิภาคที่ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ขนาดใหญ่มากขึ้น เพิ่มงบประมาณต่อหัวในการผลิตพยาบาล เพื่อสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพยาบาลขยายการรับนักเรียนพยาบาล แพทยสภาควรมีส่วนร่วมในการผลักดันการวางโครงสร้างด้านหลักสูตรแพทยศาสตร์เชิงระบบ เพื่อปรับเข้าสู่ AEC สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรอนุญาตให้คณะแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มีอิสระมากขึ้นในการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสม และเปิดรายวิชาให้กว้างมากขึ้น	พัชรวลัย วงศ์บุญสิน และคณะ (2557)

นโยบายด้านสังคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ - เพิ่มหลักประกันทางรายได้ให้กับประชากรผู้สูงอายุ - กระจายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้ต่ำ - เพิ่มการจัดเก็บภาษีเข้าระบบบำนาญภาคบังคับที่จัดการโดยรัฐ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางรายได้ผู้สูงอายุ และใช้ในการลงทุนด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์	- กรกรณ์ย์ ชีวะตระกูลพงษ์ และ จันทร์ทิพย์ บุญประกายแก้ว (2553) - สวรัย บุญยमानนท์ และคณะ (2554)
การกระจายอำนาจในการติดตาม ตรวจสอบ ดูแล แรงงานข้ามชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น - การให้สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบด้านแรงงานข้ามชาติให้เหมาะสมกับในแต่ละพื้นที่ที่สามารถทำได้ทันที โดยการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 14 ของ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งได้เปิดช่องให้สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานการจัดการแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทยให้แตกต่างกันได้ตามลักษณะพื้นที่ แต่ปัจจุบันยังไม่มีการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องเนื่องตามมาตราดังกล่าว ทำให้การดำเนินงานยังคงเป็นไปในลักษณะรวมศูนย์ - ส่วนการกระจายอำนาจในการดูแล ติดตาม ตรวจสอบในระยะยาวนั้น จะต้องแก้โครงสร้างและคำจำกัดความตาม พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้กระจายอำนาจในการปฏิบัติงานไปยังระดับจังหวัด	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
นโยบายเกี่ยวกับการจ้างงานและการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ 13) การผลักดันกฎหมาย - ผลักดันการใช้ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายการควบคุมคุณภาพของแรงงานข้ามชาติ - ควรมีการกำหนดกฎกระทรวงแรงงานประกอบ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าวพ.ศ. 2551 ให้ชัดเจน โดยเฉพาะควรพิจารณาการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 14	- กิริยา กุลกลการ (2557ข) - อนุชา พิมพ์ศักดิ์ (2556) - ชูพักตร์ สุทธิสา (2556) - ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - บัญญัติ สาลี (2554) - พฤกษ์ เถาถวิล และสุธีร์ สาทราคม (2556)

14) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติของภาครัฐ - เพิ่มบุคลากรและงบประมาณในองค์การภาครัฐที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแรงงานต่างชาติดัง โดยเฉพาะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานบริการแรงงานต่างด้าวที่ดูแลเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะต่ำ 4 สัญชาติ และให้มีการอบรมเจ้าหน้าที่ และปรับทัศนคติ ทั้งเจ้าหน้าที่และคนในชุมชน เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ - ให้มีหน่วยงานทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการให้เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ เช่น การยกเลิกนโยบายผ่อนผันและจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติใหม่โดยดำเนินการนำเข้าแรงงานที่ถูกกฎหมายจากประเทศต้นทาง การส่งเสริมและสนับสนุนการจ้างแรงงานข้ามชาติให้เข้ามาทำงานในพื้นที่ชายแดนหรือการนำเข้าแรงงานแบบไปเช้ากลับเย็น - ทบทวนขั้นตอนการขึ้นทะเบียนต่างๆ เพื่อให้เกิดระบบ One-stop service อย่างแท้จริง - พัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บข้อมูลแรงงานต่างชาตินายจ้างอย่างเป็นระบบ - ส่งเสริมการถ่ายทอดอำนาจให้ท้องถิ่นและชุมชนในการกำหนดนโยบาย และการติดตามควบคุมดูแล - มีนโยบายระยะปานกลางเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวแทนการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียน เพื่อให้เกิดความชัดเจนแทนการขยายเวลาอย่างต่อเนื่อง 15) การผลักดันข้อตกลงระหว่างประเทศ - สนับสนุนการทำ MOU ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านแรงงาน และการดำเนินงานตาม MOU ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนในการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ เช่น อนุญาตให้ใช้สำมะโนครัวเป็นเอกสารจ้างงานตาม MOU ได้ การควบคุมนายหน้านำเข้าแรงงานในไทย โดยลดความสำคัญของนายหน้าลง และมีมาตรการในการดูแลการเข้ามาของแรงงานข้ามชาติอย่างมีระบบ 16) การกำหนดทิศทางตลาดแรงงานข้ามชาติ - การกำหนดทิศทางของอุปสงค์และอุปทานของแรงงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ	- มุลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2559) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2559) -
---	---

- การลดอัตราค่าจ้างแรงงานต่างชาติ - พิจารณาระบบการเก็บภาษีเฉพาะสำหรับแรงงานต่างด้าวในระดับที่เหมาะสม	
นโยบายด้านสวัสดิการแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมอำนาจต่อรองของแรงงานในสถานประกอบการ และจัดหากรมประชาสัมพันธ์สำนักงานทุกสำนักงานที่มีการติดต่อสื่อสาร - สนับสนุนงบประมาณและบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม - ปรับปรุงมาตรฐานสวัสดิภาพและสวัสดิการของแรงงาน มีมาตรการตรวจตราดูแลมาตรฐานความปลอดภัย สาธารณสุขสิ่งแวดล้อม สภาพการทำงานระบบสวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงส่งเสริมให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ได้มากขึ้น - นายจ้างต้องมีส่วนรับผิดชอบผลกระทบที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างชาติ โดยการเสียภาษีการใช้แรงงานต่างชาติตามระดับการพึ่งพา วางเงินประกันเท่ากับค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเมื่อใบอนุญาตทำงานหมดอายุ ค่ารักษาพยาบาล ประกันสังคม การอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน และจัดหาที่อยู่ให้แรงงานอยู่เป็นหลักแหล่งตามเขตที่รัฐจัดไว้ - ขึ้นทะเบียนประชากรแฝงที่มีในพื้นที่เมืองชายแดนจำนวนมากเพื่อสะดวกต่อการแก้ปัญหาที่จะตามมาเกี่ยวกับการดูแลสุขอนามัย	- เก็ดถวา บุญปรางกร (2556) - กิริยา กุลกลการ (2557) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - พฤกษ์ เกาถวิล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - อับดุลลาตีฟ การ์รี และคณะ (2557)
นโยบายการบริหารจัดการแรงงานทนาย - ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการจำแนกแยกความแตกต่างระหว่างแรงงานข้ามชาติ และแรงงานข้ามชาติทนายารุ่นอื่นๆ ให้ชัดเจน มีกฎหมายที่รองรับสถานะความเป็นแรงงานข้ามชาติทนายารุ่นใหม่ที่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ลักษณะบัตร Green Card โดยกำหนดเงื่อนไขและจำแนกลักษณะให้เหมาะสม ตรงกับความต้องการใช้แรงงานในประเทศ	- ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - ขวัญชีวัน บัวแดง (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรัฐ เถลิงศรี (2558)

- จัดระบบฐานข้อมูลแรงงานข้ามชาติหายาท อาจจะมีเก็บจากสถานที่ให้บริการสวัสดิการต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานพยาบาล เพิ่มเติมจากที่พักและสถานประกอบการ เพื่อให้สามารถติดตามสภาพและสถานะได้ - ปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าถึงสวัสดิการต่างๆ เช่น การเรียน การยกระดับฝีมือแรงงาน สาธารณสุข ของแรงงานข้ามชาติหายาทที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องให้มีความเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งขยายโอกาสในการทำงาน โดยให้มีระบบการจัดเก็บภาษีเฉพาะให้เหมาะสมควบคู่กันไป	
นโยบายที่เกี่ยวกับแรงงานไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ - พัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคมและสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่คนไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ เช่น เพิ่มบุคลากรภาครัฐของสถานทูตไทยในต่างประเทศในการดูแลสิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศที่มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก ได้แก่ เกาหลี ไต้หวัน อิสราเอล ฯลฯ - จัดหลักสูตรสำหรับให้ข้อมูลความรู้แก่แรงงานไทยสำหรับผู้สนใจจะไปทำงานในต่างประเทศ - จัดทำทะเบียนรายชื่อของบริษัทที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกันการหลอกลวง	- สุรพล ปธานวนิช และจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2550) - ศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย (2559)
นโยบายด้านการพัฒนาฝีมือและปรับเปลี่ยนอาชีพแรงงาน - จัดตั้งหน่วยงานกลางในลักษณะ Credit Bank ในการจัดการเทียบโอนมาตรฐานฝีมือแรงงานการฝึกอบรมของภาคการศึกษาและแรงงานสู่คุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดในเรื่องวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวุฒิที่สถานประกอบการกำหนด ทำให้ขาดโอกาสในการได้งาน และกำหนดอัตราค่าจ้างตามทักษะฝีมือในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนแทนวุฒิการศึกษา - ลดบทบาทภารกิจฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดฯ แต่เน้นบทบาทการเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรและการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาฝีมือต้องกระจายไปยังเครือข่ายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานไทยให้ตรงตามความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)

นโยบายที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้า - จัดเก็บค่าบริการรถไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้ใกล้เคียงกับต้นทุน ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องอุดหนุน ควรอุดหนุนด้วยรายได้จากภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่น	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554)
นโยบายด้านการจราจรทางบก - จัดตั้งคณะกรรมการย่อยเฉพาะด้านงานวิศวกรรมจราจร เพื่อกำหนดมาตรฐานงานทาง การควบคุมการก่อสร้างหรือการบำรุงรักษาให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมจราจร การแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุตามหลักวิศวกรรมจราจร - ร่างข้อกำหนดหรือกฎระเบียบให้มีการตรวจสอบถนนที่ก่อสร้างขึ้นใหม่ ให้เป็นไปตามลักษณะทางวิศวกรรมจราจร โดยอาจจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงาน และให้คณะกรรมการย่อยด้านวิศวกรรมจราจรเป็นผู้ทำการตรวจสอบร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ และทำการตรวจสอบทุกๆ 3 ปี - ปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษและอัตราโทษของกฎหมายจราจรให้สูงขึ้น เช่น การใช้อัตราโทษแบบขั้นบันไดตามความรุนแรงของความผิด รวมทั้งมีมาตรการลงโทษทางสังคม เช่น การนำระบบตัดคะแนนมาใช้ร่วม - ปรับโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรให้มีความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ กลไกการบริหารงาน และการปฏิบัติงานให้ตรงกับขอบเขตการรับผิดชอบ - พัฒนาระบบฐานข้อมูลความผิดเกี่ยวกับคดีจราจรให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมการปกครอง เป็นต้น	- กฤษณพงศ์ พุตระกูล และคณะ (2560)
นโยบายเกี่ยวกับภาคการขนส่งและโลจิสติกส์ - พัฒนาผลิตภาพของปัจจัยการผลิตโดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตต่อหน่วยของแรงงานและทุนเพื่อการผลิต เช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยปรับมาใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย - พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการภาคขนส่งทุกประเภท เพื่อรองรับความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ	- พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย และคณะ (2561)

- ปรับแก้กฎหมายหรือข้อบังคับของแรงงานให้ภาคการขนส่งสามารถใช้อุปทานแรงงานไร้ฝีมือที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	
สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ ผ่านการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ - ยกกระดับคณะกรรมการฯ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ให้เป็นลักษณะคณะกรรมการในระดับประเทศอย่างแท้จริง (Super-board) โดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ อย่างครบถ้วนและในสัดส่วนที่สมดุล - คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องมีความเชื่อมโยงไปยังคณะกรรมการระดับชาติที่ดูแลทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการที่ดิน เช่น ด้านป่าไม้ น้ำ ดิน เป็นต้น - ให้มีตัวแทนจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเสนอแนะข้อเสนอในประเด็นต่างๆ ได้ด้วยองค์ความรู้ที่กว้างขึ้น	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรรฐ์ เถลิงศรี (2558)
จัดทำฐานข้อมูลด้านที่ดิน โดยสนับสนุนให้มีการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ โดยระบุให้คณะกรรมการฯ มีขอบเขตอำนาจในการวางแผน ดูแลและสั่งการให้เกิดการรวมศูนย์ของข้อมูลเพื่อจัดทำฐานข้อมูลที่ดินแห่งชาติต่อไป - ควรมีการทำฐานข้อมูลการถือครองที่ดิน การเปลี่ยนการถือครอง การใช้ประโยชน์ การบุกรุกที่ดิน ให้ทันสมัย มีการลงพื้นที่เพื่อติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีการติดตามผลของมาตรการต่างๆ ในอดีตที่นำไปเพื่อแก้ปัญหาไร่ที่ทำกิน ทั้งนี้ ข้อมูลต่างๆ ข้างต้นได้มีการเก็บโดยหน่วยงานต่างๆ อยู่บ้างแล้ว แต่ขาดการบูรณาการในการจัดเก็บและจัดทำฐานข้อมูล ฐานข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการประเมินผลนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เคยทำมาในอดีต และช่วยในการตัดสินใจเชิงนโยบายในอนาคตอย่างมีหลักการ - ควรมีการทำฐานข้อมูลเชิงแผนที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะกรรมสิทธิ์ของที่ดิน (เช่น ภายใต้การดูแลของหน่วยงานใด) ขอบเขตของกรรมสิทธิ์ของที่ดินแบบต่างๆ ราคาประเมินที่ดิน ความเหมาะสมและข้อจำกัดในการ	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554)

ใช้ประโยชน์ที่ดิน และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชน - ในการจัดทำข้อมูลเชิงแผนที่ จะต้องให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีความพยายามในการดำเนินงานดังกล่าวในรูปแบบของการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการมาตราส่วน 1:4000 (One Map) ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สำคัญและควรได้รับการสนับสนุนมาก แต่ก็ยังประสบปัญหาในด้านความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - นอกจากนี้ ในระดับการปฏิบัติงาน ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่เพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านที่ดินในอนาคตประสบความสำเร็จ	
ส่งเสริมสิทธิของชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยการจัดทำพระราชบัญญัติที่อนุญาตให้มีการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้กับชุมชน รวมทั้งปรับปรุงจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น เช่น พ.ร.บ. การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม - สนับสนุนการให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นทางการ มีกฎระเบียบรองรับ โดยสนับสนุนสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ไม่ใช่เป็นการให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน - ให้มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เป็นเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีการตกลงกันล่วงหน้า และมีการติดตามและประเมินผลการใช้ประโยชน์ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ ทั้งนี้ รัฐสามารถเพิกถอนสิทธิในการใช้ประโยชน์ได้หากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้ - สิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินต้องมีความยืดหยุ่นและมีแรงจูงใจเพียงพอให้เกิดการลงทุนในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่าสิทธิการใช้ประโยชน์ที่มีความยืดหยุ่นจะเป็นปัจจัยที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการลงทุนและพัฒนา โดยไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน	- อติศัพท์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัดน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ศิระศักดิ์ คชสวัสดิ์ และคณะ (2558)

- ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินในลักษณะที่ดินแปลงรวม ซึ่งเป็นลักษณะที่ดินที่มีการใช้ประโยชน์ร่วมกันในชุมชนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ลดต้นทุนการผลิต และเกิดระบบตรวจสอบดูแลที่มีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีระบบที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันและเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนจริง - เร่งรัดพัฒนาธนาคารที่ดินให้ผู้ไร้ที่ดินทำกินหรือมีที่ดินทำกินแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพที่มีจำนวนมากสามารถเข้าถึงได้	
---	--

นโยบายด้านอื่นๆ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
นโยบายเกี่ยวกับปัญหาชายแดนใต้ - ให้มีการตรวจสอบกระแสเงินสด โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสงขลาและยะลา และให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานความมั่นคงและสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากอาจจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกระแสเงินสดและเหตุการณ์ความรุนแรง - เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ความไม่สงบ เช่น ยกเว้นหรือลดหย่อนการเก็บภาษีการค้าผู้ประกอบการในพื้นที่ มีนโยบายสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม มีนโยบายด้านสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่	- ฉันทกาญจน์ เอกอรุ (2556) ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนครและคณะ (2555)
นโยบายด้านยาเสพติด - เน้นนโยบายการควบคุมทางด้านอุปสงค์เพื่อลดจำนวนผู้เสพ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่เจาะจงไปเพียงแค่กลุ่มที่มีความเสี่ยง - กำหนดมาตรการให้หน่วยงานและสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีการสุ่มตรวจหาสารเสพติดในกลุ่มนักศึกษาและบุคลากรในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอ - กำหนดบทลงโทษทางวินัยดำเนินการแยกกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดออกจากกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีอื่นๆ รวมทั้งให้ความรู้ความเข้าใจถึงบทลงโทษให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น - จัดโครงการนำเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์อบรมเด็กและเยาวชน ไปทัศนศึกษาในเรือนจำความมั่นคงสูง รวมถึงให้นักโทษในเรือนจำดังกล่าวเล่าถึงประสบการณ์การถูกคุมขังในเรือนจำ เพื่อเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงบทลงโทษของคดียาเสพติด	- เรณู สุCHARมณ (2558)

พรรคองนาคคใหม่

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 พรรคองนาคคใหม่ได้ดำเนินการหาเสียงโดยแบ่งนโยบายออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย 1) ด้านเศรษฐกิจ 2) ด้านสวัสดิการและแรงงาน 3) ด้านการกระจายอำนาจและการบริหารราชการแผ่นดิน 4) ด้านการศึกษา 5) ด้านการเกษตร 6) ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ 7) ด้านรัฐเปิดเผย 8) ด้านการต่างประเทศ 9) ด้านอื่นๆ สามารถนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการสังเคราะห์ในโครงการนี้ (บทที่ 3) มาจัดกลุ่มตามนโยบายของพรรคองนาคคใหม่ได้ดังนี้

นโยบายด้านเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
1.1 นโยบายด้านภาษี 9) ปรับปรุงอัตราภาษี - ปรับปรุงภาษีเงินได้ และขยายฐานภาษีให้ครอบคลุมผู้มีรายได้ทุกคน โดยให้ผู้มีอายุ 18 ปีทุกคนยื่นแบบฟอร์มการเสียภาษี - ไม่ว่าจะมียานพาหนะหรือมีรายได้หรือไม่ โดยอาจมีแรงจูงใจ เช่น การผูกเงื่อนไขการรับสวัสดิการบางประเภทกับรายได้พึงประเมิน การขยายความครอบคลุมระบบประกันสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงและขยายฐานภาษีต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของฐานภาษีด้วย - ไม่ยกเว้นภาษีในชั้นที่หนึ่งและสองแก่ผู้มีรายได้สูง - พิจารณามาตรการลดหย่อนต่างๆ ของภาษีนิติบุคคล ให้เป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะมาตรการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท - ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ควรลดหย่อนให้แก่บริษัทขนาดใหญ่มากนัก และควรส่งเสริมให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น - ยกเลิกการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในสินค้าบางรายการที่ไม่มีความจำเป็น เพื่อให้มีความเป็นกลางมากขึ้น และมีมาตรการให้เครดิตเงินคืนแก่ครัวเรือนที่ยากจน รวมถึงผู้สูงอายุ - ปรับปรุงฐานภาษีที่มีลักษณะฟุ่มเฟือยให้สูงขึ้นกว่าสินค้าจำเป็น 10) ปรับปรุงกระบวนการการจัดเก็บภาษี - ลดการใช้ดุลยพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี ซึ่งอาจเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการบางกลุ่ม	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ - สมชัย จิตสุข และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์ - ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- พัฒนารฐานข้อมูลของแต่ละกรมที่รับผิดชอบงานด้านภาษีอากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมสรรพสามิต ในขณะเดียวกัน ควรเร่งวางระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลภาษีของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิตเข้าเป็นระบบเดียวกัน - กำหนดวิธีคำนวณฐานของภาษีสรรพสามิตให้มีความโปร่งใยิ่งขึ้น และสะท้อนให้ผู้บริโภคเห็นถึงภาระภาษีที่แท้จริง - ร่วมมือกับประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงการแข่งกันลดภาษี ใช้เทคโนโลยีเชื่อมระบบข้อมูลรายได้และรหัสผู้เสียภาษี ซึ่งอาจนำมาใช้ในการคำนวณภาษี ณ ประเทศที่พำนักอาศัยบนฐานรายได้ที่ผู้เสียภาษีได้รับทั่วโลก	
1.2 การกำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า - สร้างความเป็นกลางและความโปร่งในการกำกับดูแลการแข่งขัน โดยแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และปรับปรุงการทำงานของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเพื่อสร้างความเป็นกลางและความโปร่งใส - กำกับดูแลบริษัทข้ามชาติ โดยการปรับปรุงฐานข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ และปรับปรุงกฎกติกาในการกำกับดูแล - ปรับปรุงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับ SMEs ในภาคธุรกิจค้าปลีก เช่น นโยบายว่าด้วยการต่อรองเพื่อเป็นการสนับสนุน SMEs ในการจัดการกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมจากธุรกิจขนาดใหญ่	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554) - เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2550) - พรชัย วิสุทธิศักดิ์ และคณะ (2560)
1.3 การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ	- เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มการแข่งขันและประสิทธิภาพ เช่น ยกเลิกการผูกขาดของรัฐวิสาหกิจในกิจการเชิงพาณิชย์ที่เอกชนสามารถดำเนินการได้ เปลี่ยนไปใช้ระบบใบอนุญาต ให้รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จำหน่ายบริษัทลูกที่ประกอบธุรกิจในเชิงพาณิชย์ - เพิ่มการกำกับดูแล โดยแก้ไข พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ให้มีผลครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจ - กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกกฎระเบียบในการกำกับดูแลของภาครัฐ โดยหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบจะต้องประเมินผลกระทบของกฎระเบียบนั้นต่อสภาพการแข่งขันในตลาด	
1.4 การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ - เพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การเปิดเสรีค่าธรรมเนียม การเปิดเสรีตลาดหลักทรัพย์ - การกำกับดูแลเพื่อลดการทุจริต เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจของ กต. เพิ่มโทษกรณีทุจริตให้สูงกว่าเดิม - การบังคับใช้กฎหมาย เช่น บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบปรับหรือกล่าวโทษฐานทุจริตต่อสถาบันตัวกลางในตลาดหลักทรัพย์ เพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย บังคับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแก้กฎหมายให้ กต. มีอำนาจปรับทางปกครอง	- สถณี อาชวนันทกุล (2554) - พอพล แข่งเพ็ญแข (2554)
1.5 นโยบายด้านการเงินอิสลาม 1) การปรับปรุงกฎหมาย - แก้ไขข้อกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของธนาคารอิสลาม เช่น แก้ไข พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย	- มนชยา อูรุษศ (2553) - ชฎิล โรจนานนท์ และคณะ (2553)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
พ.ศ. 2545 และกฎหมายลำดับรอง เกี่ยวกับสัญญาผู้ถือหุ้น สัญชาติกรรมการ คุณสมบัติของกรรมการ กำหนดให้กิจการ อันพึงเป็นงานธนาคารสามารถกระทำได้เลย ปรับปรุงระบบภาษีและกฎระเบียบที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ - การแก้ไขภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อลดภาระภาษีให้เท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ปรับปรุงให้สามารถดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานธนาคารได้เลยโดยไม่ต้องออกกฎกระทรวง เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์อื่น - ยกเลิก พ.ร.บ. ธนาคารอิสลามฯ และพิจารณาเห็นชอบ พ.ร.บ. ธุรกิจการเงินอิสลามใหม่ โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลัก ได้แก่ ปรับโครงสร้างการกำกับดูแลให้ธนาคารอิสลามมีสถานะเหมือนสถาบันการเงินทั่วไป ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษา ด้านศาสนาอิสลามกลาง เปิดให้มีการแข่งขันเสรีในกิจการการเงินอิสลาม รองรับธุรกรรมทางการเงินอิสลามและผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลายรูปแบบมากขึ้น และกำหนดภาระภาษีที่สถาบันการเงินอิสลามต้องเสียไว้อย่างชัดเจนและเท่าเทียมกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป 2) การดำเนินตามแนวปฏิบัติชาริอะฮ์ - สร้างความชัดเจนทางนโยบายเกี่ยวกับกรอบการดำเนินการ โดยเลือกกรอบข้อบังคับที่เหมาะสมกับประเทศไทย และเข้าเป็นสมาชิกของ The Islamic Financial Services Board (IFSB) เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางการเงินที่	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ชุดโครงการการเงินอิสลามกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย - ศรินทร์ย ศานติศาสน์ (2559) - พงศ์ระพีพร อาภากร และคณะ (2559) - สวรรีย์ บุญยमानนท์ และปภัศร ชัยวัฒน์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
สอดคล้องกับหลัก ชาริอะฮ์ - การพัฒนาตลาดทุนให้สอดคล้องกับหลักชาริอะฮ์เพื่อการระดมทุน - เสริมสร้างความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ทางการเงินตามหลักศาสนาอิสลาม โดยกำหนดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการเงินโดยคณะกรรมการชะริอะฮ์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการชะริอะฮ์ระดับชาติ ดังเช่น ในประเทศมาเลเซียหรืออินโดนีเซีย - ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบริการประกันภัย โดยเฉพาะบริการประกันสุขภาพตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสถาบันการเงินฐานรากอาจไม่มีความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการให้บริการประกันภัยรัฐบาล จึงต้องหาช่องทางอื่น อาทิ สถาบันการเงินเฉพาะกิจและบริษัทประกันภัยที่ให้บริการตามหลักศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงบริการประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลาม - จัดตั้งกองทุนชะกาตและองค์กรทางศาสนาในทุกระดับเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนชะกาตมีประสิทธิภาพตามแนวทาง ที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ โดยต้องเป็นองค์กรกลางที่ดำเนินงานอย่างโปร่งใส ตรวจสอบได้ มี ธรรมาภิบาล และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย สามารถดูแลการจัดเก็บและการแจกจ่ายชะกาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ	

นโยบายด้านสวัสดิการและแรงงาน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
2.1 การกระจายอำนาจในการติดตาม ตรวจสอบ ดูแล แรงงานข้ามชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น - การให้สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบด้านแรงงานข้ามชาติให้เหมาะสมกับในแต่ละพื้นที่ที่สามารถทำได้ทันที โดยการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 14 ของ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งได้เปิดช่องให้สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานการจัดการแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทยให้แตกต่างกันได้ตามลักษณะพื้นที่ แต่ปัจจุบันยังไม่มีการออกกฎหมายหรือประกาศที่เกี่ยวข้องเนื่องตามมาตราดังกล่าว ทำให้การดำเนินงานยังคงเป็นไปในลักษณะรวมศูนย์ - ส่วนการกระจายอำนาจในการดูแล ติดตาม ตรวจสอบในระยะยาวนั้น จะต้องแก้โครงสร้างและคำจำกัดความตาม พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้กระจายอำนาจในการปฏิบัติงานไปยังระดับจังหวัด	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรรฐ์ เถลิงศรี (2558)
2.2 นโยบายเกี่ยวกับการจ้างงานและการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ 17) การผลักดันกฎหมาย - ผลักดันการใช้ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายการควบคุมคุณภาพของแรงงานข้ามชาติ - ควรมีการกำหนดกฎกระทรวงแรงงานประกอบ พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ให้ชัดเจน โดยเฉพาะควรพิจารณาการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 14 18) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติของภาครัฐ	- กิริยา กุลกลการ (2557ข) - อนุชา พิมพ์ศักดิ์ (2556) - ชูศักดิ์ สุทธิสา (2556) - ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - บัญญัติ สาลี (2554) - พฤกษ์ เถาวิล และสุธีร์ สาทราคม (2556) - มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2559) - อาชนัน เกาะไพบูลย์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มบุคลากรและงบประมาณในองค์การภาครัฐที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานบริการแรงงานต่างด้าวที่ดูแลเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะต่ำ 4 สัญชาติ และให้มีการอบรมเจ้าหน้าที่ และปรับทัศนคติ ทั้งเจ้าหน้าที่และคนในชุมชน เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ - ให้มีหน่วยงานทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการให้เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ เช่น การยกเลิกนโยบายผ่อนผันและจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติใหม่โดยดำเนินการนำเข้าแรงงานที่ถูกกฎหมายจากประเทศต้นทาง การส่งเสริมและสนับสนุนการจ้างแรงงานข้ามชาติให้เข้ามาทำงานในพื้นที่ชายแดนหรือการนำเข้าแรงงานแบบไปเช้ากลับเย็น - ทบทวนขั้นตอนการขึ้นทะเบียนต่างๆ เพื่อให้เกิดระบบ One-stop service อย่างแท้จริง - พัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บข้อมูลแรงงานต่างชาติและนายจ้างอย่างเป็นระบบ - ส่งเสริมการถ่ายเทอำนาจให้ท้องถิ่นและชุมชนในการกำหนดนโยบาย และการติดตามควบคุมดูแล - มีนโยบายระยะปานกลางเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวแทนการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียนเพื่อให้เกิดความชัดเจนแทนการขยายเวลาอย่างต่อเนื่อง 19) การผลักดันข้อตกลงระหว่างประเทศ - สนับสนุนการทำ MOU ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านแรงงาน และการดำเนินงานตาม MOU ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติ	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ส่งเสริมมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนในการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ เช่น อนุญาตให้ใช้สำมะโนครัวเป็นเอกสารจ้างงานตาม MOU ได้ การควบคุมนายหน้านำเข้าแรงงานในไทย โดยลดความสำคัญของนายหน้าลง และมีมาตรการในการดูแลการเข้ามาของแรงงานข้ามชาติอย่างมีระบบ 20) การกำหนดทิศทางการตลาดแรงงานข้ามชาติ - การกำหนดทิศทางของอุปสงค์และอุปทานของแรงงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ - การลดอัตราค่าจ้างแรงงานต่างชาติดังกล่าว - พิจารณาระบบการเก็บภาษีเฉพาะสำหรับแรงงานต่างด้าวในระดับที่เหมาะสม	

2.3 นโยบายด้านสวัสดิการแรงงานข้ามชาติ - ส่งเสริมอำนาจต่อรองของแรงงานในสถานประกอบการ และจัดหาล่ามประจำสำนักงานทุกสำนักงานที่มีการติดต่อสื่อสาร - สนับสนุนงบประมาณและบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม - ปรับปรุงมาตรฐานสวัสดิภาพและสวัสดิการของแรงงาน มีมาตรการตรวจตราดูแลมาตรฐานความปลอดภัย สาธารณสุขสิ่งแวดล้อม สภาพการทำงานระบบสวัสดิการ ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงส่งเสริมให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ได้มากขึ้น - นายจ้างต้องมีส่วนรับผิดชอบผลกระทบที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างชาติ โดยการเสียภาษีการใช้แรงงานต่างชาติตามระดับการพึ่งพา วางเงินประกันเท่ากับค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเมื่อใบอนุญาตทำงานหมดอายุ ค่ารักษาพยาบาล	- เกียรติวาท บุญพราการ (2556) - กิริยา กุลกลการ (2557) - ชูพัทธ์ สุทธิสา (2556) - พฤกษ์ เถาวิล และสุธีร์ สาตราคม (2556) - อับดุลลาตีฟ การ์รี และคณะ (2557)
--	--

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ประกันสังคม การอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน และจัดหาที่อยู่ให้แรงงานอยู่เป็นหลักแหล่งตามเขตที่รัฐจัดไว้ - ขึ้นทะเบียนประชากรแฝงที่มีในพื้นที่เมืองชายแดนจำนวนมากเพื่อสะดวกต่อการแก้ปัญหาที่จะตามมาเกี่ยวกับการดูแลสุขอนามัย	
2.4 นโยบายการบริหารจัดการแรงงานทนายาท - ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการจำแนกแยกความแตกต่างระหว่างแรงงานข้ามชาติ และแรงงานข้ามชาติทนายาทรุ่นอื่นๆ ให้ชัดเจน มีกฎหมายที่รองรับสถานะความเป็นแรงงานข้ามชาติทนายาทในลักษณะที่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ลักษณะบัตร Green Card โดยกำหนดเงื่อนไขและจำแนกลักษณะให้เหมาะสม ตรงกับความต้องการใช้แรงงานในประเทศ - จัดระบบฐานข้อมูลแรงงานข้ามชาติทนายาท อาจจะเก็บจากสถานที่ให้บริการสวัสดิการต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานพยาบาล เพิ่มเติมจากที่พักและสถานประกอบการ เพื่อให้สามารถติดตามสภาพและสถานะได้ - ปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าถึงสวัสดิการต่างๆ เช่น การเรียน การยกระดับฝีมือแรงงาน สาธารณสุข ของแรงงานข้ามชาติทนายาท ที่ขึ้นทะเบียนถูกต้องให้มีความเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งขยายโอกาสในการทำงาน โดยให้มีระบบการจัดเก็บภาษีเฉพาะ ให้เหมาะสมควบคู่กันไป	- ศศิเพ็ญ พวงสายใจ (2554) - ขวัญชีวัน บัวแดง (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เขมรัฐ เถลิงศรี (2558)
2.5 นโยบายที่เกี่ยวกับแรงงานไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ	- สุรพล ปธานวนิช และจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2550)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- พัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคมและสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่คนไทยที่ประกอบอาชีพในต่างประเทศ เช่น เพิ่มบุคลากรภาครัฐของสถานทูตไทยในต่างประเทศในการดูแลสิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศที่มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก ได้แก่ เกาหลีใต้ ฮ่องกง อิสราเอล ฯลฯ - จัดหลักสูตรสำหรับให้ข้อมูลความรู้แก่แรงงานไทยสำหรับผู้สนใจจะไปทำงานในต่างประเทศ - จัดทำทะเบียนรายชื่อของบริษัทที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกันการหลอกลวง	- ศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย (2559)
2.6 นโยบายด้านการพัฒนาฝีมือและปรับเปลี่ยนอาชีพแรงงาน - จัดตั้งหน่วยงานกลางในลักษณะ Credit Bank ในการจัดการเทียบโอนมาตรฐานฝีมือแรงงานการฝึกอบรมของภาคการศึกษาและแรงงานสู่คุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดในเรื่องวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวุฒิที่สถานประกอบการกำหนด ทำให้ขาดโอกาสในการได้งาน และกำหนดอัตราค่าจ้างตามทักษะฝีมือในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนแทนวุฒิการศึกษา - ลดบทบาทภารกิจฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน/ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดฯ แต่เน้นบทบาทการเป็นผู้กำกับดูแลหลักสูตรและการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาฝีมือต้องกระจายไปยังเครือข่ายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานไทยให้ตรงตามความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และ อมรเทพ จาวะลา (2554)
2.7 นโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุ - เพิ่มหลักประกันทางรายได้ให้กับประชากรผู้สูงอายุ - กระจายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้ต่ำ	- กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงษ์ และ จันทร์ทิพย์ บุญประกายแก้ว (2553)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มการจัดเก็บภาษีเข้าระบบบำนาญภาคบังคับที่จัดการโดยรัฐ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางรายได้ผู้สูงอายุ และใช้ในการลงทุนด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มทุนมนุษย์	- สวรัย บุญยमानนท์ และคณะ (2554)

นโยบายด้านการกระจายอำนาจและการบริหารราชการแผ่นดิน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
3.1 นโยบายเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน - กำหนดให้พื้นที่ชายแดนป่าเขานับจากจังหวัดอุบลราชธานีไปจนถึงบุรีรัมย์ เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาและใช้นโยบายการพัฒนาเชิงพื้นที่ (Area approach) - ใช้กลไกการจัดการระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการด้านประเพณี หรือช่องทางธรรมชาติตลอดแนวพรมแดนที่มีจำนวนมาก เพื่อกำกับดูแลด้านการค้าและความมั่นคง รวมถึงการแก้ไขปัญหาเสพติด - การค้าการส่งออกที่ด่านประเพณี โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคและเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่น ให้ด้านศุลกากร ถือว่าเป็นการค้าชายแดนอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่เป็นไปตามพิธีการศุลกากรอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ใช้การกระทำผิดกฎหมายให้อำนวยความสะดวกตามสมควร	- เนตรดาว เถาวิล และพฤกษ์ เถาวิล (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559)
3.2 นโยบายเกี่ยวกับปัญหาชายแดนใต้ - ให้มีการตรวจสอบกระแสเงินสด โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดสงขลาและยะลา และให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงาน ความมั่นคงและสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากอาจมีความสัมพันธ์ระหว่างกระแสเงินสดและเหตุการณ์ความรุนแรง	- ภัททกาญจน์ เอกอรุ (2556) - ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และคณะ (2555)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ความไม่สงบ เช่น ยกเว้นหรือลดหย่อนการเก็บภาษีการค้าผู้ประกอบการในพื้นที่ มีนโยบายสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม มีนโยบายด้านสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่	

-

3.3 การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดน 9) เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลกระทบ - ให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยตรงมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่แท้จริง คือ จะต้องมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษจากข้างล่าง เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ การพัฒนาเช่น การนำแนวคิดกรรมสิทธิ์ร่วมมาจัดการที่ดินโดยไม่แยกที่ดินออกจากชุมชนหรือ - จัดตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อการวางกรอบมาตรการและกฎเกณฑ์ในการใช้ที่ดินและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เป็นธรรม - ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	- กนกวรรณ มะโนรมย์ และคณะ (2558) - สุรสม กฤษณะจุฑะ และปิ่นวดี ศรีสุพรรณ (2561) - จิรภา โสภณ และคณะ (2559) - กนกวรรณ มะโนรมย์ และธนพร ศรีสุขใส (2561) - สุรสม กฤษณะจุฑะ (2557) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่วงชิง (2558) - เนตรดาว เถาถวิล และพฤกษ์ เถาถวิล (2561)
--	--

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
10) ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น - จัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้าและค่าธรรมเนียมในบริเวณพื้นที่เศรษฐกิจให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีราคาประเมินที่ดินที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง - สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ต้องติดตามและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง แต่ในกรณีของพื้นที่ชายแดนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจการค้าอาจมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆ จึงควรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น - เปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาบริหารจัดการที่ดินร่วมกับรัฐและเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบ้านที่ทำกินและอพยพเข้ามาอยู่ก่อนการประกาศเขตป่าฯ ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือสร้างนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับท้องถิ่นควบคู่ไปด้วย เช่น นโยบายพัฒนาพื้นที่ชายแดนให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร นโยบายการจัดสรรที่ดินซึ่งไม่ใช่ประโยชน์ให้กับผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน นโยบายการสร้างตลาดชุมชน เป็นต้น	

นโยบายด้านการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
4.1 ผลักดันนโยบายการศึกษาฟรีสำหรับทุกคนจนถึงชั้นมัธยมปลายหรืออาชีวศึกษา - แม้ว่าการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี 15 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล) จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. 3) หรือเทียบเท่า รวมถึง การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 28/2559 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ หรือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น	- สุนีย์ สถาพร (2550)
4.2 จ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้สูงขึ้นสำหรับครูในสาขาขาดแคลนและในพื้นที่ห่างไกล เพิ่มรายได้และค่าตอบแทนของครูในชั้นปฐมวัย ให้ทัดเทียมกับระดับมัธยมศึกษา	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)
4.3 การปฏิรูปการศึกษาด้านอื่นๆ - ปฏิรูปหลักสูตรให้มีความกระชับ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ และบูรณาการในหลายๆ ศาสตร์เข้าด้วยกัน โดยส่งเสริมให้หลักสูตรมีลักษณะ “สอนให้น้อยและเรียนรู้ให้มาก” (Teach Less Learn More) - ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเน้นข้อสอบเชิงประยุกต์ มีการทำคลังข้อสอบ เช่น คะแนนสอบและข้อมูลพื้นฐานอื่นๆ และเปิดเผยข้อมูลการสอบอย่างเป็นระบบ - ปฏิรูปการเงินทางการศึกษา โดยปรับจากเดิมที่เป็นการโอนเงินให้กับสถาบันการศึกษาโดยตรงตามหัวของนักเรียน มาเป็นการจ่ายเงินโดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ในระยะยาวควรปรับจากการจ่ายเงินด้านอุปทาน มาเป็นการจ่ายเงินแบบด้านอุปสงค์ (Demand-Side Financing) มากขึ้น โดยจ่ายในลักษณะของการโอนเงินทั้ง	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2555) - สมหวัง พิทยานุวัฒน์ และคณะ (2558) - อรชา รักดี และคณะ (2560) - สุทธิพร บุญมากและมูหำหมัด สาแลบิง (2559) - ชุมัยยะห์ สาและ และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
แบบมีเงื่อนไข (Conditional-Cash Transfer) หรือไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Cash Transfer) ให้กับครัวเรือนที่มีฐานะยากจน - ปฏิรูประบบการรับผิดชอบ (Accountability) โดยกำหนดให้มีการนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของ การประเมินการทำงานของครู ของผู้อำนวยการโรงเรียน ของเขตพื้นที่การศึกษาและของผู้บริหารของกระทรวงศึกษา - สนับสนุนความร่วมมือทางวิชาการและวิจัยระหว่างภาคการศึกษาและภาคเอกชน (Industry-University Linkage) - ปรับกระบวนทัศน์ มุ่งให้โรงเรียนเป็นนิติบุคคลในกำกับของรัฐตามกฎหมาย โดยมีการบริหาร 1 โรงเรียน 2 ระบบ คือ ระบบราชการในฐานะโรงเรียนเป็นส่วนราชการ และระบบอิสระโดยใช้แนวคิดการปฏิรูปการเรียนรู้สู่ผู้เรียน โดยแยกโรงเรียนที่มีคุณภาพมาตรฐานและศักยภาพสูงออกเป็นองค์การมหาชน - จัดสรรเงินรายหัวที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดหวัง ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน และขนาดโรงเรียนและชั้นเรียน - พัฒนาศักยภาพในสาขาวิชาที่ต้องการก่อน เพื่อลดการขาดแคลนและการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ - สพฐ. ควรติดตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อติดตามและประเมินผลการออกกลางคันของนักเรียน และบูรณาการการแก้ไขปัญหาจากชุมชน ประกอบด้วย ผู้นำศาสนาในชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูที่รับผิดชอบ	
4.4 การบริหารจัดการตลาดแรงงานครู	- พิริยะ ผลพิรุฬห์ (2558)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ศึกษาความต้องการกำลังคนของบุคลากรครูอย่างถูกต้อง และกำหนดให้สถาบันการศึกษาเปิดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว จัดสรรทุนการศึกษาแบบเต็มจำนวนในสาขาที่ขาดแคลน โดยระบุให้มีการชดเชยทุนจากการทำงาน - กำหนดให้การออกใบประกาศนียบัตรวิชาชีพครูต้องจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาและสาขา การต่ออายุครบรอบ 5 ปี ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและผลการประเมินครูมาพิจารณาด้วย - ลดภาระงานด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	
4.5 นโยบายเกี่ยวกับวิชาชีพแพทย์และพยาบาล - เพิ่มศักยภาพและบุคลากรในวิชาชีพแพทย์และพยาบาลผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาสำหรับแพทย์และพยาบาล ขยายการผลิตแพทย์ในโรงเรียนภูมิภาคที่ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ขนาดใหญ่มากขึ้น เพิ่มงบประมาณต่อหัวในการผลิตพยาบาล เพื่อสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพยาบาลขยายการรับนักเรียนพยาบาล แพทยสภาควรมีส่วนร่วมในการผลักดันการวางโครงสร้างด้านหลักสูตรแพทยศาสตร์เชิงระบบ เพื่อปรับเข้าสู่ AEC สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรอนุญาตให้คณะแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มีอิสระมากขึ้นในการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสม และเปิดรายวิชาให้กว้างมากขึ้น	- พิชราวลัย วงศ์บุญสิน และคณะ (2557)
4.6 นโยบายหลักสูตรการศึกษา	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - อนุชัย รามวงษ์กูร และนลินรัตน์ รักกุศล (2557)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาควรวางมาตรการการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายนักศึกษาระหว่างกัน - สนับสนุนทุนหรือให้สิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการ เช่น ลดหย่อนภาษี เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานแก่องค์กรธุรกิจที่ขาดแคลนแรงงานสายอาชีวศึกษา - ให้สถานประกอบการหรือตลาดแรงงานจัดทำคุณสมบัติของแรงงานให้มีคุณลักษณะตรงตามความต้องการเพื่อส่งให้สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการ	- สุภาวดี ขุนทองจันทร์ และคณะ (2558) - ณรงค์ ฉิมวิเศษ และอนัส เจริญมิน (2560)

นโยบายด้านการเกษตร

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
5.1 ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ - กำหนดเป้าหมายพื้นที่เกษตรอินทรีย์จำนวนหนึ่งในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นและขยายเพิ่มมากขึ้นในอนาคต	- อภิชัย พันธเสน และคณะ (2558)
5.2 นโยบายการแก้ไขปัญหาความผันผวนทางราคา - สนับสนุนการพัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า - สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยเอกชน เข้ามาเป็นผู้ให้ประกันภัยความเสี่ยงด้านราคาของสินค้าเกษตร - สร้างระบบประกันภัยผลผลิตทางการเกษตร	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)
5.3 สนับสนุนนโยบายประกันรายได้เกษตรกร โดยให้มีการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น - ประชาสัมพันธ์โครงการให้มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงเกษตรกรและประชาชนให้มากยิ่งขึ้น - จัดทำภาพถ่ายดาวเทียม ภาพถ่ายสีทางอากาศ และระบบตรวจสอบภาคพื้นดินเพื่อใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบพื้นที่การเพาะปลูกจริง - ลดราคาประกันลงให้ใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต - ลดปริมาณผลผลิตขั้นต่ำที่จะรับประกันรายได้ให้เกษตรกรในแต่ละครัวเรือน - ให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน - จัดสรรงบประมาณประกันรายได้ที่จะใช้ในโครงการประกันรายได้จากงบประมาณประจำปี	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554) - จามะรี เชียงทอง (2555)
5.4 จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายเกษตรในระดับชาติ	- นิพนธ์ พัวพงศกร (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
5.5 ด้านการอนุรักษ์พันธุ์พืช - ออก พ.ร.บ. คุ่มครองเขตพื้นที่ที่จำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อการเกษตร - สนับสนุนและส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นนักปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืช	- - จารึก สิงห์ปรีชา (2554)
5.6 ด้านเกษตรพันธะสัญญา - ปรับปรุงรูปแบบเกษตรพันธะสัญญาที่เหมาะสมของการทำธุรกิจเกษตรระหว่างเกษตรกรลาวและผู้ประกอบการไทย - พัฒนาการกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา เช่น จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลระบบการผลิตแบบมีพันธะสัญญา การปรับปรุงกฎหมายรับรองระบบเกษตรพันธะสัญญาให้มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นต้น - ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของเกษตรกรผู้ผลิตในระบบเกษตรพันธะสัญญา ทั้งเพิ่มอำนาจเจรจาต่อรองและแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยี - นำหลักการชดเชยด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมมาใช้จัดการผลกระทบจากเกษตรเชิงเดี่ยว	- อารี วิบูลย์พงศ์ (2556) - กนกวรรณ มะโนรัมย์ และคณะ (2553) - จามะรี เชียงทอง (2555) - เนตรดาว เถาถวิล และนพพร ช่างชิง (2558)

นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
6.1 ส่งเสริมสิทธิของชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยการจัดทำพระราชบัญญัติที่อนุญาตให้มีการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้กับชุมชน รวมทั้งปรับปรุงจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดสรรสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น เช่น พ.ร.บ. การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม - สนับสนุนการให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นทางการ มีกฎระเบียบรองรับ โดยสนับสนุนสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ไม่ใช่เป็นการให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน - ให้มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้สิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เป็นเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีการตกลงกันล่วงหน้า และมีการติดตามและประเมินผลการใช้ประโยชน์ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ ทั้งนี้ รัฐสามารถเพิกถอนสิทธิในการใช้ประโยชน์ได้หากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้ - สิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินต้องมีความยืดหยุ่นและมีแรงจูงใจเพียงพอให้เกิดการลงทุนในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่าสิทธิการใช้ประโยชน์ที่มีความยืดหยุ่นจะเป็นปัจจัยที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการลงทุนและพัฒนา โดยไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน - ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินในลักษณะที่ดินแปลงรวม ซึ่งเป็นลักษณะที่ดินที่มีการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ในชุมชนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ที่ดิน ลดต้นทุนการผลิต และเกิดระบบตรวจสอบดูแลที่มีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีระบบที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันและเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนจริง	- อติศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวรรณ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554) - สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และ เชมรัฐ เถลิงศรี (2558) - ศิระศักดิ์ คชสวัสดิ์ และคณะ (2558)

- เร่งรัดพัฒนาธนาคารที่ดินให้ผู้ไร้ที่ดินทำกินหรือมีที่ดินทำกินแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพที่มีจำนวนมากสามารถเข้าถึงได้	
6.2 ปฏิรูปภาษีที่ดินและทรัพย์สิน - ณ ปัจจุบัน ร่าง พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย แทนกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ โดยที่ดิน 4 ประเภทที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ 1) ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม 2) ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย 3) ที่ดินเพื่อพาณิชยกรรม และ 4) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ทั้งนี้ กำหนดให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563	- อภิชัย พันธเสน (2558) - วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และอมรเทพ จาวะลา (2554) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554)
6.3 สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ ผ่านการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ - ยกย่องคณะกรรมการฯ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ให้เป็นลักษณะคณะกรรมการในระดับประเทศอย่างแท้จริง (Super-board) โดยมีตัวแทนจากหน่วยงานต่างๆ อย่างครบถ้วนและในสัดส่วนที่สมดุล - คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องมีความเชื่อมโยงไปยังคณะกรรมการระดับชาติที่ดูแลทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการที่ดิน เช่น ด้านป่าไม้ น้ำ ดิน เป็นต้น - ให้มีตัวแทนจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเสนอแนะข้อเสนอนั้นๆ ได้ด้วยองค์ความรู้ที่กว้างขึ้น	- สิทธิเดช พงศ์กิจวรสิน และเขมรัฐ เถลิงศรี (2558)

6.4 จัดทำฐานข้อมูลด้านที่ดิน โดยสนับสนุนให้มีการจัดทำพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ โดยระบุให้คณะกรรมการฯ มีขอบเขตอำนาจในการวางแผน ดูแลและสั่งการให้เกิดการรวมศูนย์ของข้อมูลเพื่อจัดทำฐานข้อมูลที่ดินแห่งชาติต่อไป - ควรมีการทำฐานข้อมูลการถือครองที่ดิน การเปลี่ยนการถือครอง การใช้ประโยชน์ การบุกรุกที่ดิน ให้ทันสมัย มีการลงพื้นที่ เพื่อติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีการติดตามผลของมาตรการต่างๆ ในอดีตที่ทำไปเพื่อแก้ปัญหาไว้ที่ ทำกิน ทั้งนี้ ข้อมูลต่างๆ ข้างต้นได้มีการเก็บโดยหน่วยงานต่างๆ อยู่บ้างแล้ว แต่ขาดการบูรณาการในการจัดเก็บ และจัดทำฐานข้อมูล ฐานข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการประเมินผลนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เคยทำมาในอดีต และช่วยในการตัดสินใจเชิงนโยบายในอนาคตอย่างมีหลักการ - ควรมีการทำฐานข้อมูลเชิงแผนที่เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะกรรมสิทธิ์ของที่ดิน (เช่น ภายใต้การดูแลของหน่วยงานใด) ขอบเขตของกรรมสิทธิ์ของที่ดินแบบต่างๆ ราคาประเมินที่ดิน ความเหมาะสมและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ที่ดิน และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชน - ในการจัดทำข้อมูลเชิงแผนที่ จะต้องให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีความพยายามในการดำเนินงานดังกล่าวในรูปแบบของการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการมาตราส่วน 1:4000 (One Map) ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สำคัญ และควรได้รับการสนับสนุนมาก แต่ก็ยังประสบปัญหาในด้านความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - นอกจากนี้ ในระดับการปฏิบัติงาน ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนที่เพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านที่ดินในอนาคตประสบความสำเร็จ	- อติศัพท์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อภิวัดน์ รัตนวราหะ และ โสภณ ชมชาญ (2554)
---	--

นโยบายด้านรัฐเปิดเผย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
7.1 นโยบายที่เกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง - การแก้ไขมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เพื่อเพิ่มตำแหน่งทางการเมืองต้องห้ามดำเนินกิจการในลักษณะเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และเพิ่มเติมมาตรการตรวจสอบเพ่งเล็งการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การกำหนดมาตรการจูงใจให้แก่ผู้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ	- สี่หนาท ประยูรรัตน์ และคณะ (2548) - ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
7.2 นโยบายด้านการปราบปรามการฟอกเงิน - แก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด และคณะ (2548)
7.3 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาภาครัฐและเอกชน - ปรับปรุงการให้สัมปทานภาครัฐกับเอกชน เช่น การยกเว้นสัญญาสัมปทานอย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ดุลยพินิจต่างๆ ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บังคับใช้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานฯ อย่างเข้มงวด ควรมีข้อกำหนดในสัญญาให้สามารถเจรจาต่อรองกันได้เฉพาะในกรณีที่มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้าเท่านั้น ออกกฎระเบียบห้ามข้าราชการระดับสูงและผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจรับตำแหน่งกรรมการ ผู้บริหารหรือที่ปรึกษาในบริษัทที่รับสัมปทานจากหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจในช่วงเวลาที่กำหนด - ปรับปรุงแก้ไขระเบียบ e-auction เช่น เพิ่มระยะเวลาในการรับฟังข้อคิดเห็น เพิ่มเวลาในการเผยแพร่เอกสารประกาศ ควรกำหนดให้ระบุเงื่อนไขทางเทคนิคในเชิงประสิทธิภาพมากกว่าในเชิงการออกแบบ กำหนดให้ตัดสินคุณสมบัติของ supplier และการตัดสินคัดเลือกผู้ชนะการประกวดราคาต้องใช้หลักเกณฑ์ที่ประกาศไว้ในเอกสาร	- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอิสร์กุล อุณหเกตุ (2554) - พชรสุทธิ สุจริตตานนท์ (2557)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ประกวดราคาแล้วเท่านั้น จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนและการอุทธรณ์ กำหนดให้มีกลไกและกระบวนการสอบสวนให้เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ทำการจัดซื้อจัดจ้างในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียน กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณมูลค่าการจัดซื้อ จัดจ้าง แก้วไข พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานรัฐ พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีหน่วยงานภายใต้กรมบัญชีกลางทำหน้าที่เพื่อติดตามการเปิดเผยข้อมูลและการปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานรัฐ กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการเสนอราคาในการประมูลจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการ ปรับปรุงกฎการประมูลโดยการให้ผู้เสนอราคาสูงที่สุด ในการประมูลช่วงแรกไม่มีสิทธิ์เสนอราคาเพิ่มเติมในช่วงสุดท้ายของการประมูล	
7.4 นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริต - แก้วไขโครงสร้าง ระบบ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้การทำงานเป็นไปได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - จัดตั้งองค์การฝ่ายบริหารเพื่อทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความสอดคล้องกับภารกิจในการป้องกัน แก้วไข และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ	- พงษ์ภักดิ์ เรียงเคลื่อ (2548)

นโยบายด้านการต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
8.1 นโยบายด้านการค้าและการลงทุน 1) ข้อตกลงระหว่างประเทศ - เปิดตลาดเสรีทางการค้าและการลงทุน เช่น การให้ความสำคัญกับการเจรจาในกรอบ WTO เป็นหลัก การผลักดันการเจรจาเขตการค้าเสรีของ Asia Pacific การเจรจาว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าร่วมกันระหว่างข้อตกลงเขตการค้าเสรี การเจรจากับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง (GCC) การจัดตั้งศูนย์พัฒนาความร่วมมือด้านการค้าระหว่างประเทศ การผลักดันให้เกิดความตกลง ICBTA ไทย-เมียนมา-จีน เพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างกัน - ผลักดันประเทศสมาชิกอาเซียนให้สัตยาบันพิธีสาร 7 ของความตกลง AFAFDGIT เรื่องระบบศุลกากรผ่านแดน และใช้แบบฟอร์มสำหรับการขนส่งรูปแบบเดียวกับ GMS และ CBTA - ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประกาศสินค้าต้องห้ามนำเข้าผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2559 บทบัญญัติเรื่องกำหนดเวลาที่สินค้าผ่านแดนสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักร กำหนดเงินประกันสินค้าผ่านแดนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เป็นต้น	- อาชนัน เกาะไพบุลย์ (2550) - ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2552) - สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์และคณะ (2549) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ และสมประวิณ มั่นประเสริฐ (2553) - สุธรรม อยู่ในธรรม และคณะ (2560)
8.2 นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ 1) การอำนวยความสะดวกจากภาครัฐ - ประสานงานระหว่างภาครัฐ (G2G) เพื่อเจรจาด้านกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน มีมาตรการคุ้มครองนักลงทุนไทยที่ไปลงทุนในต่างประเทศ และเพิ่มบทบาทของทูตพาณิชย์ในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน - จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสารและช่วยเหลือภาคเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาการออกไปลงทุนต่างประเทศ ในรูปแบบของ one-stop service และการรวมศูนย์ข้อมูลออนไลน์	- จิตติชัย รุจนกนกนาฏ และณัชชา ลิ้มสถายุรัตน์ (2557) - อีระ สินเดชารักษ์ และ คมกฤชธาราวีวัฒน์ (2554) - กิริยา กุลกลการ (2557) - อภินันท์ ศรีศิริ (2554) - กรกรณ์ ชีวะตระกูลพงศ์ (2554)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
เช่น การจัดตั้งหน่วยงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายการค้าและการลงทุนในสถานทูตหรือสถานกงสุลของแต่ละประเทศ - เพิ่มบทบาทของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจในการออกไปลงทุนในธุรกิจโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด้านไฟฟ้าและพลังงาน ระบบประปาและสาธารณสุขในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก - ประสานด้านข้อมูลกับรัฐบาลของประเทศที่ BOI จัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปลงทุนในระดับที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ทันสมัยและเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้รับทราบ - อำนวยความสะดวกให้กับการผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับประโยชน์จากการปรับลดอัตราภาษีศุลกากร เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการด้านการจดทะเบียนประเภทต่างๆ สำหรับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม การลดจำนวนขั้นตอนของพิธีการทางศุลกากรลง เพื่อช่วยลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ 2) การส่งเสริมโดยภาครัฐ - ส่งเสริมการทำ OFDI ที่มีจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เช่น OFDI ที่ช่วยให้ได้รับความรู้ทางการผลิตเพิ่มขึ้นจากคู่ค้าหลายๆ กลุ่ม - เตรียมความพร้อมกลุ่มแรงงานในภาคการผลิตที่มีการเพิ่มขึ้นของ OFDI โดยเฉพาะการวิเคราะห์ความสามารถในการโยกย้ายทักษะของแรงงานกลุ่มดังกล่าว การฝึกทักษะเพิ่มเติม และการแจ้งข่าวสารที่ถูกต้องต่อกลุ่มแรงงาน - ให้ความสำคัญกับความชัดเจนของเงื่อนไขสำหรับการยกเว้นภาษีเงินปันผลตาม พ.ร.ฎ. 442 3) การให้สิทธิประโยชน์	- ยุพาวดี สมบูรณ์กุล (2556) - สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2557) - พิชรพรรณ นุชประยูร (2561) - นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2554) - ชัยสิทธิ์ อนุชิตวรวงศ์

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ให้สิทธิประโยชน์กับเอกชน ทั้งในแง่แรงจูงใจทางภาษีและมีใช้ภาษี เช่น การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนเพื่อลงทุนและกำไรจากการลงทุนในหุ้นหรือปันผลของการลงทุนในต่างประเทศ อนุญาตเครดิตภาษีทางอ้อม (Indirect tax credit) ในข้อตกลงอนุสัญญาภาษีซ้อน และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือการบรรเทาภาระภาษีซ้อนต่างๆ ให้ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ได้เต็มที่ - สนับสนุนการออกไปลงทุนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ คือ กลุ่มที่มีมูลค่าสูงและเป็นโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเชื่อมโยงกับประเทศไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างประเทศ - วางนโยบายและให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนเงินกู้ให้กับ SMEs ขนาดกลางและขนาดย่อม ในการลงทุนหรือขยายกิจการในประเทศเพื่อนบ้าน การประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศให้กับภาคเอกชน การให้เงินกู้เงื่อนไขพิเศษหรือร่วมลงทุน (equity participation) กับธุรกิจที่เป็นประโยชน์กับประเทศและมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง อุดหนุนค่าใช้จ่ายการทำประกันความเสี่ยงจากการลงทุน 4) การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในกลุ่มประเทศ CLMV - ร่วมกับกลุ่มประเทศ CLMV ในการดำเนินการตาม ASEAN Principle for PPP Framework ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- กำหนดแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการให้เอกชนเข้าร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการร่วมลงทุน ตลอดจนมาตรการส่งเสริม สนับสนุนและกระบวนการระงับข้อพิพาท - รัฐต้องเป็นผู้นำเอกชนเข้าร่วมการเจรจาในการเข้าไปลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานในต่างประเทศ 5) การส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศการพัฒนาการค้าชายแดน - จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างพื้นที่ชายแดนของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงการพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าชายแดน และเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ที่พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต - การพัฒนาประสิทธิภาพของด่านชายแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านสินค้า เช่น การเจรจาและผลักดันให้ประเทศเพื่อนบ้านใช้ระบบ EDI เป็นอย่างน้อย การผลักดันการใช้ National Single Window อย่างทั่วถึง การจัดตั้งกรรมการจัดการด่านพรมแดนทำหน้าที่กำหนดนโยบายดูแลการจัดการด่านแบบเบ็ดเสร็จ นอกจากนี้การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณพรมแดนควรพิจารณาถึงประเภทสินค้า ประเภทยานพาหนะที่ขับผ่าน ปริมาณยานพาหนะ การจัดสรรพื้นที่ด่านชายแดนให้เป็นสัดส่วน แยกช่องทางจราจรของนักท่องเที่ยวและรถบรรทุก - ส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในการลงทุนบริเวณชายแดนเขตรอยต่อ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวของเมืองทั้งสองฝั่งมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถพัฒนาไปพร้อมกันได้	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
8.3 นโยบายด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้าน - เพิ่มงบประมาณ ODA ให้อยู่ในระดับมากพอที่จะทำให้กิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างประเทศสามารถหมุนเวียนได้อย่างต่อเนื่องและมากพอที่จะให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชน - รวมศูนย์องค์กรให้ความช่วยเหลือฯ ของประเทศไทย เพื่อลดความกระจัดกระจาย การไม่ประสานนโยบายและการดำเนินการ โดยอาจสร้างองค์กรใหม่ขึ้น - ปรับแนวทางการช่วยเหลือทั้งหมดที่อยู่ในกรอบของโครงการใดๆ (Project approach) กระจายไปในรูปแบบที่เป็นแผนงาน (Program approach) หรือสาขา (Sector approach) มากขึ้น - สร้างระบบการติดตามประเมินผลให้ครอบคลุมและต่อเนื่อง และเน้นการประเมินในเชิงผลกระทบและความยั่งยืนที่ยังเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในการช่วยเหลือ - ประสานความช่วยเหลือกับประชาคมการพัฒนาในประเทศผู้รับให้มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตลอดจนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน	- ภาควิชา ทรัพยคุณ และศิริพร วัชวัลคุ (2560)

นโยบายอื่นๆ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
9.1 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม 21) ปฏิรูปกฎหมายและภารกิจของภาครัฐในด้านอุตสาหกรรม - ปรับจุดมุ่งหมายรวมถึงกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องจากเดิมที่เน้นการควบคุม ให้นับไปที่การสนับสนุน การประกอบกิจการ ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ดำเนินการได้เต็มกำลังความสามารถ รวมถึงประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันเพื่อขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎระเบียบ - ปฏิรูประบบกฎหมายอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตั้งแต่ชั้นพระราชบัญญัติ และปรับกระบวนการทศน์ของกฎหมายโดยเน้น Issue based ตัดกระบวนการที่ไม่จำเป็นออก พร้อมทั้งกฎหมายแต่ละเรื่องต้องประสานกันเป็นระบบและสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำเป็นต้องขอหรือตรวจสอบเอกสารให้ยุ่งยากซับซ้อน - รัฐไม่ควรบังคับให้เกิดคลัสเตอร์ เพราะภาครัฐมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี 22) การพัฒนาของอุตสาหกรรม - ทิศทางของนโยบายควรมุ่งไปที่การยกระดับความสามารถในการผลิต 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความพร้อมของบุคลากรและการวิจัย 2) การเพิ่มศักยภาพการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน 3) การจัดลำดับความสำคัญของมาตรการและแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการไทย และ 5) การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค - การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่น ให้ส่งเสริมให้บริษัทผู้ลงทุนที่รับสิทธิประโยชน์การลงทุนในไทย มีนโยบายพัฒนาศักยภาพของแรงงานผ่านการฝึกอบรม และกำหนดระดับการมีส่วนร่วมขั้นต่ำของบริษัท	- อาชนัน เกาะไพบุญย์ (2552) - ชโยดม สรรพศรี (2555) - อาชนัน เกาะไพบุญย์ (2559)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
ไทยในฐานะผู้จัดหาวัตถุดิบในระดับแรก - พัฒนารฐานข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมของอุตสาหกรรม ข้อมูลทางการค้า และข้อมูลการเข้าถึงแหล่งผลิต ทั้งในและต่างประเทศ - พัฒนา Focal Point เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมโยงของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเข้ากับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนและรายการบันเทิงภายในประเทศ 23) การพัฒนาผลิตภาพทางการผลิต - กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็น OEM ซัพพลายเออร์หรือมีตราสินค้าเป็นของตน เช่น การนำเอาระบบการบริหารจัดการใหม่ๆ เข้ามาใช้ - การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และระบบแรงจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจและแข่งขันกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างเป็นธรรม - การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีกับผู้ประกอบการ เช่น ความช่วยเหลือทางด้านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญในบางมิติของเทคโนโลยีการผลิต ที่จะเข้ามาทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตร่วมกับผู้ประกอบการ - การพัฒนาระบบแรงจูงใจให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง เช่น การให้เงินทุน Start-up และมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษี	

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
24) นโยบายทางด้านภาษี - พัฒนาขยายขอบเขตรายการค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาให้สามารถนำค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการทำ Process Upgrading ในระดับโรงงานมาเป็นฐานค่าใช้จ่ายในการหักลดภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ - พัฒนาระบบแรงจูงใจทางด้านภาษีเพื่อลดต้นทุนในการพัฒนา/การเข้าซื้อตราสินค้าของผู้ประกอบการโดยคำนึงถึงธรรมชาติของกิจกรรมเหล่านี้ที่มีระยะเวลาคืนทุนที่นานและมีความเสี่ยงที่สูง 25) มาตรฐานอุตสาหกรรม - จัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อจัดการปัญหามาตรฐานอุตสาหกรรม - การเจรจาให้ประเทศในกลุ่ม GCC ใช้มาตรฐานอาหารที่เป็นไปตามหลักสากล - การบังคับให้มาตรฐาน GSO เพียงอย่างเดียวในสินค้ากลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน - เพิ่มสถาบันรับรองมาตรฐานสินค้าตามข้อกำหนดของกลุ่มประเทศ GCC	
9.2 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป - ผลักดันการร่วมทุนกับภาคเอกชนเพื่อโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค - จัดตั้งกองทุนพัฒนาและวิจัยเทคโนโลยี - จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะเกี่ยวกับมาตรการและมาตรฐานด้านการค้าแบบ real time	- ณัฐชา เพชรดากุล (2551)
9.3 นโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์	- สรียา ชัยรัตนานนท์ และคณะ (2551)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์ทดสอบกลางด้านโลหะวิทยาสำหรับยานยนต์ ด้านการทดสอบต่างๆ เช่น การทดสอบมาตรฐานยานยนต์และชิ้นส่วน การทดสอบยางและระบบเบรกขั้นสูง การทดสอบแรงอัด เป็นต้น ภายใต้การกำกับดูแลของ สวทช. และมีสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เป็นผู้ดำเนินการหลัก - พัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น แม่พิมพ์และเทคโนโลยีวัสดุไทย - สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการผลิตและบริโภคยานยนต์ประหยัดพลังงานให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เช่น การลดภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากรอย่างเพียงพอ และการผลักดันการจัดตั้งสถานบริการพลังงานทางเลือกอย่างเพียงพอและทั่วถึงมากขึ้น - สวทช. และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ต้องเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์บริการแบบครบวงจร (One-stop service) ในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ผู้ประกอบการ	- ชูศักดิ์ พรสิงห์ และคณะ (2561)

-

9.4 นโยบายเกี่ยวกับภาคการขนส่งและโลจิสติกส์ - พัฒนาผลิตภาพของปัจจัยการผลิตโดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตต่อหน่วยของแรงงานและทุนเพื่อการผลิต เช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยปรับมาใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย - พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการภาคขนส่งทุกประเภท เพื่อรองรับความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ	- พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย และคณะ (2561)
--	---

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ปรับแก้กฎหมายหรือข้อบังคับของแรงงานให้ภาคการขนส่งสามารถใช้อุปทานแรงงานไร้ฝีมือที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	
9.5 นโยบายเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนใต้ - มีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและด้านภาษีสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยปราศจากดอกเบี้ย ผ่านการตั้งคณะกรรมการอิสลามเพื่อดูแลให้มีการบริหารเงินทุนตามหลักศาสนา - สร้างเครือข่ายส่งเสริมผู้ประกอบการมุสลิมในการรวมกลุ่มกับผู้ประกอบการในภูมิภาคอื่น หรืออาจสร้างหอการค้าชายแดนใต้กับรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียเพื่อเป็นองค์กรในการเจรจาทางการค้า	- ปาริฉัตร ตู่ดำ สุทธิพร บุญมาก และนวิทย์ เอ็มเอก (2560) - มีเดียณ จูมะ และสุรชัย ไวยวรรณจิตร (2561)
9.6 พัฒนารัฐกิจอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนใต้ - ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของธุรกิจฮาลาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดให้มีการเรียนการสอนอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล หรือวิทยาศาสตร์อาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ และส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันฮาลาลและสถาบันวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัย - ปรับปรุงระเบียบการและขั้นตอนการขอรับรองมาตรฐานฮาลาลให้เป็นปัจจุบันและรวดเร็ว ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้มีความเป็นเอกภาพ รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากรของฝ่ายกิจการฮาลาลให้มีความรู้เชิงวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบรับรองฮาลาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ	- อิดริส ดาราโก๊ะ และคณะ (2556) - นันทรัตน์ ตั้งวิฑูรธรรม และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- สร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อตราฮาลาลของไทย และพัฒนาคุณลักษณะของตราฮาลาลที่พึงมี ไม่ว่าจะเป็น การปราศจากสิ่งต้องห้าม ความปลอดภัยตามหลักชารีฮะห์ การแสดงรายละเอียดที่มาของแหล่งวัตถุดิบ ตลอดจนการขนส่งและเก็บรักษาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา ในลักษณะเดียวกับประเทศสิงคโปร์ เช่น สร้างโครงสร้างสถาบันมุสลิมภายใต้กฎหมาย ว่าด้วยการบริหารจัดการกฎหมาย มุ่งเน้นในการออกตราฮาลาลที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาล และสื่อสารให้ผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมเข้าใจถึงลักษณะวิถีชีวิตของชาวมุสลิม	
9.7 นโยบายที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ - จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์โดยตรง เพื่อเป็นตัวแทนรัฐบาลไทยในการดำเนินงานขอความร่วมมือและความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ต่างประเทศ - พัฒนาบุคลากรพลังงานนิวเคลียร์ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ และสามารถป้องกันหรือแก้ปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพลังงานนิวเคลียร์ในภูมิภาคได้	- ชาญวิทย์ ชัยกันย์ (2555)
9.8 นโยบายที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้า - จัดเก็บค่าบริการรถไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้ใกล้เคียงกับต้นทุน ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องอุดหนุน ควรอุดหนุนด้วยรายได้จากภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่น	- วรวรรณ ชาญด้วยวิทย์ และ อมรเทพ จาวะลา (2554)
9.9 นโยบายด้านการจราจรทางบก - จัดตั้งคณะกรรมการย่อยเฉพาะด้านงานวิศวกรรมจราจร เพื่อกำหนดมาตรฐานงานทาง การควบคุมการก่อสร้าง หรือการบำรุงรักษาให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมจราจร การแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุตามหลักวิศวกรรมจราจร	- กฤษณพงศ์ พุตระกูล และคณะ (2560)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- ร่างข้อกำหนดหรือกฎระเบียบให้มีการตรวจสอบถนนที่ก่อสร้างขึ้นใหม่ ให้เป็นไปตามลักษณะทางวิศวกรรมจราจร โดยอาจจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงาน และให้คณะกรรมการย่อยด้านวิศวกรรมจราจรเป็นผู้ทำการตรวจสอบร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ และทำการตรวจสอบทุกๆ 3 ปี - ปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษและอัตราโทษของกฎหมายจราจรให้สูงขึ้น เช่น การใช้อัตราโทษแบบขั้นบันไดตามความรุนแรงของความผิด รวมทั้งมีมาตรการลงโทษทางสังคม เช่น การนำระบบตัดคะแนนมาใช้ร่วม - ปรับโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรให้มีความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ กลไกการบริหารงาน และการปฏิบัติงานให้ตรงกับขอบเขตการรับผิดชอบ - พัฒนาระบบฐานข้อมูลความผิดเกี่ยวกับคดีจราจรให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมการปกครอง เป็นต้น	
9.10 นโยบายด้านยาเสพติด - เน้นนโยบายการควบคุมทางด้านอุปสงค์เพื่อลดจำนวนผู้เสพ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่เจาะจงไปเพียงแต่กลุ่มที่มีความเสี่ยง - กำหนดมาตรการให้หน่วยงานและสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีการสุ่มตรวจหาสารเสพติดในกลุ่มนักศึกษาและบุคลากรในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอ - กำหนดบทลงโทษทางวินัยดำเนินการแยกกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดออกจากกลุ่มเด็กที่ถูกดำเนินคดีอื่นๆ รวมทั้งให้ความรู้ความเข้าใจถึงบทลงโทษให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น	- เรณู สุCHARมณ (2558)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	อ้างอิงงานวิจัย
- จัดโครงการนำเยาวชนที่ถูกคุมขังในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์อบรมเด็กและเยาวชน ไปทัศนศึกษา ในเรือนจำความมั่นคงสูง รวมถึงให้นักโทษในเรือนจำดังกล่าวเล่าถึงประสบการณ์การถูกคุมขังในเรือนจำ เพื่อเป็นตัวอย่าง ที่แสดงให้เห็นถึงบทลงโทษของคดียาเสพติด	